

*Laboratorul de idei.
Revista elevilor de gimnaziu din Colegiul
Național „Gheorghe Lazăr”*

Nr. 20/2021

Editura Armanis
Sibiu

ISSN 2068-4258

Cuprins

Cuvânt înainte	6
Secțiunea Atelier de lectură și scriere creativă	
Magia cuvintelor Coord. prof. dr. Daniela Pânăzan Lorinczi	
Jurnal de toamnă <i>Teodora Dima, Maia Loloiu, Rianna Tămaș, Diana Voicu, Francesca Lorinczi, Alexandra Popescu, Mihai Luca VasIU</i>	8
Jurnal de vacanță <i>Mihai Luca VasIU, Rianna Tămaș, Răzvan Șerbu, Titus Bâja, Maia Loloiu</i>	16
Rădăcini <i>Mihai Luca VasIU, Răzvan Șerbu, Alexandra Tatu, Maia Loloiu</i>	18
Cu cărțile pe masă <i>Gabriela Șpan, Maia Loloiu, Miriam Pascu, Teodora Dima</i>	20
Rescrie povestea Mihai Luca VasIU, Maia Loloiu	23
Dincolo de lumi <i>Titus Bâja, Maia Loloiu, Alexandra Popescu, Alexia CiobănuC, Rianna Tămaș, Francesca Lorinczi, Medeea Stan, Daniel Pantiș</i>	24
Recomandă cititorilor <i>Proiect clasele a VII-a A și a VII-a B. Prezentare: Nicolas Ciovică, Adina Săvoiu, Alexandra Popescu, Alexandra Trif, Gabriela Șpan, Angelina Floricioiu, Maia Loloiu, Andreea Mateescu, Medeea Stan, Eduard Ilincescu, Fabian Bratu, Vlad Vicențiu, Teodora Dima, Ada Muntianu</i>	30
Nor. Concursul de scriere creativă „Citește cu mine!” Coord. prof. dr. Marcela CiobănuC <i>Proiect clasele VII – VIII. Prezentare: Anisia Oncioiu, Alexia CiobănuC, Claudia Teleşpan, Andreea Teleşpan, Sebastian Fărcașiu, Paul Țiplic</i>	36
Ordinul Povestitorilor Coord. prof. dr. Marcela CiobănuC <i>Claudia Teleşpan, Andreea Teleşpan</i>	44
Secțiunea Științe	
Pagina de istorie. Cum a apărut... Crăciunul Coord. prof. Mihaela Avram <i>Daniel Bischin, Anda Denisov, Anca Ighiștorfean, Alexandra Tatu, Răzvan Cotoară</i>	50
Pagina de geografie. Orașul cu ochi Coord. prof. Grigore Lazăr <i>Miruna Dospinescu, Andreea Zafiu, Anamaria Demian</i>	52

Cum îngrijim păsările în anotimpul rece	54
Coord. prof. Mihaela Mailat <i>Radu Leca, Tudor Purcar, Andreea Hunyadi, Sebastian Oloşutean, Timeea Rusu, Alexandra Mărginean, Bogdan Zăgan, Vanessa Cotruş, Ioan Trif, Larisa Radu, Patricia Belaşcu, Maria Lupean, Ana Galea</i>	
Matematica distractivă. Caligrame ...magice	56
Coord. prof. Steliana Mărginean <i>Proiect clasa a VI-a B. Prezentare: Luca Anastase, Maria Lupean, Ana Galea, Radu Ţugnean, Daria Geamănu, Nicolas Ciovică și Andrei Mironescu, Daria Ilisei, Iris Neacșu</i>	
Secțiunea Arte	
Din galeria personalităților C.N.G.L.	60
Coord. prof. dr. Vasile Bebeșelea Sterp	
Arte plastice. Pictură și grafică	62
Coord. prof. Raluca Filip <i>Alexia Ciobănuț, Reina Macrea, Alexandra Popescu, Anisia Onciuc, Ioana Șulea, Lisa Cloțan, Natalia Voic, Karina Roșianu, Vanessa Cotruș, Maria Lupean, Daniel Pantiș, Andreea Zahiu, Adina Săvoiu, Cristiana Damian, Cezara Răcuciu, Miruna Dospinescu</i>	
Secțiunea Proiecte internaționale	
Concursul internațional „Jurnal de toamnă”	68
Coord. prof. dr. Daniela Lorinczi, bibliotecar Marinela Rusu <i>Ana Galea, Andreea Mateescu, Teodora Dima</i>	
Secțiunea Concursuri și proiecte educaționale	
Concurs Ordinul povestitorilor	72
Coord. prof. dr. Daniela Pânăzan Lorinczi <i>Titus Bâja, Angelina Floricioiu, Gabriela Șpan, Rianna Tămaș</i>	
Autumn and winter customs and traditions	78
Coord. prof. Victoria Șerban <i>Karina Dragoman, Irina Florea, Andrei Țiplic, Anisia Oncioiu, Paul Țiplic</i>	
Parteneriat „Școala mea colorată”	81
Coord. (2021) bibliotecar Marinela Rusu, prof. Antonia Ursu, prof.dr. Daniela Lorinczi <i>Proiect clasele a VI-a, a VII și a XI-A. Prezentare: Mara Stan, Mihai Racheriu, Tudor Vlad, Raul Luca, Sabin Stimer, Vlad Bădilă, Crina Crețu, Sebastian Gritu, Adina Săvoiu, Bogdan Ungureanu, Eduard Ilincescu, Diana Voicu, Andreea Mateescu</i>	
Sfatul medicului. Izolarea socială: beneficii și dezavantaje	84
Asist. medical Mihaela Mangu	
La taifas cu Solomonarii. Lecturiada elevilor 2020	86
Coord. prof. dr. Marcela Ciobănuț <i>Proiect clasele VI A și VI B. Prezentare: Sebastian Caminschi, Anisia Oncioiu, Alexia Ciobănuț</i>	
Mesaj către viitorii liceeni	89
Coord. prof. Monica Maria Oancea <i>Beatrice Cristea, Tudor Terian, Darius Turcu</i>	
Cetatea lecturii. O pasiune – un site – un Cerc de lectură	92
Coord. prof. dr. Marcela Ciobănuț <i>Sebastian Caminschi</i>	

CUVÂNT ÎNAINTE,

Dorința și curiozitatea elevilor școlii noastre de a descoperi lucruri noi și interesante, în acord cu profesionalismul, seriozitatea și dăruirea cadrelor didactice, fac din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu o școală respectabilă, care își merită prestigiul câștigat în rândul instituțiilor de învățământ de elită. Pentru că școala este locul potrivit unde, cu mult talent și răbdare, profesorul modelează tinerele valori care i-au fost încredințate, transmitem colegilor implicați în actul educațional și, în mod special, celor care în timpul liber se angajează în activități cu caracter extrașcolar, cele mai bune gânduri. Ne dorim să aibă și în continuare energia necesară pentru a realiza noi proiecte, la fel de frumoase!

Cu prilejul lansării revistei „Laboratorul de idei” a Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, cu numărul 20, conducerea unității apreciază munca și efortul depus de elevii și cadrele didactice implicate în elaborarea materialelor care au fost publicate în acest număr. Remarcăm în mod deosebit activitatea elevilor din clasele de gimnaziu, care sub îndrumarea cadrelor didactice au elaborat materialele atractive ce se regăsesc în paginile revistei.

Pe aceasta cale, aducem mulțumiri elevilor și cadrelor didactice implicate în acest proiect și ne dorim ca în continuare să avem parte de multe alte apariții interesante ale revistei școlii noastre.

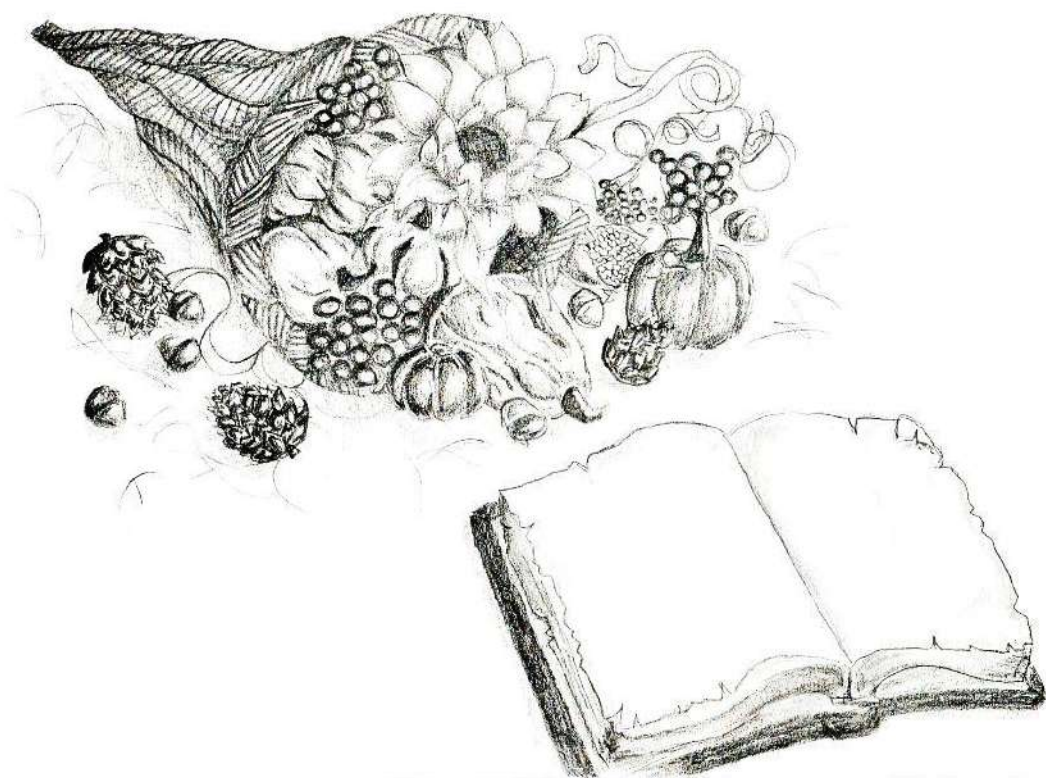
Director,
prof. dr. Gabriel Octavian Negrea

Director adjunct,
prof. Gabriela Săndulescu

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Atelier de lectură și scriere creativă

Grafică: Alexia Cioban

Magia Cuvintelor

Coordonator:

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Trăim o perioadă confuză. Ne aflăm într-o paradigmă nouă, ne sufocăm cu prea multe informații, ne izolăm tot mai mult, ne grăbim permanent, dar nu știm încotro ne îndreptăm pașii...

Scriitorul însă știe că prin creație poate să transforme zilele monotone în zile de magie. Sau, cum ar spune Simona Popescu, „și-ntr-o zi de iarnă, se zvonește că lumea nu mai e la locul ei...”

Vă îndemn, din tot sufletul, să scrieți jurnalul acestei perioade carantinate...

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Jurnal de toamnă

Teleșcoala

Ce putem face astăzi dacă stăm acasă?

Noi, oamenii, suntem ființe sociale, iar distanțarea ne poate schimba personalitatea.

Departa de lumea cunoașterii și atmosfera studiului, la începutul primăverii blânde, vesele grupuri de elevi se întâlnesc în liniștea eternă a serii răcoroase, iar apusul este la orizont. Pe bănci reci, cu asfaltul încins de razele pierdute ale amiezii, povești incredibile sunt născocite. Fericirea pare a fi fără sfârșit. Brusc, totul dispare, iar viața se transformă.

Încă țin minte vocea mamei când, răgușită, mă anunță că timpul s-a scurs. Din punctul ei de vedere, în fața tehnologiei complicate, întruchipată într-un „computer”, o oră este suficientă. Eu eram de acord. Jocuri atent colorate, însoțite de imagini și sunete amuzante, apăreau pe ecran. Acum, după trecerea anilor, înaintea mea, pe monitor, se înghesuie melodioase texte literare și ecuații de matematică neînțelese.

La fel ca în sala de clasă, alături de colegi năzdrăvani, școala-de-acasă este o metodă ingenioasă de învățare. Lecții predate, teme rezolvate, proiecte, butoane colorate, termene limită, litere înșirate aleatoriu pe tastatura cenușie, o unitate cu ventilator, teamă, nerăbdare, picături grele și reci de sudoare, entuziasm, un scaun comod și o cameră liniștită. Pe scaunul înalt, tapițat cu pernuțe roșii, mă aflu eu, elevul curajos și plin de dedicație, care se acomodează cu noul său stil temporar de viață și de învățare.

Așadar, aceste luni nesfârșite, cu măsuri de protecție și multă grijă, au scos la iveală, din imensul ocean plin de gânduri, grija și dorul pe care le avem pentru cei din jur.

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

Jurnal de carantină

După un debut care nu prevestea nimic deosebit, 2020 a ținut să ne șocheze la începutul primăverii. Un virus mic, „made in China”, ne-a demonstrat că există lucruri făcute în China care DUREAZĂ.

Totul a început cu două săptămâni de „vacanță”, când toată lumea trata totul, mai mult sau mai puțin, ca pe o glumă, dar, în scurt timp, gluma s-a îngroșat, veștile din China și din restul Europei fiind din ce în ce mai îngrijorătoare.

Chiar și așa panica nu ne-a cuprins imediat. Când cele două săptămâni s-au transformat într-o lună, iar sărbătorile pascale le-am petrecut singuri în casă, fără a merge la slujba de Înviere și fără a avea toată familia aproape, am realizat că viața ni se va schimba semnificativ.

Atunci am realizat că și școala va fi altfel. Am realizat că nu voi mai fi alături de colegi până la sfârșitul anului școlar. Abia atunci realitatea m-a izbit din plin: unde sunt pauzele de la patiseria din colțul străzii, plimbările prin centru alături de colege, fuga la magazin după kilogramele de mandarine pe care le devoram în grup, glumele și poantele din pauze și nu numai?

Instant mi-a venit și răspunsul. Un virus mic și hain a reușit să-mi fure cele mai de preț clipe alături de colegi și să schimbe obiceiurile de-o viață. De nicăieri a apărut „îmbălsămarea” cu dezinfectant, portul „sfintei măști” asortat cu mănuși de gumă, „inhalatiile” cu clor și oficialul program de plimbare cu „adeverință la purtător”.

Am așteptat cu nerăbdare să vină vara cu vești bune. Dar ... ghinion. Virusul nenorocit nu a dispărut. Așa că adio plajă pe malurile Adriaticii, adio cumpărături, adio plăcerile verii.

Singurele surse de răcorire au rămas înghețata și limonada cu gheață de pe terasă (de acasă, bineînțeles!), totul condimentat cu multe pagini din romane teenage și joaca cu Zara, câinele familiei.

După ceva timp în noua rutină, am realizat că Zara era singurul membru al familiei nepurtător de mască, lucru pe care l-am remediat ulterior:

Toamna a venit cu semne bune. REVENIM ÎN BĂNCI, dar diferit: ne admirăm reflexiile prin plexiglas-ul care intervine între noi, ne etalăm măștile ca la Zilele Modei de la Paris, înlocuind parfumurile celebre cu mirosul înțepător al dezinfectantului.

Nici nu a început bine, că s-a și terminat. Virusul își face din nou de cap și ne-a trimis din nou acasă.

Între timp, pentru că simțeam că plictiseala mă răpune, m-am gândit să pun totul în versuri. Așa a apărut „Haz de necaz”.

Teodora Dima, clasa a VII-a A

Simfonia culorilor (Jurnal de toamnă)

Luni, 12 octombrie 2020

Mă trezesc mângâiată de mama, care încearcă să-mi spună „Bună dimineața!” cu un sărut blând. Mă prefac că dorm, să mai prelungesc puțin momentul și să mă încarc cu dragostea pe care o emană, când realizez că este săptămâna în care trebuie să merg la școală. Sar din pat și îi mulțumesc mamei că m-a trezit.

Da, ați înțeles bine! Este săptămâna în care merg la școală, cealaltă am făcut cursuri on-line. Suntem împărțiți în jumătate și mergem pe rând, câte o săptămână la școală. Anul 2020 este un an cum nu a mai fost altul. Un virus a făcut ravagii în lume începând cu primăvara acestui an și se pare că încă nu s-a potolit și continuă să ne țină departe de vremurile când puteam să ieșim cu prietenii fără restricții, să ne simțim bine, să râdem, să ne îmbrățișăm și să mergem nestingheriți la școală. Nu vreau să vorbesc prea mult despre el, acest așa numit COVID-19, să nu „prindă aripi”.

Era o dimineață mai rece de toamnă. Bătea puțin vântul și frunze aurii, arămii, ruginii parcă dansau prin aer. Toamna nu e anotimpul meu preferat, dar ceea ce îmi place la ea este culoarea ei aparte. Un farmec greu de redat în cuvinte. De când eram mică îmi plăcea să merg toamna prin parc și să culeg castane, ghinde, dar mai ales frunze „pictate” parcă în niște culori calde: de la verde de diferite nuanțe, la galben, portocaliu, roșu și până la maro închis. O adevărată simfonie a culorilor! Frunzele le presam până se uscau puțin și se îndreptau, apoi făceam împreună cu mama diferite aranjamente de toamnă.

Visând la culorile toamnei, realizez că am ajuns deja la școală.

Diana Voicu, clasa a VII-a A

Prima ora avem Educație Fizică. Profesorul ne face o surpriză plăcută și decide să jucăm badminton. Unul din sporturile mele preferate. Am jucat de multe ori, în vara asta, cu prietenii de pe stradă. Profesorul alege 3 băieți - căpitani de echipe și surpriză: mă allege pe mine dintre fete! Astfel, am privilegiul să îmi aleg eu partenera. Vom juca pe rând câte 2 echipe, iar câștigătoarele joacă între ele. Era o energie pozitivă la joc, tuturor le plăcea! Am reușit să câștigăm primul meci! Bucurie mare! Asta ne încarca pentru următorul joc pe care iar am reușit să îl câștigăm! Și tot așa, până în finala pe care am câștigat-o! Ura! Am reușit! Două fete am câștigat chiar împotriva echipelor de băieți! Profesorul ne-a felicitat și a apreciat succesul nostru. Restul orelor parcă au zburat! A fost o dimineață foarte plăcută la școală!

Sâmbătă, 17 octombrie, 2020

Azi e sâmbătă și e o zi plăcută de toamnă.

Prietena mea m-a invitat la o plimbare prin parc. Pe tot parcursul drumului am admirat minunatele grădini cu pomi încărcăți cu tot felul de fructe. Mere coapte, pere aurii, prune și gutui parfumate. Inima mi s-a umplut de bucurie la gândul că toate acestea vor ajunge în final pe mesele noastre.

În parc ne-a întâmpinat marea de verdeață care încet-încet, a început să se îngălbenească. Frumoasele frunze, de un colorit galben-maroniu, roșu sau portocaliu, coborau valsând din copaci, pentru ca apoi să acopere pământul, asemenea unui covor multicolor. Deasupra pomilor înalți, un stol de păsări băntuie văzduhul, anunțând că plecarea lor se apropie. A apărut și soarele, dar palid și neputincios.

A fost o după-amiază plăcută de toamnă, un anotimp al culorilor și mireasmelor de fructe coapte, o simfonie a naturii!

Vis de toamnă

Vara s-a dus cât ai clipi. Culorile vii s-au transformat în culori tomnatice. Ici-colo cade câte-o frunză galbenă, legănându-se lin în bătaia vântului rece. Se amestecă apoi în covorul tomnatic ruginiu.

Toamna se apropie cu pași grăbiți, cu ploile ei, cu vântul neînduplecat și cu pădurile pustiite de locuitorii ei veseli.

Nu-mi plac ploile. Nu-mi place vântul. Nici frigul. De ce mi-ar plăcea? Toamna trebuie să stăm pe băncuțele de lemn, îmbrăcați în haine groase.

Dar toamna trebuie să aibă și lucruri bune, plăcute. Așa că stau și mă gândesc... într-adevăr, ea aduce ploi reci și vânt, dar și recolte bogate, fructe gustoase... ea dă start școlii an de an.

Bine că anotimpurile ne îndrăgesc și nu ne iau pe nepregătite. Toate aceste schimbări se produc treptat. La început, soarele mai au putere, dar încet, încet începe să pălească. Razele lui jucăușe de astă-vară parcă au ațipit. Tocmai la iarnă vor adormi și vor uita de noi. Se vor trezi iar la primăvară, nu-mi fac griji!

Ca o pânză de păianjen, bruma a apărut deasupra pământului. De departe, pare un val de diamante. Vântul bate din ce în ce mai tare, iar ploile sunt mai lungi. Norii cenușii împodobesc cerul într-un tablou mohorât. Zilele sunt mai scurte, iar nopțile mai lungi și mai reci.

Zeița toamnei e frumoasă. Frumusețea i-o dau pădurile cu copacii pictați în auriu, gălbui, portocaliu, roșu, ruginiu și verde. Apoi mai sunt merele, perele, nucile, prunele, strugurii și alte fructe aromate și gustoase. Sau cerealele și legumele sau florile de toamnă care ne încântă privirea.

În același timp, toamna este feroasă. Ne amenință cu șuieratul ei puternic și păsările ne părăsesc, pleacă spre țările calde. Animalele își strâng proviziile pentru iarnă, iar găzele amorțite își caută ascunzători. În curând pădurea va fi pustie. Copacii își vor pierde podoaba colorată. Doar brazii vor rămâne verzi și falnici, chiar și pe timp de iarnă.

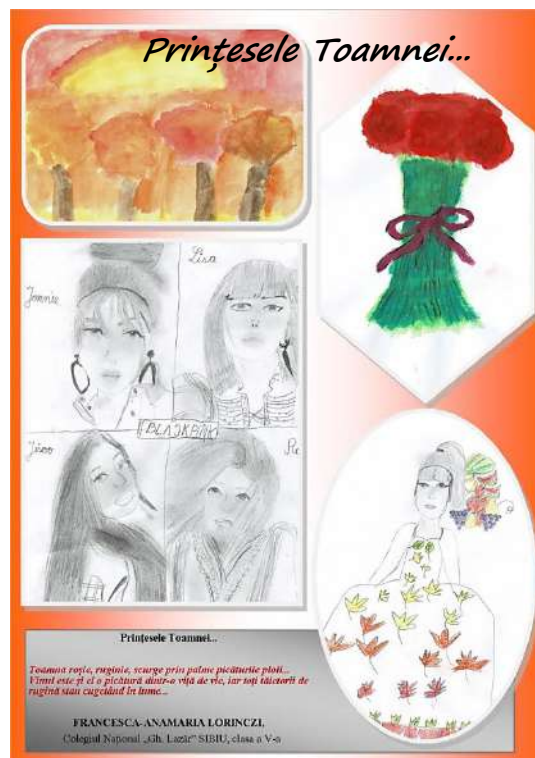
Toamna începe școala. Învățăm, ne bucurăm de timpul petrecut cu colegii, iar după-amiaza ieșim la joacă. Îmi plac aceste momente: culorile apusului care se confundă cu ale copacilor din pădure sau din curțile oamenilor, câmpurile însuflețite de oamenii care își strâng recoltele pentru care au trudit întreaga vară. Grâul și porumbul le vor îmbelșuga casele.

Aromele toamnei sunt pretutindeni: dulci, dulci-amăruși și dulci-acrișoare. Mirosul nu se poate descrie în cuvinte. El trebuie simțit.

Acasă, mamele fac dulceață, compot și zacuscă. Mama pune suflet când gătește și de aceea tot ce face este bun. Dar și legumele din grădina noastră contribuie la gustul deosebit al mâncărilor. Tata ne ajută să spargem nuci și ne dă must proaspăt.

Fiecare anotimp are farmecul lui. Toamna este rece, îmbelșugată, colorată și înmiresmată. Și... dacă stau bine să mă gândesc... îmi place toamna!

Rianna Tamaș, clasa a VII-a A

Francesca Lorinczi, clasa a V-a A

Salvați... toamna!

Toamna... un anotimp plin de magie și de încântare... Sezonul în care frunzele întruchipează o culoare maronie și în care copacii își iau „la revedere” de la florile care le-au ținut companie întreaga vară. Natura veștejită capătă nuanțe fermecătoare.

Odată cu ea, toamna aduce și vreme neplăcută. Vara ne oferă căldură și soare, dar când apar picăturile de ploaie, ne dăm seama că toamna dă târcoale. Astfel, cele două anotimpuri, au o discuție ca de la suflet la suflet în care toamna îi cere verii permisiunea de a-și face apariția în peisaj. Ulterior, natura este înștiințată de venirea toamnei și acționează, dobândind aspecte ale nou-venitului anotimp.

Într-adevăr, toamna este frumoasă datorită aspectului său. Dar cum este abordată de către oameni? Ei bine, unora le place căldura, deci poate că venirea toamnei nu îi încântă. Dar altora le place diversitatea. E bine să vezi partea plină a paharului; adică, de exemplu, efectele ploii. În loc să ne gândim că ploaia strică atmosfera și îi răpește soarelui șansa de a străluci, putem să fim pozitivi și să privim din perspectiva plantelor. Ele au nevoie de apă pentru a crește. Dar și de lumină și de căldură. Floricele se ofilesc toamna, deoarece soarele este epuizat și nu mai poate oferi cantități mari de căldură și lumină. Ploaia încearcă pe cont propriu, să aibă grijă de natură, însă nu izbutește, iar florile trag un pui de somn până se întoarce soarele.

În afară de aceste schimbări ale naturii, ce se mai întâmplă toamna?

Începe școala! Toți copiii cu mic, cu mare, pășesc pe teritoriul cunoașterii și al socializării. Școala ne învață să trăim. Ea e cea care ne ajută să descoperim ce e mai bun în noi, și care ne pregătește pentru viață. Depinde de fiecare cât de mult preț pune pe ea. Rezultatele se vor observa mai târziu!

Anul acesta însă, lucrurile merg diferit. Datorită problemei cu noul virus, activitățile sunt limitate. Nu prea avem ce să facem în această perioadă, dar sperăm că nu va mai dura mult. Școala se va închide, iar învățământul se va desfășura on-line. Din punctul meu de vedere, școala este mult mai eficientă dacă mergem fizic, deoarece lecțiile sunt înțelese mult mai bine.

Încerc să fiu optimistă și să sper că totul se va sfârși cu bine în legătură cu virusul. După cum am spus... e bine să privim partea plină a paharului. În acest caz, e destul să sperăm, iar dacă avem grijă de noi, nu ne salvăm doar pe noi, ci pe toți cei din jurul nostru! Salvăm și ...toamna!

Imagine și text:

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

20 octombrie 2020

Dragul meu jurnal,

Pandemia ne-a speriat pe toți, și nu cred că se aștepta cineva la așa ceva.

Eu am început școala în sistem online, deoarece sunt încadrat la risc ridicat din pricina astmului. Profesorii și colegii au fost de mare ajutor oferind materiale on-line.

Aceasta „nouă lume” este ciudată și cred că, în curând, va deveni o normalitate. Nici nu ne putem închipui cât de mult ne va schimba viața de zi cu zi această pandemie. Vom purta măști pretutindeni, iar acestea, probabil, vor deveni o modă.

Multe locuri de muncă se vor muta exclusiv în on-line. Dar eu cred că acesta nu e un lucru neapărat rău. Faptul că, după un timp, va exista un vaccin, iar unele locuri de muncă vor rămâne în on-line, constituie dovezi că se poate lucra mai bine și altfel.

Cu siguranță, faptul că am fost aduși într-un asemenea hal de un simplu virus, va determina oamenii să acorde o mai mare grijă sănătății, atenția lumii întregi nemaifiind îndreptată spre infecțiile care dau alte boli. Provocarea imensă pusă în fața sistemului medical va forța omenirea să îl îmbunătățească.

Poate pandemia asta nu are doar efecte rele, poate mai este nevoie din când în când de un așa zis „reality check”, poate avem nevoie de câte un antrenament pentru alte evenimente catastrofale.

Aș fi vrut să-ți povestesc despre ieșiri în natură, printre frunze ruginii și legume proaspete, dar nu prea am cum, jurnalul meu. În toate filmele apocaliptice vezi monștri înalți cât trei blocuri sau catastrofe nucleare ce rad viața de pe un întreg continent ori extraterestri care răpesc populația din orașe întregi într-o clipită.

Dacă e să vezi vreun virus... cred că virusul este din acela care învie morții și îi transformă în monștri hidoși, însetați de sânge. Toate acestea au sens? Adică, aș vrea să întreb: cine ar vrea să privească un film cu oameni care doar stau în casă și își continuă activitățile zilnice, on-line, care evită socializarea și cărora nu li se văd fețele trei sferturi din film, asta dacă nu cumva sunt treziți de spiritul de dac liber ce nu poartă „botnița”?

Dragă jurnalule, îți scriu, în final, gândurile mele: cred că o să învingem acest virus și că o să-l punem în izolare, și că anul viitor voi avea ocazia să îți povestesc despre păduri de frunze ruginii și de legume proaspete, de colegii recent întâlniți după o vacanță lungă și de aventuri în natura frumoasă. Cred într-un viitor mai bun.

Poartă mască, arată că îți pasă și, într-un final, totul va fi bine!

Mihai Luca VasIU, clasa a VII-a A

Trecătoarea toamnă (zilniciere)

Marti, 20 octombrie 2020, ziua întâi:

O zi grea a trecut. Toate sunt trecătoare, dar importante în felul lor unic. Seara, pe când pleoapele adormite aproape că se închid, pentru o clipă, un gând neașteptat a trecut pe lângă ferestrele creierului meu. A fost suficient, l-am observat. A fost un gând bun, o idee neprevăzută. Tiptil, cu papucii în formă de iepurași în picioare, am ajuns la rafturile nesfârșite cu cărți din colțul preferat al camerei mele. Am ales o carte de pe ultimul raft, un volum imens, cu coperte de piele netedă, care de vreme lungă mă aștepta în tăcere. La fel de tiptil, împreună cu un ursuleț de pluș cu blana cafenie, revin la locul meu calduț, sigur și plăcut: patul, un loc desăvârșit pentru călătoriile îndepărtate din alte lumi. Nu a fost ușor să încep o nouă carte: am făcut cunoștință cu personaje fantastice, m-am împrietenit cu ființe fictive, iar apoi am regretat existența acestora DOAR în povești. Totuși, am încercat. După câteva momente, în care personajele își creează un loc în inima mea, iar eu nu le voi uita niciodată, mi se pare foarte cunoscută povestea. Retrăiesc momente deja trăite, citind. Ceea ce pare imposibil. Naratorul povestește cum a reușit, plin de curaj, să ajungă la ultima bară metalică din locul de joacă, înconjurat de propriul palat, creat de imaginația sa. Cum a reușit să contureze primele sale litere din cerneală albastră, iar din greșeală câțiva stropi au pătat foaia de hârtie; rezultatul a fost o mare harababură de semne indescifrabile, linii și puncte jucăușe. Cum a descoperit primele sale cărți cu dinozauri, flori colorate și plante enorme în jurul unei stele. Cum a triumfat în strânsa luptă cu un câine mititel, stăruitor, care i-a „împrumutat” jucăria preferată; jucăria, o mașinuță vișinie, nu a mai fost niciodată la fel...

Un sentiment ciudat, indescrisibil, îmi apare pe suflet. După câteva pagini citite cu nerăbdare și entuziasm, îmi dau seama cu teamă că citesc o carte despre propria-mi viață, cu vaste întâmplări și amintiri deosebite înăuntru. Astfel, nu le voi uita niciodată. Am avut noroc, am descoperit o carte fermecată.

Miercuri, ziua a doua:

Stau întinsă pe patul comod cu o carte mare în brațe. Ochii îmi alunecă peste literele aurii, iar mintea se desprinde de realitate și pornește într-o călătorie lungă, îndepărtată. Cu pașii gândurilor plutitoare, peste lumi fantastice am zburat într-o clipită. O strălucire dintre mulțimile înstelate de sub nori, o pasăre, îmi atrage atenția. Îl zăresc, încântată, pe condorul Isidor. Mă poștește pe spatele său înaripat, cu pene groase și puternice pe cele două aripi uriașe. Plutim peste curenții de aer cald, iar norii pufoși ne mângâie obrazii. Curând, coborâm ușor și rapid din zborul himeric. În câteva clipe am ajuns printre tufișurile înverzite de pe o alee pietruită. Îmi mut privirea în jur. Oare unde m-a adus Isidor? Nu recunosc imediat locul. După câteva clipe, clădirea dinaintea mea îmi pare cunoscută. Și oamenii speriați din clădire. Și afișul. Și fata curajoasă. Și puiul de urs. Mă opresc. Vreau să tresar, dar prietenul meu tresare primul. Înlemniți, privim acțiunea. Fac un pas în spate, vreau să plec, îmi doresc să fiu acasă, în siguranță, în draga mea „cușcă”. Dar niciun peștișor auriu nu este lângă mine ca să îmi asculte dorința. Creanga uscată de sub piciorul meu trosnește. Priviri speriate se întorc spre noi. Suntem observați, cu toții ne realizează prezența. Cu siguranță se gândesc că este imposibil să fi apărut din senin. Nu, așa este. Nu pot da înapoi; am înaintat prea mult.

Recunosc locul, întâmplările, am citit povestea. Am aflat fragmente din viața celor doi dinaintea mea: a ursulețului Bianca și a fetei Mara Dumitrescu. Știu că ursulețul a fost în pericol și s-a întâmplat ca Mara să îl salveze. Sau așa trebuia să se întâmple. Fără ca cineva să observe, fascinați de apariția noastră neobișnuită, puiul de urs se strecoară pe lângă încălțările zburătoare din picioarele mele lungi, și se face nevăzut, alergând pe aleile pietruite spre Zoo.

Un fluturaș roșcat apare și risipește uimirea tuturor. Oamenii speriați sunt înlemniți. Mara clipește des, iar după câteva momente eterne se întoarce spre noi, ne privește în ochi și se pregătește să spună ceva. Privirea ei neclintită străbate distanțe infinite, spre alte universuri, pline de gânduri absurde și încâlcite, cu idei imposibile. Din cuvinte nerostite înțelegem că Bianca s-a întors la familia sa. Aerul se umple de nesiguranța oamenilor din clădire; nimeni nu o crede pe fată. Dar eu da. Și Isidor.

În acea seară, televiziunile anunță cu bucurie că ursulețul se află lângă mama sa, la Zoo Mara a avut dreptate. („Este vorba de un departe, un loc mai larg, mai cuprinzător decât cel locuit, locul pe care fiecare dintre noi îl simte pulsând înăuntru, deși el, locul, se află în afară.” – fragment din „*Cum e lumea*”, Veronica Niculescu.)

Joi, a treia zi:

După o zi de școală deosebită, care va rămâne pentru totdeauna în sertarele importante ale gândurilor mele, lumina fumurie a după-amiezii și vântul nestatornic îmi mângâie obrazii. Un miros inconfundabil, plăcut, de vopsea proaspătă, sosește pe valurile călătoare ale aerului apăsător. Banca mea preferată din parc a fost pictată în culoarea omătului veșnic. Mă așez lesne pe lemnul rece, iar sunete metalice se împrăștie în jurul meu. Natura mă înconjoară cu toată frumusețea ei tomnatică. Mirosul delicios de vată de zahăr îmi face poftă. Leagănele gemene se mișcă greu, încet, plictisite, îmbătrânite de trecerea vremii. O sumedenie de amintiri caraghioase am creat pe acel din stânga leagăn, preferatul meu, care se află în locul său neschimbat.

Îmi aduc aminte că, în mijlocul verii care a trecut, într-o zi caldă, strălucitoare, o veche prietenă, cea mai bună, mi-a ieșit în cale. Timp de nenumărați ani nu ne-am spus o vorbă mărunță. Timpul înfometat se oprește brusc, fără veste, în momentul reîntâlnirii. Pentru mine, parcul este un ținut fermecat, deosebit de toate cele care mă înconjoară, în care cele mai interesante jocuri și povești apar la căldura plâpândă a unui foc imens din frunze și nisip, pe care imaginația îl transformă într-o adevărată tabără.

Astăzi, parcul este diferit. Mirosul copacilor este uscat, iar aerul este rece, apăsător. Covorul de frunze foșnitoare mă împiedică să pășesc. Nu simt dorința frunzelor de altădată ca eu să pășesc în universul lor uscat, iar banca de lemn mă urmărește cu o privire lăncedă, plictisită, respingătoare. Printre multe gânduri grăbite și confuze, unul îmi spune că nu este adevărat. Totul este o închipuire din mintea mea copilăroasă. Nimic nu s-a schimbat și nu se va schimba niciodată. Parcul este același, dar atmosfera este diferită, copleșitoare. Simt cu toată puterea că ceva, neașteptat și încă nedeslușit, urmează să se întâmple. În final, pășesc. Mă așez pe banca străveche, găurită de insecte curioase și înfometate de mirosul vopselei. Mii de închipuiri și idei se încălesc în mintea mea tot mai confuză. Peste o clipă, timpul încetează din nou să își continue drumul nesfârșit prin univers. Infim, îndepărtat, incredibil, fermecat. Totul este imprevizibil și fascinant.

Vocea îngerească din sufletul meu pătat de nesiguranță mă îndeamnă să-mi întorc privirea. Nici eu nu știu de ce fac tot ce fac, dar m-am răsucit lent la stânga. Razele orbitoare ale soarelui se ivesc de după nori. Din spatele marelui copac, locuința zânelor cârpice, imaginate în naiva copilărie, cu haină vișinie și ciucurei albi, pufoși, cu ghetete maronii, cu un pas nesigur înainte, apare prietena mea cea bună din îndepărtatul București, înconjurată de lumina soarelui zâmbăreț. Momente și emoții de nostalgie apar pe ecranele dintre noi; cu o sinceră îmbrățișare pe toate le înlăturăm, iar zâmbete largi ne apar pe buze. Surpriza ei deosebită m-a bucurat enorm.

A fost un moment deosebit, care mi-a făcut ziua mai frumoasă, diferită de cele care au trecut și care vor urma. Îți voi (mai) scrie în curând!

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

JURNAL DE VACANȚĂ

Jurnalul este întâlnirea sinelui cu sine. Cea mai sinceră și cea mai autentică. Stăm de vorbă cu noi înșine. Ne exprimăm emoții și trăiri unice. Și, uneori, ne descoperim plăcerea de a scrie, de a ne cunoaște pe noi înșine. Există, în literatura contemporană, jurnale celebre pe care le-am putea citi... O simplă căutare pe internet ne-ar dezvălui titluri fascinante. Fiecare dintre noi însă poate să țină un jurnal în care să găsească, așa cum spune Yeonmi Park, Drumul către libertate.

Scrieți, veți fi liberi!

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Drumeție cu peripeții

Dintotdeauna m-a atras frumusețea munților, eu fiind născut într-o astfel de zonă, în orașul Sibiu. Așa că, la propunerea verișorilor mei mai mari, am acceptat invitația de a face o drumeție la Șanta, urmând să înnoptăm acolo.

Deși era luna lui cuptor (luna iulie), în ciuda soarelui puternic, pădurea care ne înconjură ne asigură umbră și răcoare. În jurul prânzului, apreciind că am parcurs mai mult de jumătate din drum, bucuroși, ne-am îngăduit o pauză mai lungă și ne-am luat cu joaca.

Dar ziua a trecut fără să ne dăm seama. Începuse să se însereze iar noi mai aveam drum lung până la cabană. Din fericire, unul dintre noi a avut numărul de telefon al cabanierului care a pornit în întâmpinarea noastră. Și astfel am ajuns cu bine la cabană.

Această întâmplare ne-a învățat minte să nu ne mai aventurăm în drumeții așa de lungi, în zone necunoscute, fără să avem părinții cu noi.

Răzvan Șerbu, clasa a VII-a A

Dragii mei părinți

Mă simt foarte bine la bunici. Bunica face pentru mine prăjituri din fructe proaspete, pe care le culeg cu bunicul din livadă.

Mi-am făcut mulți prieteni, dar cu Florin mă înțeleg cel mai bine. E vecin cu noi și „un fiu al satului”. Am noroc cu el deoarece știe toate străzile din sat.

La câteva zile mergem în drumeții cu bunicii. Ieri am fost pe munte. Am văzut creste golașe și peisaje care îți taie răsuflarea. Spre amiază, am făcut un picnic lângă „izvorul tămăduitor”. Am cules fructe de pădure: afine, zmeură și mure. În pădure, copacii erau înalți că aproape blocau lumina cerului. Am văzut, deasemenea, pe drumul de întoarcere, un cocoș de munte și o capră neagră.

Abia aștept să vă revăd și să vă povestesc aventurile mele.

Cu iubire, Titus

Titus Bâja, clasa a VII-a B

Coincidențe

Când eram mic, am mers de vreo șase ori cu părinții mei în vacanță la Salina Praid. Mergeam des, pentru că am avut (și mai am) probleme de respirație. Pe atunci, eram mic și nu știam că se numește astm.

Anul acesta am vizitat împreună cu familia Peștera Bolii, un nume foarte amuzant având în vedere pandemia de COVID. În ciuda numelui, peștera nu are legătură cu vreo molimă, ci cu Boierii Bolești care dețineau în trecut zona respectivă.

Cu ocazia vizitei, mi-am amintit de cât de fascinant este să te plimbi pe sub pământ: interesul de a exploata grote ascunse și teama nemărturisită că poate va fi un cutremur sau se va prăbuși o stâncă și va bloca intrarea. Dar, ca de fiecare dată, vizita s-a terminat cu bine și am rămas doar cu amintirea frumuseților subpământene: stalactite și stalagmite impresionante, un pârâu subteran care a creat o albie foarte frumoasă și cel mai interesant, o specie foarte rară de lilieci care nu s-au lăsat fotografiați.

Ne-am plimbat prin galeriile subterane cam o oră, admirând niște picturi rupestre ce imitau picturile din grotele franțuzești, crezând la început că erau originale și că datau din timpuri foarte vechi. Am aflat, însă, la ieșire, că au fost executate când s-a filmat un film în peșteră.

Luca VasIU, clasa a VII-a A

Amintiri

Doi pruni de-o parte și de alta a porții înalte de fier. O uriașă curte pietruită, împrejmuită de un gard șubred, din lemn. Cotețul, plin de puful găinilor, se află la locul său obișnuit, lângă intrarea în micuța căsuță bătută de trecerea vremii. Nu am avut un castan uriaș sau un ceas auriu, dar căsuța ne-a rămas de la Moșul..

Maia LoloIU, clasa a VII-a A

Vis de iarnă

Dincolo de geamul ferestrei, stelulele argintii se deschid din norii ca de vată și dansează liniștiți în drumul lor spre pământ. Sclipirea jucăușilor fulgi de nea e amețitoare. Dacă nu ai ști că ninge, ai putea confunda gingașii fulgi de zăpadă cu niște petale albe.

Era vacanța de iarnă. Curtea casei era albă ca hârtia. Fiind singură acasă, m-am hotărât să mă joc în zăpadă. Am început să construiesc o pârtie. Am luat lopata, sania, o pungă și o ciocolată caldă și m-am apucat de treabă.

După ore de muncă, treaba era terminată. Pârtia era gata! Am luat sania și am început să mă dau cu ea. A fost minunat! Dar, o furtuna puternică începe și mă forțează să intru în casă.

După trei ore, pârtia scliffea ca o mie de diamante.

Rianna Tămaș, clasa a VII-a A

Pierduți în Serbia

Era o dimineață caldă de vară. Eu și familia mea tocmai ce plecasem din Belgrad, după o noapte petrecută acolo.

După puțin timp, am intrat într-un oraș nepopulat care avea semnele de circulație pline de găuri provocate de gloanțe, buncăre de apărare și meschee părăsite. Am decis să continuăm drumul, dar, după nici o sută de metri, am observat o pantă abruptă împrejmuită de un gard. Acolo se aflau mai mulți soldați cu armele în mâini. Ne-am întors imediat și am ales o rută alternativă. La Budva, în Muntenegru, am ajuns seara târziu. Acolo am aflat că, la nici doi pași, se afla o țară numită Kosovo care era în război.

A fost cea mai palpitantă și cea mai înfricoșătoare experiență din viața mea.

Titus Bâja, clasa a VII-a B

RĂDĂCINI

Am fost și vom rămâne fiii acestui neam ales, cu vocație creatoare și destin fericit. Am fost și vom rămâne legați de tradițiile înveșnicite ale satului, care ne-au ținut bunicii și părinții împreună, care s-au transformat în rădăcini.... Din puterea și seva lor au crescut tulpini. Noi suntem aceste tulpini și vom duce mai departe frumusețea și candoarea, omenia și iubirea înaintașilor noștri.

Rădăcinile înseamnă ACASĂ...

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Copilărie

Când aveam patru ani, în grădina casei bunicilor aveam o bancă foarte frumoasă, dar și foarte veche. Era atât de veche, încât se putea rupe în orice moment. În jurul băncii creșteau niște trandafiri superbi, care se întinseseră peste bancă, încât greu mai era un loc liber unde să te așezi.

Într-o zi m-am așezat pe bancă fiind foarte obosit după joaca cu cei doi câini ai mei. Am simțit cum banca cedează, făcând zgomot, dar, din cauza oboselii, nu m-am ridicat. Pe când o scândură a băncii s-a rupt, unul dintre câini mi s-a aruncat în brațe. În acel moment toată banca a cedat, iar eu am căzut direct în trandafiri. Câinele fiind în brațele mele nu a pățit nimic, dar eu am simțit serios spinii trandafirilor. Imediat, părinții au aruncat banca, dar eu am și acum imaginea ei.

Locul unde își petrece copilăria își pune amprenta pe viitoarea personalitate a copilului. Locul copilăriei este important și pentru faptul că în copilărie se leagă și primele prietenii. O copilărie petrecută la țară, în casa bunicilor, lasă amintiri frumoase pentru tot restul vieții. Plimbările prin păduri sau în apropierea cursurilor de apă, culcatul sau sculatul în ciripitul păsărelelor, îți dau un echilibru pentru tot restul vieții.

Răzvan Șerbu, clasa a VII- a A

A fi român

A fi român înseamnă să simți frumusețea lucrurilor create de noi, românii, admirând frumusețea locurilor istorice și schimbând ceea ce nu își are rostul.

Noi, românii, ne putem mândri cu celebri artiști și compozitori, cu minunatele priveliști unice din țară, cu limba noastră, ale cărei cuvinte nu au pereche peste hotare. Limba română se aseamănă cu un semn din naștere, ca o superputere. Ne oferă unicitate și ne însoțește toată viața. Este un semn unic și special, care trebuie apărat și păstrat neschimbat. Limba română este o comoară ascunsă. Nu este pentru privirile tuturor, doar cei atenți o pot recunoaște, iar cei meniți o pot atinge.

A fi român înseamnă să recunoști talentul poezilor, să admiri tablourile pictorilor, să fi recunoscător celor ce ți-au crescut pruncii.

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

Locul copilăriei

Amintirea locului copilăriei este una dintre cele mai importante amintiri în viața unui om. Acesta creează întotdeauna amintiri pline de bucurie și un sentiment de pace și liniște, căci copilăria este perioada când doar te joci și te bucuri, fără nicio grijă și fără responsabilități.

Când vezi un loc similar sau când îți amintești de locul unde ai copilărit, ai un sentiment de bucurie și îți amintești de dragostea părinților și a bunicii. Așa cum am învățat la biologie, corpul este inundat cu endorfine, niște substanțe chimice care au rol de stimulent al fericirii.

În plus, locul copilăriei reprezintă un spațiu care este legat de rădăcini, de trecut, ca o busolă care te atrage mereu acasă și te ajută să păstrezi legătura cu trecutul.

Luca VasIU, clasa a VII-a A

Sursă imagine:
<https://www.google.com/search?q=casa+bunicilor>

Panglica albastră

- Se vinde casa bunicii, mi-a spus mama într-o după-masă însorită, mergi și ajut-o pe bunica să strângă lucrurile rămase pe-acolo!

Cu toate că la început nu mi-a surâs ideea de a cotrobăi prin lucruri vechi și prăfuite, casa bunicii întotdeauna mi-a transmis o atracție misterioasă.

Adunând ultimele tablouri de pe pereți, bunica a găsit niște fotografii înrămate și a spus:

- Mi-aș dori să păstrezi tu aceste poze ale străbunicii tăi.

- Mulțumesc bunico!, am răspuns cu emoție și plină de fericire și recunoștință.

Pozele urmau să fie atașate la arborele genealogic al familiei din camera părinților mei.

Ținând în mână rama învechită, am simțit sub hârtia îngălbenită o porțiune mai proeminentă care aproape rupsese hârtia din spatele tabloului. Cu mâinile tremurânde, am dezlipit hârtia, lăsând să cadă o panglică albastră din interior. Mai era un pachet de scrisori alături de o medalie de război.

Uitând de curățenie și de tot ce mai aveam de făcut, bunica a început să-mi povestească. Scrisorile și medalia fuseseră ascunse în spatele tabloului pentru a fi protejate de comuniști. Bunica uitase de ele.

Scrisorile „vorbeau” despre cât de grea era viața după război, cât munceau doar pentru a hrăni animalele sau pentru a îmbrăca copiii cu hăinuțe țesute. Pentru un moment am călătorit în timp, în fața mea se pernidau ostași înarmați, ceremonii de acordare a medaliilor, oameni încercând și descercând care cu fân și străbunica mea care scria poezii.

Fragmentele din scrisori se umpleau cu poveștile bunicii, purtându-mă într-o lume veche, dar foarte aproape de noi.

Am primit o lecție de viață și de familie într-o panglică albastră.

Alexandra Tatu, clasa a VIII-a A

CU CĂRȚILE PE MASĂ...

Critica literară - știință sau artă?

Uneori, critica devine artă. Pentru că ea poate să pătrundă dincolo de taina cuvântului, să-l transforme în ...taină. De aceea, așezăm cărțile pe masă și le gustăm ca pe un desert anume pregătit pentru ...ochiul critic.

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinci

Bulgării pufoși de vată

„Într-o catedrală” se întâlnesc două poeme minunate, care definesc poezia în miezul ei adânc. Pe de o parte, un poem al Anei Blandiana („O catedrală de lână”), pe de altă parte un poem al lui Adrian Popescu („Trei lacrimi, trei frunze”) prin care poezia triumfă în inimile noastre.

Cele două texte lirice au teme și motive literare comune precum natura, zborul, arborii, pământul, marea, biserica, toamna, frunzele și norii. Observăm că temele celor două texte lirice creează cititorului imagini vizuale imaginând locuri fermecate, nemaîntâlnite.

Natura este un spațiu nemărginit, cu fenomene ciudate și uluitoare, cu animale pufoase care se adăpostesc în viziunile lor călduroase. Zborul este o abilitate imposibilă pentru ființele umane și o acțiune de apărare pentru viețuitoarele înaripate. Astfel, prin intermediul personificării, observăm că arborii sunt „fantome cu crengi”, „trunchiuri cu arbori”. Această viziune inedită a Anei Blandiana ne ajută să vedem cu ochii minții „aripile cu frunze” ale naturii care lasă amprente vizibile în orizontul locuirii noastre. Încercarea lor neconținută de a-și lua zborul definește dorința omului de a călători, de a vedea și de a cunoaște lumea înconjurătoare.

Prin personificarea arborilor care, paradoxal, își pierd penele (și nu frunzele) se urmărește, poate, o definiție a zborului în limbaj poetic. Arbori cu pene? Ce imagine inedită a zborului! Nici fluturii nu sunt doar o imagine oarecare a zborului. Ei „vâslesc prin țărână aburindă” dar nu pentru a se înălța, ci pentru a coborî, fiindcă ei, în viziunea Anei Blandiana, „se înrădăcinează ușor”.

Această urcare-coborâre atrage cu sine o nivelare a regnurilor, care „nu mai există”, dar, în același timp nu mai există „nici stări de agregare, / Nici orizont între mare și cer, / Nici mal între pământ și mare”. Ce ar putea simboliza toate acestea? Să fie oare o coborâre în adâncuri, în abisuri? Să fie o legătură cu un circuit ascendent-descendent din care „se-nață cârduri de pești prefăcuți în cocori”? Cu siguranță această imagine este o metaforă a zborului care în procesul lui de urcare-coborâre își strigă chemarea, care devine, cu ajutorul unei comparații, „ca o limbă de clopot / într-o catedrală de lână”. De ce oare o catedrală? Fiindcă, acolo, în casa divină, se aude ecoul sufletului coborât în el însuși...

Și în poemul lui Adrian Popescu se face trimitere la suflet, la „ființa noastră toată / îngrămădită pe o lamă orbitoare / în clipirea unui ochi de lanternă”. Ale cui să fie „Trei lacrimi, trei frunze”? Acest titlu, aparent simplu, amintind de basmele populare (cu trei feciori, trei fete, trei smicele, trei zmei, trei zile sau trei nopți...), nu face oare referire la trinitate? Cele trei lacrimi ale Fiului, ale Tatălui, ale Duhului Sfânt nu sunt oare trei frunze în cădere ale omului? Omul căzut din Paradis, omul căzut din Iubire, omul căzut în abisuri ale sufletului său... Comparația finală („ca mierla deasupra norului de alicie”) anticipează sfârșitul inevitabil? Ultimul țipăt? Ultimul cântec?

Așadar, în viziunea celor doi poeți, frunzele sunt penele crengilor care își schimbă înfățișarea în fiecare anotimp. Norii sunt bulgări pufoși de vată. Sunt plini de magie, aduc oricând doresc ei picături jucăușe de apă. Mesajul acestora este că natura suferă o schimbare permanentă a anotimpurilor și că năzuințele naturii sunt asemenea aspirațiilor omului de a se cunoaște pe sine și întru sine, urcând și coborând în suflet.

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

Pagina critică

Dacă Ana Blandiana valorifică pregnant tema naturii și a zborului, Adrian Popescu se apleacă, în lirica sa, asupra condiției umane. Doi mari poeți care aduc în literatura română viziuni noi asupra unor teme universale: zborul, natura, omul.

În poezia intitulată „O catedrală de lână”, poeta Ana Blandiana își conturează universul în linii mari cu ajutorul unor elemente bine definite: crengile și trunchiurile copacilor, marea, cerul, apa și pământul, zborul fiind înfățișat simbolic prin fluturi, fantome, aripi și chiar și prin clopot. La o privire atentă, observăm că predomină imagini vizuale, care pot contura un univers ce se adresează special ochilor: „fantomе cu crengi” „trunchiuri cu aripi”, „aripi cu frunze”, toate aceste elemente cheie sunt „aliaje confuze” care își pregătesc zborul. Zbaterea acestora, marcată poetic prin imagini auditive și imagini dinamice, înseamnă eforturi mari de a căuta „să pornească în zbor”. O mișcare în spirală, o mișcare de zbor în care „arborii își pierd penele”.

Pentru a creiona tabloul poetic, Ana Blandiana folosește numeroase figuri de stil care descriu cadrul exterior de natură (crengi, arbori, frunze, mare, cer, pământ, ape, nori) și cadrul interior (zborul). Predomină personificarea, elementele din natură fiind umanizate. Un rol aparte îl are ceața, element definitoriu pentru un univers aflat în derivă, un univers în care „nu mai există regnuri”, în care nu se mai face distincție între „mare și cer” sau între „pământ și mare”. Se pare că universul se uniformizează, pe măsură ce zbaterea lăuntrică ale aliajelor „confuze” se desprind și vor să pornească în „zbor”. Caracterul muzical al celei de-a doua strofe este dat de folosirea repetiției și a enumerației, „nici” conferind senzația de amestec continuu între două lumi: una de sus, alta de jos. Acestea vin „din adâncul apelor” și sunt „ridicate în nori”.

Un element foarte interesant apare în finalul poeziei, care dă și titlul acesteia, este prezența clopotului. Comparația „chemarea lor răsună / ca o limbă de clopot” sugerează aspirația omului către divinitate. Sunetul clopotului, care anticipează un sfârșit iminent, se aude ca „într-o catedrală de lână”. De ce „de lână”? Nu știu dacă poeta ar fi vrut să facă referire la celebra poveste cu „lâna de aur”, dar cred că deloc întâmplător, catedrala este „de lână”. Firul magic al acesteia leagă sufletele credincioșilor într-un fir de aur ce se ridică la înălțimea „cârdurilor de pești înălțați în cocori”. Simboluri ale libertății, ale zborului, cocorii sunt cei care ating vârfuri ale catedralelor înălțate, ca arhitectură, tot mai sus. Și poate, cel mai bine ar fi să se înalțe tot mai mult în sufletele oamenilor...

În schimb, poetul Adrian Popescu reușește să definească zbaterea celor care își doresc să atingă înălțimile sub sintagma „trei lacrimi, trei frunze”. El portretizează ființa umană în această ipostază triplă, care ne poate ocroti și care se poate elibera de durere. Poetul Adrian Popescu își imaginează cele trei vârste ale omului (copilăria, tinerețea, bătrânețea) în repetiția „trei lacrimi, trei frunze, trei...” Ele sugerează efemeritatea vieții, de care omul se eliberează „precum frunzele toamnei”. Imaginea vizuală, exemplificată prin epitetul „lamă orbitoare” sugerează trecerea rapidă a acestei vieți, eliberându-se lin, „ocrotindu-se, bucurându-se de izbândă uneori, / chemând cu disperare / încercând să plutească, și / câteodată / eliberându-se lin, fără durere”.

În concluzie, citind cele două poezii, pot spune că ele au un mesaj comun, deși abordările sunt diferite: condiția umană este aceeași, vârstele omului sunt aceleași, oamenii vin, se străduiesc, au aspirații, apoi cad, încet, lin, ca frunzele toamnei...

Gabriela Șpan, clasa a VII-a B

Citind poezie într-o mișcare fluidă...

Când citesc poezie, mă simt liberă. Îmi creează o stare de înălțare sufletească, de liniște, de împlinire. Citind poezia „O catedrală de lână”, de Ana Blandiana, îmi imaginez, apelând la tehnicile picturii verbale, că am în față două pânze: în plan apropiat se conturează elemente naturale, fantomatice, într-o mișcare fluidă, iar în plan secund, un cadru natural fără limite fizice sau chimice, înfinit: „Ceața amestecă totul / În aliaje confuze / Zbătându-se să se desprindă / Și să pornească în zbor”. Astfel, cele două planuri, contopindu-se, se întrezăresc într-o „ceață pufoasă”, asemenea lânii. Fără doar și poate, tonurile de culoare și formele elementelor devin difuze, iar specificul compoziției devine negură. Totul pare în suspensie, în atmosferă, la suprafața solului, senzația fiind de vizibilitate îngreunată. Metafora catedralei, susținută stilistic de comparația din final „ca o limbă de clopot” induce senzația de pâclă, inclusiv la nivel sonor. Aripile cu frunze, arborii cu pene „împodobesc” planurile poetice sugerând un amestec al regnurilor, o ideală ascundere în pictura verbală a poeziei (Nu mai există regnuri, nici stări de agregare, nici cer și nici mare...)

Citind poezia „Trei lacrimi, trei frunze” de Adrian Popescu, aș vrea să pot alcătui un triunghi al vieții. Simbolul Treimii divine este proiectat în natură și în viață. Astfel, ciclul vieții este redat, aș zice eu, de la începuturi (nașterea) care simbolizează intrarea ființei în lumina vieții, apoi creșterea / curiozitatea ființei și aspirația spre împlinire, apogeului trăirilor fiindu-i menită trecerea spre neființă. Iar după toate acestea, ciclul se reia. Întreg parcursul este presărat de trăiri, de speranțe, de vise, rămânând în schimb conștiința asupra morții iminente, dar cu speranța reînvierii: „Ființa noastră toată / Îngrămădită pe o lamă orbitoare / în clipirea unui ochi de lanternă / la capătul grafitului / strânsă în ea însăși”. Comparațiile finale, dezvoltate („precum frunzele toamnei din arbori / zbătând numai puțin pleoapele / ca mierla deasupra norului de alicé”) au rolul de a face legătura dintre om (care varsă trei lacrimi) și natură (care curge în trei frunze), ambele fiind legate organic prin viața însăși.

La nivel simbolic, cele două poezii abordează teme și motive literare comune: ne dăm seama că natura este văzută în toată plinătatea ei, deoarece apar atât elemente cosmice (orizontul, norii, cerul), cât și elemente terestre (pământul, apa, uscatul, elemente vegetale precum arborii, frunzele) sau elemente biblice, prin care se îmbisericește universul descris de poezi: catedrala, treimea. Legătura dintre cele două poezii este susținută și de tema zborului, care înseamnă, desigur, aspirația omului spre împlinire, spre desăvârșire.

Dacă în poezia Anei Blandiana, tema naturii (asociată cu cea a zborului) este redată prin trei epitete, înșiruite într-o manieră originală („fantomă cu crengi”, „trunchiuri cu aripi” și „aripi cu frunze”), în poezia lui Adrian Popescu treimea apare în versul de început, care repetă cifra trei, amintind parcă de o lume de poveste: „Trei lacrimi, trei frunze, trei...”

Sintetizând, putem spune că în cele două poezii este subliniată relația omului cu divinitatea, această relație fiind privită în integralitatea vieții, de la naștere până la moarte, ființa „ocrotindu-se, / bucurându-se de izbândă uneori, / nădăjduind, tânjind, / chemând cu disperare, / încercând să plutească, / și câteodată / eliberându-se lin, fără durere”.

Astfel, realizez că, citind poezie, pot învăța să mă rog. Pot învăța că relația omului cu divinitatea se creează, pentru cei doi mari poeți, prin cuvintele scrise, fie cu lacrimi, fie într-o „catedrală de lână”.

Imagine: Miriam Pascu

Text: Teodora Dima, clasa a VII-a A

RESCRIE POVESTEA...

Și v-am spus povestea așa... ar zice orice creator și iubitor de poveste. Noi reconstruim universuri, noi regândim poveștile, noi ne inventăm lumi în țesături de cuvinte. Devenim, chiar de azi, scriitori...

Narațiuni inspirate de fabula „**Bivolul și coțofana**”, de George Topârceanu

Ridicându-se din praf, zise câinele cu greu:

- Dar pe tine de ce te duce? Nu-s bun la ceva și eu?

Coțofana îl privește de pe-a bivolului spinare:

- Ba ești bun. Și ești și mare. Ai și dinți, și labe, patru. Poți să umbli singurel. Poți să-l aperi, dacă-i cazul. Dar nu să te sui pe el.

- Nici măcar de o plimbare?

- Nu mă plimb, măi cățelandru. Aripi am, spre a zbura. Stau aici și curăț muște. Dar asta nu-i treaba ta.

- Apoi muște prind și eu, zise câinele smerit. Dar cu acest bou, se pare că bine n-am nimerit.

- Nu e bou, e mare bivol, negru, mare, fioros. Și ca să îți meargă bine, să te porți cuviincios!

Luca VasIU, clasa a VII- a A

<https://www.google.com/search?q=clip+art>

....Pe spinarea unui bivol mare, negru, fioros,
Se plimba o coțofană
Când în sus și când în jos.
Un cățel trecând pe-acolo s-a oprit mirat în loc:
- Ah, ce mare dobitoc!
Nu-l credeam așa de prost
Să ia-n spate pe oricine...
Ia stai, frate, că e rost
Să mă plimbe și pe mine!... "

Coțofana observă intenția cățelului de a sări pe spatele bivolului și se retrage, în zbor, pe creanga unui falnic alun. După ce câinele este aruncat la pământ, iar bivolul se îndepărtează, coțofana se apropie de cățel și îl întreabă:

- Ce-ai vrut să faci, câine?
- Te-am văzut stând pe spatele bivolului și am vrut să fac și eu o plimbare.
- Tu, animal gras?
- Nu sunt gras! Tu ești!
- Eu pot zbura, nu ca tine, spune coțofana mândră.
- Tu ai pene și plămâni mari!
- Da, dar tu ai picioare. Patru, mai exact. Iar eu am doar două aripi.
- Eu mă deplasez mai mult ca tine, am nevoie de picioare, zise câinele, sigur pe el.
- Ai depășit vreodată dealul acela, din fața noastră?
- Nu.
- Atunci ești un leneș. Eu străbat mări și țări. Tu nu pleci nici măcar din ogradă și îți dorești plimbări pe spatele animalelor!

Cu aceste vorbe, coțofana îi închide cățelului botul și pornește în drumul său, mai departe, lăsându-și amicul aruncat în trifoi.

Maia LoloIU, clasa a VII-a A

Dincolo de lumi

Coordonatori:
Prof. dr. Daniela Lorinczi
Prof. dr. Marcela Ciobănuț

*„Oamenii sunt păsări cu aripile
crescute pe dinăuntru.”
(Nichita Stănescu)*

Dincolo de cuvinte se găsește alt univers. Unul al candorii, al ispitei gustării de-odinioară, al poveștilor la gura sobei, cu zmei, cu zâne, cu Făt-Frumos izvorât din tolă... Atmosfera magică nu se lasă așteptată... Să curgă, așadar, înspre univers poveștile...

prof. dr. Daniela Pănzan Lorinczi

Tocăniță de povești

Când au auzit unii că prințesele se reuniseră deja, s-au descurajat de tot... Așa citeam într-o poveste deunăzi... Și m-am întrebat: dacă prințesele se pot descurca fără prinți, atunci rolul prinților care este?

Mi-am imaginat că prințul Filip și-a luat inima în dinți și a spus cu voce tare: „Sunt prințesele noastre! Trebuie să le salvăm!” Și-a scos sabia din teacă și a îndreptat-o către cer.

Ceilalți prinți nu păreau să fie afectați de spusele prințului Filip, însă acesta chiar vorvea serios. Și-a luat calul și a plecat.

Prințul pantofar, în cele din urmă, s-a urcat și el în caleașcă și a plecat. Rămăsese Prințul Călare pe-un Cal Alb. Oftând, acesta se duse în grajdul regal, se sui pe cal și porni.

Călăriră mări și oceane, văi și dealuri, nisipuri și oaze, însă fără răspuns. După multe căutări, își dădură seama că doar împreună pot învinge pericolele. Așa că și-au trimis sursele zburătoare în căutarea celorlalți.

Reîntâlnindu-se vrăbiuțele lor, acestea le-au dat de știre celor trei prinți despre locul de întâlnire.

S-au bucurat când s-au revăzut și au pornit împreună.

Luându-și fiecare inima în dinți, și-au folosit până și ultima suflare în confruntare cu dragonul, care era paznicul locului unde prințesele rămaseră blocate.

Într-un final, prinții noștri și-au recuperat adevăratele iubiri. Nu regretaseră nicio clipă faptul că s-au reunit. Până la urmă, unde-s mulți, puterea crește. Iar eu încălecai pe-o șauă și vă spusei o grozavă șandramauă!

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

Peștișorul auriu

Peștișorul auriu este singurul vizitator cu cameră proprie. Nu a plecat niciodată departe de dragul său acvariu.

Într-o dimineață cenușie, după o noapte cu vise minunate, sute sau chiar mii de puncte strălucitoare, colorate și jucăușe, străpung sticla acvariului. Din camera hotelului, mobila dispare. Podeaua și tavanul dispar și ele. Chiar și ușa se ascunde în infinita beznă. Cerul nopții devine lumea, iar lumea se transformă în cerul nopții. Animalele din hotel plutesc, uimite de dispariția paturilor comode, în căutarea unui sfârșit, o ușă care se îndreaptă spre ieșire, spre lumea lor, viața alături de stăpânii iubitori.

După momente lungi de căutare, un purice mort lovește capul peștișorului auriu. În final, acesta se trezește, după o lungă și aventuroasă călătorie prin Univers.

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

În lumea computerelor ...zburătoare

El spune că a inventat alfabetul, iar Zora îl încurajează. Este seară. Afară ninge ca în povești. Fulgii de nea cad pe asfaltul rece din curtea casei mele. Mă joc pe calculator cu prietenul meu, Fabian, care este expert în astfel de lucruri.

Deodată, sunt tras de un caracter în monitorul calculatorului. Mă trezesc într-o lume fantastică, unde oamenii sunt roboți, dar nu orice fel de roboți. Ei sunt, de fapt, emoji. Fiecare om are o înfățișare galbenă, cu o expresie ce depinde de dispoziția lui pe moment. Îl văd pe Bucurosul, Tristul, Bolnavul, Seriosul și pe Leneșul. Se recunosc foarte ușor după expresie. Brusc, în fața mea apare o clădire imensă denumită „Centru de comandă”, de unde toate caracterele sunt trimise în diferite sisteme de comandă. La intrare văd ceea ce mi s-ar părea imposibil. Scrie: „Interzis persoanelor maro cu ochii bulbucați”. Știu la ce se referă, dar nu am să ofer detalii.

În acest oraș, totul pare minunat. Clădirile sunt magnifice, mari și colorate. Dar, deodată, sunt urcat de Bucuros pe cea mai înaltă clădire. Toți vor să mă atace, să mă elimine. Părea înfiorător. De fapt, m-am înșelat. Era o petrecere surpriză de primire în lumea lor. Am dansat, ne-am jucat și am râs. Apoi, i-am văzut pe părinții mei transformați în emoji. Ei m-au anunțat că ne-am mutat în lumea aceasta. Devin foarte bucuroși.

Mă trezesc: „Dacă ești un emoji, ai tot timpul obraji roșii!”

În fața mea e un emoji:

- Sunt Steve, Kenedy Steve! mi se prezintă el.

- Sunt Titus, îi răspuns emoționat și cu obraji aprinși – rubinii.

- Lucrez la Centrul de control aerian. Sunt controlor trafic. Am observat că ți-ai pus dorința să zbori... Vreau să îți arăt cum se realizează această minune...

Steve mă duse pe un vârf de munte. (Să fi fost Everest?) Îmi spuse că dacă vreau cu adevărat să pot zbura, atunci trebuie să îmi eliberez mintea. Am încercat de mai multe ori. Încercări eșuate. Mi se păruse, la un moment dat, imposibil... Și totuși...

După un timp indefinit (Să fi fost zile? Să fi fost ani?) m-am înălțat. Am spart cerul albastru și, împreună cu controlorul de trafic aerian, am ajuns nevătămați în Turnul de control. Mi-a înmănat un medalion... Eram așa de fericit...

Un emoji venea înspre mine de la Centrul de comandă... Obrajii erau tot mai roșii... Deveneam un om cu ochii maro, din aceia cu ochii bulbucați, care au Interzis... Deodată, emoji mă atinge...

Medalionul de la gât... trăgea de el... Odată am știut să zbor, dovadă n-am, dar nu-mi aduc aminte...

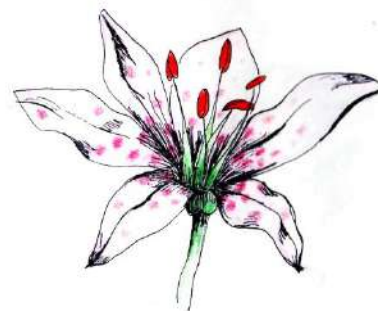
Titus Bâja, clasa a VII-a B

Cuvinte

Cuvinte. Cuvinte încrucișate. Și mai multe cuvinte, sensuri, silabe, semne. Cu fiecare pagină răsfoită, sute, chiar mii de litere se năpustesc asupra ochilor mei. Pagini aurii, ascunse între coperti frânte în bucăți, ascund o poveste. Nu o voi putea citi niciodată. Și, totuși, mintea mă îndeamnă.

Ridic ușor cartea străveche, feresc prima copertă iar ochii îmi alunecă ușor peste litere. Mintea mea absoarbe cuvânt după cuvânt, iar picioarele nu mai ating podeaua rece. Am ajuns în uriașul univers creat de prima mea carte.

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

Salt în poveste. Operațiunea Cât-ai-Clipi

De când mă știu îmi doresc să scriu. Mereu am vrut să creez locuri magnifice în care cititorii să se aventureze. Așa că am început să descopăr lumile altor scriitori. Cu timpul, am realizat că îmi place să călătoresc prin povești, alături de personaje, învățând lucruri noi de fiecare dată. Scrișul și lectura m-au făcut să-mi pun deseori întrebări neobișnuite, la care, cel mai probabil, nu voi găsi răspunsul prea curând, ținând cont că încă nu există mașinării care să-ți spună dacă e posibil ca un univers să fie alcătuit din visele pământenilor. De asta am ales să scriu. Pot crea eu acel univers, prin intermediul cuvintelor.

Recent am descoperit o carte, „Șirul Pierdut al Timpului” de Paige Britt. Titlul cărții e destul de interesant, nu? Am îndrăgit-o pe protagonistă încă de la primele pagini. Se pare că amândouă ne dorim același lucru: să devenim scriitoare. Am descoperit Tărâmul Posibilităților alături de ea, iar această călătorie m-a motivat și mai mult să scriu. Am de gând să dau viață întrebărilor mele...

Deschid un document Word. Văd o pagină albă, plină de Nimic. Din nou mii de întrebări au năvălit la mine în gând, printre care și Ce este de fapt Nimicul? Tot ce știu, din câte am învățat de la Penelope, e că Nimic nu e imposibil, iar asta ar face Nimicul ceva simplu cum ar fi o ceașcă de ceai sau o bicicletă. Așa e, mă gândesc prea mult la lucrurile care par atât de simple. Încep să scriu... Dar pe măsură ce scriu, camera mea devine din ce în ce mai albă, de parcă Nimicul la care mă gândeam adineaori ar fi înecat imaginea familiară a camerei. Continui să scriu, dornică să văd ce e cu adevărat Nimicul. Imediat dispare biroul la care stăteam și scriam, așa că iau laptop-ul în brațe și continui să scriu. Și tot scriu, până ce sub mine se conturează o pădure, și în pădure, o pajiște plină de... Hmm, să fie oare muște de mărimea unor urși? Sau broaște țestoase costumate în păianjeni? Încep să cad, pentru că podeaua dispare și ea. Mereu am vrut să cad din cer, doar așa, ca să văd cum e. Dispare și laptop-ul cu tot cu povestirea tocmai începută, iar eu privesc deznădăjduită în jos, spre pajiște. MuscoBroaștele mă observă și fac ceva neașteptat: își întind mâinile spre mine și în clipa următoare nu mai văd sau aud nimic. Nu erau MuscoBroaște. Erau Ceasornicarii din povestea lui Penelope, care tocmai îmi șterseseră memoria.

Mă trezesc într-o încăpere sinistă, ce îmi aduce aminte de o închisoare. Nu că aș fi fost vreodată într-una. Îmi dau seama că nu sunt singură în celulă, fiindcă aud șușoteli pe la spate. Mă întorc, și văd o față de vreo 13 ani, un bărbat cu păr roșu și un bătrânel simpatic.

- Cine ești tu? mă întreabă fata.

Bună întrebare. Nici eu nu mai știu cine sunt, unde sunt, sau ce s-a întâmplat cu mine. Bărbatul cu păr roșu o trage mai aproape pe față și îi șoptește ceva. Nu aud nimic din ce zice. Poate că nici nu trebuie. Oricum, nu m-am străduit să înțeleg ce se petrecea. Bărbatul cu păr roșu m-a văzut probabil cât de derutată eram, a venit spre mine și mi-a zis:

- Eu sunt Mărar. Ea e Penelope, a spus arătând spre față, iar acesta e Păstrătorul Timpului (bătrânelul mă salută).

„Ce nume ciudate!” îmi spun, „parcă le-am mai auzit eu cândva...”. Mi-au povestit cum au ajuns aici, cum au de gând să evadeze și că o caută pe Marea Zăbovitoare, care i-ar putea elibera pe locuitorii Tărâmului Posibilităților de Cronos, tipul cel rău. Am decis să-i ajut, oricum nu aveam ceva mai bun de făcut, și nu aș fi preferat să stau închisă toată viața mea într-o cameră întunecoasă. Așadar, când a venit timpul să mergem să lucrăm împreună cu Ceasornicarii, Mărar le-a distras atenția, pentru ca eu și Penelope să fugim.

Păstrătorul Timpului ne-a povestit ceva despre o ușă și de faptul că trebuie să provocăm un cât-ai-clipi. N-am cerut lămuriri, pentru că între timp adormise, așa că am decis să acționăm rapid. Tot ce știam era că trebuia să căutăm acea ușă din ceasul dinspre nord, apoi rămânea de văzut ce se va întâmpla. Eu și Penelope alergasem deja aproape toată lungimea unui ceas, când am auzit un vâjâit și am simțit un mic curent de aer. Ne-am uitat în spate. Un braț mecanic s-a lăsat repede în jos, legănându-se prin cameră de parcă își căuta prada. Am observat că cei doi Ceasornicari cu ecusoane argintii îl trăsese pe Mărar pe platforma lor și îl țineau ferm pe loc. Spre groaza noastră, brațul mecanic s-a oprit chiar deasupra lui. Mărar a răsucit capul și s-a uitat la noi.

- Fuuuugi! Nu te opri, ne-a strigat el.

Am luat-o pe Penelope de mână și am început să alergăm din nou. Nu ne puteam opri. Mărar și Păstrătorul Timpului contau pe noi, trebuia să găsim acea ușă. Apoi ne-am dat seama de ce nimeni nu se obosea să ne urmărească. Fuga noastră era zadarnică. Brațul mecanic urma să ne înșface. Ne-am strâns umerii, gândindu-ne la ce ne aștepta. Și, pe urmă, am văzut-o. Ușa. O ușă din lemn. Am țâșnit spre ea în urma lui Penelope. Deschizând-o, ne-am trezit pe o cornișă îngustă. În spatele nostru degetele mecanice flămânde s-au retras ca să se pregătească pentru alt atac. Penelope a închis ușa, și amândouă am înaintat încet pe cornișă. Peisajul mi se pare familiar, cu toate că nu l-am mai văzut niciodată. Cornișa înconjura întregul turn, iar când Penelope s-a ridicat complet în picioare avea ceasul în spate. Am observat că o bănuială nu-i dădea pace lui Penelope. Credeți-mă, bănuielile pot fi atât de enervante, mai ales atunci când nu ai nevoie de presimțiri și idei vagi și trebuie să te concentrezi.

- Vrei să te oprești măcar o secundă? s-a răstit Penelope. Încerc să gândesc.

Puf! Bănuiala a dispărut. „Ciudat, o bănuială nu dispăre decât dacă o ascuți” m-am gândit. Oare Penelope o ascultase? Apoi observ că Penelope se prinde de secundar. Înțeleg imediat ce am de făcut, așa că o apuc pe Penelope de mână ca să ținem secundarul pe loc. „Oprește-te măcar o secundă...”

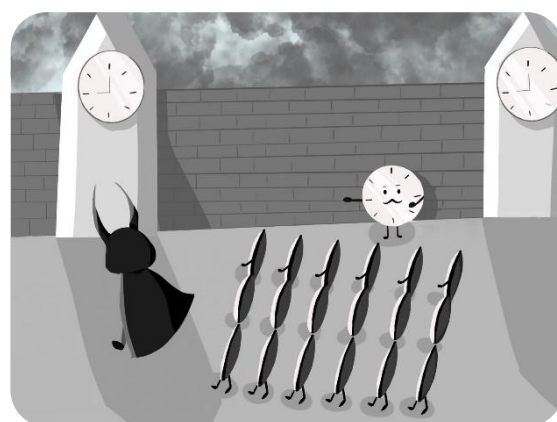
TROSC! Marele ceas de sticlă a explodat, iar eu și Penelope am fost azvârlite prin aer. Ne-am uitat la golul din jur. Nu exista podea, nici pereți, nici tavan, nimic care să poată fi văzut sau atins. Dar, chiar dacă nu era nimic de văzut și nimic de atins, Nimicul însuși era cumva acolo. Era cald, alb și liniștitor. „Oare merg sau zbor?” mă întreb uluită.

- Ceai?

Ne întorcem și vedem o bătrânică drăguță. Și... măi să fie! E chiar Mărar!

- Mărar! Mă bucur că ești teafăr. Domnișoara Maddie! Ce faceți aici? strigă Penelope.

Penelope îmi povestise despre vecina și prietena ei, domnișoara Maddie, care s-a dovedit a fi chiar Marea Zăbovitoare. Aceasta mă privește și pocnește din degete. Memoria îmi revine și privesc în jur confuză. Chiar dacă aici se termină această aventură, mă bucur că am avut prilejul să cunosc protagoniștii din cartea mea preferată. Pot zice că și de data asta a fost un salt în poveste destul de reușit.

Imagine și text:

Alexia Ciobănuț, clasa a VI-a A

Verdețimea ta, dascăle don' Pătrunjel,

Nu ți se pare ciudat că întreaga lună mai am stat amândoi acasă și am învățat de la distanță despre apropierea dintre oameni?

Îmi pare rău să-ți spun că ai fost destul de crud cu Cireșel. Nu-l poți opri să-și facă prieteni.

Eu eram nouă în sat și voiam să-l cunosc pe Cireșel. Într-o zi m-am apropiat de castel și privind prin gaura cheii unui zid vechi, am fost atât de curioasă, încât am intrat în grădină. Am fost uimită de ceea ce am văzut în fața mea: o lume magică, iar în mijlocul grădinii o fântână țâșnitoare. Am văzut într-o oglindă niște maci superbi și lângă ei, o tufă de trandafiri sălbatici. M-am dus lângă oglindă. Eram fascinată de maci, așa că am vrut să-i ating, iar mâna mea a intrat în oglindă și am pătruns în Tărâmul Miraculos, unde l-am văzut pe Cireșel. M-a văzut și el și s-a apropiat încet de mine ca să nu mă sperie. Am vorbit despre școlile noastre.

Eu cred că te poți schimba și poți fi un profesor mai bun, care învață copiii cum să-și facă prieteni și cum să se comporte frumos! Nu trebuie să fii ursuz și nici prea exigent deoarece și tu și copiii vă doriți să fiți liberi. Uite, Cireșel mi-a arătat cealaltă jumătate a libertății, aceea de a povesti fără grijă.

Contesele l-au lăsat pe Cireșel să-și facă prieteni și să meargă la o școală cu mulți copii. L-au lăsat să fie liber.

Îți mulțumesc că ai fost îngăduitor și m-ai ascultat, sper să ne vedem la școala din mijlocul satului.

Fiecare clasă are o oglindă magică, având puterea de a te duce în Poveste.

Vrei să ne conduci tu acolo, să fim împreună, veseli, optimiști și liberi, don' Pătrunjel? Aștept răspunsul tău.

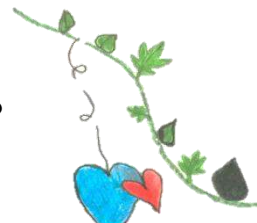
Prin ochii magiei,

Zâna Trandafir,

Francesca

Francesca Lorinczi, clasa a V-a A

Ce este iubirea?

Iubirea (sau dragostea), fiecare o numește cum dorește, este acel sentiment pe care îl simte un nou născut când o privește în ochi pe mama lui, sentiment pe care și mama îl împărtășește. Este acel instinct datorită căruia părinții te opresc din a face ceva ce tu vrei neapărat să faci, dar ei știu că vei păți ceva rău. Este legătura care ține familiile împreunate, făcându-i pe membrii acesteia să treacă alături de ceilalți peste greutăți. Apare în momentul când suferi pentru celălalt de bunăvoie, nu din dorința lui. Este motivul pentru care protejăm natura, pentru ca cei ce vin în urma noastră să aibă un mediu înconjurător cât mai sănătos. Este armonia dintre oameni. Înseamnă sacrificiu.

Am convingerea că dragostea sau iubirea este singurul sentiment prin care trăim cu adevărat.

Omul poate iubi alți oameni, natura, un sport, pe Dumnezeu, pe scurt, oricine și orice. A iubi alți oameni înseamnă dragoste, a iubi natura înseamnă protecție, a iubi sportul înseamnă muncă/mișcare, iar a iubi o religie înseamnă credință. Toate acestea le putem iubi trăind în ele, cu ele și prin ele.

Daniel Pantiș, clasa a VII-a B

Dragostea este un sentiment de nedescris, ca un labirint sau ca o pădure nesfârșită. Deși ea este complicată, este și unul dintre cele mai valoroase și prețioase sentimente. Dragostea poate fi suferință sau poate fi veselie și armonie. Dar nu știi pe care o vei „pica” sau pe care o vei trăi.

Dorul este un sentiment foarte profund. Acesta se referă la dorința foarte intensă de a revedea pe cineva. Acel cineva poate fi o persoană, un animal sau chiar un obiect.

Dorul exprimă dragostea sau plăcerea față de ceva/cineva/undeva astfel încât momentul despărțirii este foarte greu și melancolic

Medeea Stan, clasa a VII-a B

Din seria Jules Verne

Croaziera visurilor

O croazieră nu este o vacanță normală, este o vacanță de vis, de neuitat. În continuarea acestor rânduri, vă voi povesti cea mai minunată experiență pe care am trăit-o vreodată.

Itinerariul nostru începe din Portul Nassau, Bahamas. Nassau este capitala și cel mai mare oraș din Bahamas. Această țară insulară cuprinde mai mult de 700 de insule. Nu vă pot spune ce peisaje încântătoare și fabuloase am văzut aici. Arhipelagul este locul perfect pentru o vacanță exotică.

Din Nassau ne-am îndreptat către Port Canaveral, în Florida. Așteptam cu nerăbdare să ajungem în golf, unde aveam să înot cu delfinii. Cea mai arzătoare dorință a mea va fi îndeplinită. Aveam mari emoții. În timpul călătoriei m-am pregătit sufletește pentru ceea ce mă aștepta, dar nu mi-am putut închipui că voi avea parte de o asemenea bucurie.

Am ajuns în golf. Nava de croazieră și-a oprit motoarele pentru a nu speria delfinii. Ne-am dus pe punte, pregătiți să intrăm în apă. Inima îmi bătea și simțeam că-mi sare din piept.

Am intrat în apă împreună cu prietenii mei. În jurul nostru înotau delfinii alături de puii lor. Nu găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie senzația trăită. Delfinii erau foarte prietenoși, parcă ne cunoșteam de-o viață. Nu mi-a fost teamă nici un moment. Am stat o oră în apă, ne-am jucat împreună și ne-am simțit minunat.

Să înot cu delfinii a fost o experiență unică, inedită. Și acum simt fericirea care mi-a invadat inima și pe care cred că nu o voi uita niciodată.

Rianna Tămaș, clasa a VII-a A

Croazieră cu peripeții

În urmă cu un an, am fost în Muntenegru în vacanță cu familia mea. Trebuia să luăm barca din Budva spre Kotor, două orașe antice. Am oprit la mijlocul drumului spre Kotor în orașul Denovii, unde am înotat într-o apă limpede. Am văzut mulți pești colorați deoarece am fost cu mama și cu tatăl meu în larg. Apoi, ne-am întors la țărm și ne-am odihnit pe terasa unui restaurant unde am băut suc de portocale.

Puțin mai târziu, ne-am îmbarcat pe o barcă mare și ne-am îndreptat spre larg. La nici cinci minute de mers, pe mare a început o furtună teribilă. Tangajul era atât de mare, încât plasa noastră, în care țineam prosoapele, a căzut în apă, împreună cu alte zeci de bagaje.

După încă cincisprezece minute înfricoșătoare, am ancorat în portul Kotor și am fugit prin ploaie doi kilometri către cea mai apropiată tavernă. Am servit acolo cina și am așteptat să treacă furtuna. Ploaia s-a oprit și noi ne-am îndreptat spre țărm, dar barca noastră plecase de mult timp. Așa că am alergat la o stație de microbuze și am reușit să ne urcăm în ultimul microbuz care pleca spre Budva în aceea zi.

Într-un final, după un drum lung, am ajuns la hotel. Am urcat în camere și am băut un ceai cald.

A fost o aventură extraordinară.

Titus Bâja, clasa a VII-a B

RECOMANDĂ CITITORILOR

„Aventurile lui Tom Sawyer”

de Mark Twain

Acțiune:

...Tom Sawyer, un băiat năzdrăvan, intră în cămară pentru a gusta din dulceață, în timp ce mătușa lui, Polly, încearcă să-i dea de urmă. Îl găsește, dar Tom o păcălește să se uite în spate și reușește să scape de pedeapsă, fugind. Mătușa știe că Tom are de gând să chiulescă în acea zi de la școală, așa că pune la cale o pedeapsă pentru el: să muncească duminica, în timp ce toți ceilalți copii se joacă.

Tom are un frate vitreg mai mic, Sid, care este foarte cuminte și un prieten, Jim, un sclav negru, alături de care Tom va trăi numeroase aventuri.

În târgușorul St. Petersburg și-a făcut apariția un chip nou, un băiat îmbrăcat elegant. Lui Tom nu îi plac oamenii de acest gen, așa încât face ceea ce făceau toți băieții de vârsta lui - se ia la bătaie.

Vine și duminica și Tom este obligat să vopsească un gard lung de douăzeci și șapte de metri. Dar, năzdrăvan cum este, reușește să păcălească câțiva băieți să facă treaba în locul lui.

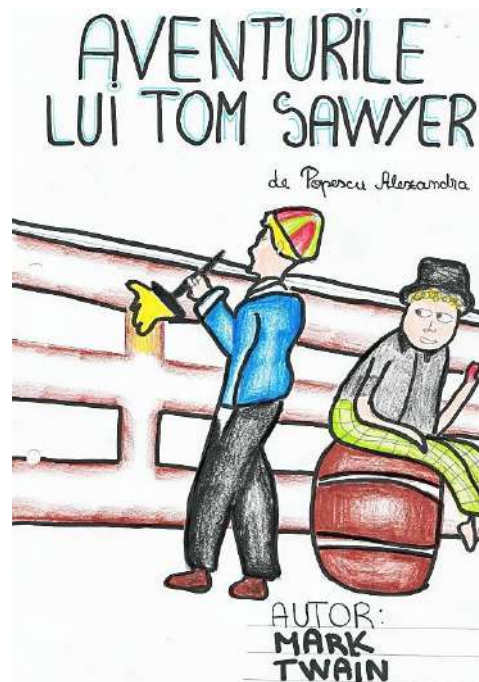
„Aventurile lui Tom Sawyer” este o carte care te ține cu sufletul la gură, o carte care o să vă placă, cu siguranță.

Despre autor:

Mark Twain (1835-1910) este un scriitor de naționalitate americană

Scrieri – literatură pentru copii:

- ✓ „Aventurile lui Huckleberry Finn”;
- ✓ „Prinț și cerșetor”;
- ✓ „Un yankeu la curtea regelui Arthur”;
- ✓ „Tom Sawyer în străinătate. Tom Sawyer”.

Proiect clasele a VII-a B și a VII-a A. Selecție și prezentare:
Nicolas Ciovică, Adina Săvoiu, Alexandra Popescu, Alexandra Trif, Angelina Floricioiu, Gabriela Șpan

Citate preferate:
„... Mai cade și acum și va mai cădea până când toate cuvintele de mai sus vor fi pogorâte în după-
amiaza istoriei.”

„Fata care a băut Luna”

de Kelly Barnhill

Acțiune:

A fost o dată un oraș numit Protectorat, separat de celelalte orașe numite Orașele libere. O pădure se afla între cele două „lumi” cea a fericirii și cea a nefericirii.

Într-o zi, o mamă îi povestise copilului său cum, în fiecare an, cel mai mic copil din Protectorat era dus la sacrificare în pădure sau, cum îi spuneau oamenii, în mlaștină. De acolo, copilul era luat de o vrăjitoare și acel copil nu mai era văzut de atunci înainte de nicio persoană. Nimeni nu știa ce face vrăjitoarea cu ei, dar toată lumea era de acord că nu era ceva de bine.

În realitate, acea vrăjitoare, pe nume Xan, lua copiii din acel sat nefericit și îi ducea în Orașele libere, la familii care știa că îi vor face foarte fericiți. Pe drum, îi hrănea cu lapte de capră și cu stele.

A venit timpul în care trebuia sacrificată o fetiță. Mama acesteia se urcă atunci pe acoperișul casei și strigă cu lacrimi în ochi că draga ei fetiță era a ei și nu vrea să fie sacrificată. Din păcate, oamenii din Protectorat erau prea speriați de vrăjitoare, crezând că, dacă nu fac ceea ce zice vrăjitoarea, ea se va supăra și se va răzbuna pe oraș. Așa că au închis-o într-un turn.

Fetița era dulce, frumoasă, blândă și cuminte. Când a văzut-o, vrăjitoarea nu mai putea de dragul ei și s-a gândit să o păstreze. Copiii luați de vrăjitoare erau hrăniți pe drum cu lapte de capră și când acesta se termina, cu stele. De această dată, vrăjitoarea a fost neglijentă și a hrănit copilul cu lună. Acesta a prins puteri magice, pe care doar vrăjitoarea mai știa să le mânuiască atât de bine ...

https://ro.qaz.wiki/wiki/Kelly_Barnhill_%28autho

Barnhill, Kelly – *Fata care a băut Luna*, București, Editura Arthur, 2018

Citate preferate:

„Inima este alcătuită din lumina stelelor și din timp. O înțepătură de dor pierdută în întuneric. O coardă ce leagă infinitul de infinit.”

Despre autor:

Kelly Barnhill

Naționalitate: americană

Scieri – literatură pentru copii:

- ✓ „Fata care a băut luna”;
- ✓ „Magicianul fără licență”;
- ✓ „Băiatul vrăjitoarei”;
- ✓ „Violetul cu inimă de fier”;
- ✓ „Povestea cea mai adevărată a lui Jack”.

Premii: Medalia Newbery, 2017

Seleție și prezentare: Alexandra Trif, Adina Săvoiu, Alexandra Popescu, Angelina Floricioiu, Gabriela Șpan

„Unde fugim de-acasă?”

de Marin Sorescu

Acțiune:

În această carte, autorul ne destăinuie posibilitățile de ieșire din obișnuit în propria imaginație.

Titlul cărții sugerează diversele ipostaze în care, copil fiind, poți să îți îmlinești visele:

Dacă dorești, poți să vezi lumea în format mic folosind creta colorată pentru a desena pe asfalt; poți să faci o incursiune la circ sau să mergi la grădina zoologică unde ai putea fi mâncat de animale, dacă acestea nu ar fi închise în cuști.

Copiii visează la râuri și mări pline de comori ascunse, la expediții minunate pe crestele munților, dar pot să călătorească și în cele mai friguroase zone ale Pământului (Polul Nord și Polul Sud) mergând cu tramvaiul, apoi cu o săniuță trasă de doisprezece iepurași.

Personajele din basmele copilăriei prind viață în imaginația copilului și, rând pe rând, în fața lui apar găștele fermecate, merele de aur, Zâna Zânelor și zmeul care a furat-o.

Cifrele sunt personificate ca să poată fi învățate și trebuie numărate seara până adormi.

Piața îți poate părea plină de vitamine pe care le mănânci cu plăcere, dar zgomotoasă ca o furtună.

Poți să te transformi într-un bătrân pe care îl dor șalele, sau să vezi școala ca pe o joacă cu multe cărți care devin tot mai mari, iar imaginile din ele tot mai mici.

Dacă privești cu atenție, vei vedea că orașul este construit pe un nor ținut în echilibru de o locomotivă cu aburi.

Timpul trece, copilul crește, ajungând la adolescență și imaginația bogată dispare, lăsând loc realității.

Despre sciitor:

Marin Sorescu

Născut: 29 februarie

1936, Bulzești, Dolj

Decedat: 8 decembrie

1996, București

Ocupație:

- ✓ Poet
- ✓ Dramaturg
- ✓ Prozator
- ✓ Eseist
- ✓ Om politic

Premii: în perioada 1968 – 1991 a primit mai multe premii și distincții în țară și în străinătate

Opere semnificative:

- Cărți pentru copii: „Cirip-ciorap”; „Unde fugim de acasă?”;
- Poezie: „La lilieci”;
- Proză: „Trei dinți din față”;
- Dramaturgie: „Iona”.

Bibliografie:

Sorescu, Marin – *Unde fugim de-acasă*: București, Editura Arthur, 2013

https://ro.wikipedia.org/wiki/Marin_Sorescu

Citate preferate:

„Dă-ne, soare, zilnic, papucul tău cald să putem ieși pe asfalt. Că atunci când nu trec mașini, noi desenăm pe el găini. Găini măiestre, ale căror ouă nu se șterg când plouă. Ba, din contră, din ele, clocite bine, ies copaci, veverițe și albine.”

„Văzând noi ce mare jale, am ajuns la concluzia că găștele trebuie ajutate și nicidecum mâncate. Dacă apa se face bocnă la o minciună de rață, ea tot c-o minciună se dezgheață.”

„Vine leul lipa-lipa, mai fioros decât gripa. Simțiți în inimă o căldură ca para? Asta înseamnă că suntem tot în Sahara. Iată, dihania deschide gura, ridicând și mai mult temperatura.”

„Da departe ne-am mai plimbat, nu știu dac-ați observat. Am tocit ca pe preșuri cele patru puce cardinale, luându-le pe picioare. V-am dus în lună și mai încolo, din stea în stea, pe răspunderea mea.”

Selecție realizată de:

Maia Loloiu, Gabriela Șpan,
Andreea Mateescu

Despre scriitor:

Clive Staples Lewis

Născut: 29 noiembrie 1898,
Belfast, Irlanda
Decedat: 22 noiembrie 1963,
Oxford, Anglia

Ocupație:

- ✓ Scriitor
- ✓ Poet
- ✓ Profesor universitar
- ✓ Filozof
- ✓ Autobiograf
- ✓ Teolog
- ✓ Eseist
- ✓ Scenarist
- ✓ Critic literar
- ✓ Lingvist
- ✓ Istoric literar
- ✓ Scriitor de literatură științifico-fantastică

Activ ca scriitor: 21 de ani (1919-1963)

Opere semnificative: Seria „Cronicile din Narnia”

Lewis, C.S. = Cronicile din Narnia: București, Editura RAO, 2005

Acțiune:

Patru copii sunt nevoiți să părăsească Londra din cauza războiului. Aceștia sunt trimiși în casa imensă a unui Profesor bătrân. Locuința acestuia se află într-o zonă izolată și este locuită de Profesor, o menajeră și trei servitoare. Din prima seară, copiii își propun ca a doua zi să înceapă să exploreze acel loc misterios.

Sunt multe coridoare, camere care dau una în alta și trepte care urcă și coboară. Copiii intră în multe camere pentru oaspeți, camere pline de cărți și tablouri. Apoi, găsesc o cameră în care nu se găsește nimic altceva în afara unui dulap.

Aici începe aventura.

Seleție: Maia Loloiu, Gabriela Șpan, Andreea Mateescu

Citate preferate:

„Dar ce ești? Întrebă iar Regina. Ești cumva un ditamai piticul care-a crescut mult și și-a tăiat barba?”

- Nu, Maiestatea Voastră, zise Edmund. N-am avut barbă niciodată. Sunt un băiat.”

„ - Bună seara, spuse Lucy. Însă Faunul era atât de prins cu adunatul pachetelor, încât nu-i răspunde imediat. După ce termină, făcu o mică plecăciune.

- Bună seara, bună seara, zise el. Iartă-mă, nu vreau să fiu băgăreț, dar am dreptate dacă spun că ești o Fiică a Evei?”

- Mă cheamă Lucy, spuse ea fără să-l înțeleagă prea bine.

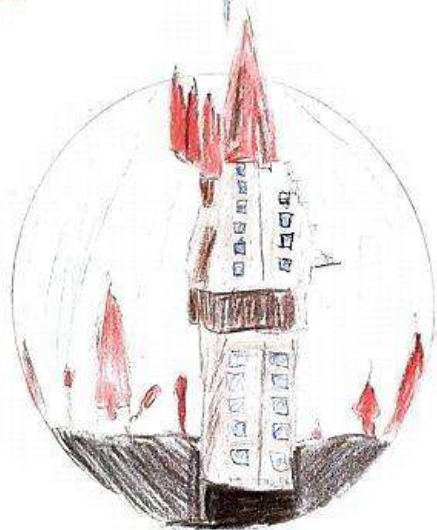
- Dar ești – iertare – ceea ce se cheamă o fată? Întrebă faunul. ”

„ - Și-acum, zise Lucy, te rog să ne spui ce s-a-ntâmpat cu domnul Tumnus.

- Of, urâtă treabă, zise domnul Castor, clătînând din cap. O poveste foarte, foarte urâtă. Nu încap-ndoială că l-a săltat poliția. Am aflat de la o pasăre care-a văzut totul cu ochii ei.”

J.K. ROWLING

Harry Potter

Cartea a fost tradusă din limba engleză de Ioana Pădureanu și a fost publicată la Editura Egmond.

Ea prezintă numeroase întâmplări ale unor copii înzestrați cu puteri magice. Harry Potter, un băiat faimos în lumea magiei, împreună cu cei doi prieteni ai săi, Ron și Hermione, reușește să înfrunte răul care își face apariția la Hogwarts, școala de magie și vrăjitorii.

„Această serie este apreciată de orice copil care își dorește să evadeze din lumea reală, într-o lume plină de inedit, pe care nici că ți-ai putea-o închipui. Citind această carte, mi-am lăsat imaginația să zburde în cele mai adânci tărâmurii. În această lume au zburat și gândurile mele”.

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

Harry Potter – este una dintre cele mai îndrăgite cărți pentru copii. A primit mai multe premii și distincții, printre care „Order of British Empire” și „Order of the Companion of Honor”;

J.K.Rowling scria, de când era mică, povești haioase pentru sora ei și pentru prieteni.

Ideea de a scrie Harry Potter i-a venit în anul 1990, într-o călătorie cu trenul. S-a inspirat din viața de zi cu zi în privința personajelor și emoțiile trăite de ea s-e regăsesc în carte.

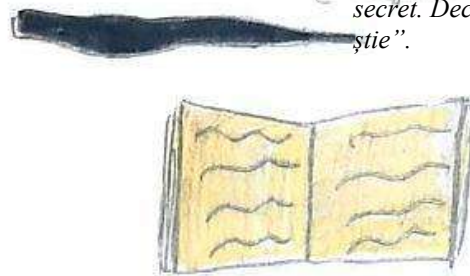
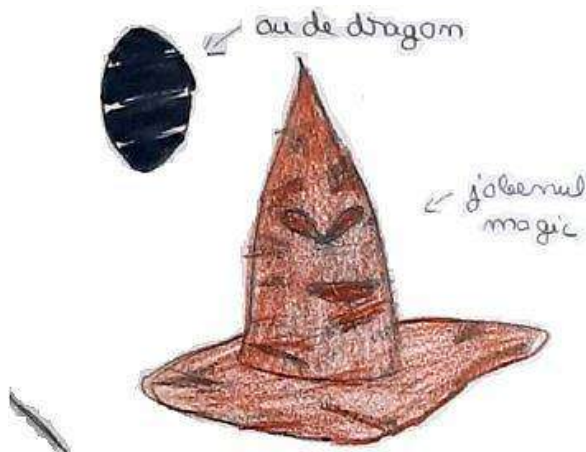
Pe lângă seria Harry Potter, J.K.Rowling a scris alte trei cărți, publicate în scopuri caritabile:

- ✓ „Quidditch Through the Ages”;
- ✓ „Animale fantastice și unde le poți găsi”;
- ✓ „Poveștile bradului Beedle”.

În anul 2012 a fost lansat site-ul Pottermore, unde fanii pot descoperi știri și articole, precum și alte texte inedite scrise de autoare.

„Ceea ce s-a întâmplat între profesorul Quirel și tine este un secret. Deci, evident, toată școala știe”.

„Spune întotdeauna lucrurilor pe nume. Teama de un nume nu face decât să sporească teama de cel ce poartă acel nume”.

„E nevoie de mult curaj pentru a opune rezistență dușmanilor, dar la fel de mult pentru a te opune prietenilor”.

„A mai trecut un an! Spuse Dumbledore jovial. Iar eu trebuie să vă săcâi din nou cu poliloghia plicticoasă a unui daseăl ramolit, înainte de a vă îngădui să vă înfițeți colții în deliciosul nostru festin. O, și ce an a trecut! Capetele dumneavoastră sunt, sperăm, un pic mai pline decât la începutul lui... Aveți o vară întreagă la dispoziție să le goliți frumușel înainte de începerea viitorului an școlar”.

„Eu? Zise ea ridicând din umeri. Eu nu fac decât să citesc! Și m-ajută capul! Dar în viață sunt lucruri mult mai importante – prietenia și curajul și... Te rog, Harry, ai grijă de tine! ”.

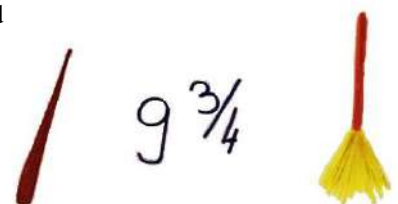
„Nu merită să te îngropi în vise și să uiți să trăiești”.

Hedwig

„Noi toți avem lumină și întuneric în interior. Ce contează e forța de partea căreia alegem să acționăm. Asta arată cine suntem cu adevărat. Alegerile noastre, Harry, sunt cele care arată cu adevărat cine suntem, mai mult decât abilitățile noastre ”.

„Fericirea poate fi găsită chiar și în cele mai întunecate timpuri, dacă nu uiți să te îndrepti spre lumină”.

Selecție și prezentare:

Adina Săvoiu, Andreea Mateescu, Gabi Șpan, Alexandra Trif, Medeea Stan, Eduard Ilincescu clasa a VII-a B
Fabian Bratu, Vicențiu Vlad, Teodora Dima, Ada Muntianu, clasa a VII-a A

Bibliografie:

Rowling, J.K. – Colecția *Harry Potter*: București, Editura Egmont
https://ro.wikipedia.org/wiki/J._K._Rowling

NOR

Concursul de scriere creativă „Citește cu mine!”

prof. dr. Marcela Ciobănuț

La clasele VII – VIII, secțiunea „Cabaretul cuvintelor”, elevii au redactat o narațiune în care să valorifice semnificațiile cuvântului „pshyche” și în care să integreze și următoarea replică: „*Dacă ți-ar crește aripi ai avea curaj să le arăți cuiva?*”

Ca profesori, avem misiunea de a-i ajuta pe elevi să-și dezvolte capacitatea de a se implica în lectură, de a deveni cititori reflexivi, întrucât lectura este un instrument prin care aceștia au acces la experiența omenirii pe tot parcursul vieții. În consecință, prin intermediul acestui concurs încercăm să îi educăm pe elevi în a alege cărțile care merită citite. Mai mult decât atât, ne dorim să îi determinăm să scrie la rândul lor diferite texte și să aibă momente de reflecție asupra a ceea ce au citit / scris.

Concursul „Citește cu mine!”, parte integrantă a proiectului educațional „Lucian Blaga – valori europene”, aflat la prima ediție, s-a desfășurat în perioada 1 – 22 mai 2020, sub coordonarea doamnelor profesoare Marcela Ciobănuț și Daniela Maria Lorinczi. Acest concurs este o formă de promovare a lecturii, a interpretării critice și a scrierii creative, precum și un mod de cultivare a simțului estetic.

Pentru nivelul gimnazial, au existat două secțiuni. Pentru clasele V – VI, secțiunea de scriere creativă „Țesătorii de povești”, elevii au scris o narațiune despre o prietenie neobișnuită, pornind de la următorul început: „*Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine e o fetiță tare drăguță. Îi place*”.

La concurs au participat 40 de elevi din toată țara, iar printre premianți se numără și elevi ai școlii noastre, pe care îi felicităm pentru rezultatele obținute:

1. Teleșpan Claudia – Premiul al II -lea
2. Dima Teodora – Premiul al II -lea
3. Teleșpan Andreea – Premiul al III-lea
4. Țiplic Paul – Premiul al III-lea
5. Oncioiu Anisia – Mențiune
6. Popescu Alexandra – Mențiune
7. Fărcașiu Sebastian - Mențiune

TEXTE PREMIATE

Pe culmile cerului

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță tare drăguță. Îi place să picteze, din câte observ. Are cu ea o trusă mare cu pensule și culori, așezată pe iarba din câmpia unde ne aflăm.

Nu știam cum ar trebui să mă port cu ea. N-am mai prea văzut oameni. Stai, ce face acolo? Și-a scos o bucată imensă de pânză și și-a întins culorile. Credeam că vrea să picteze selfie-ul cu noi. N-am mai fost pictat până acum! Fetița începu să picteze. Arătam chiar bine. Îmi trecea un gând să mă fac model. Îmi pune bine în valoare trăsăturile. Chiar era pricepută! Dar dura puțin cam mult...

Începuse să mă ia somnul și cred că și pe ea. I se cam închideau ochii. Își tot mișca încet capul. Când am întors și eu puțin privirea, fata a căzut pe tabloul cu noi. Și, mă trezesc cu ea pășind ușor pe spatelul meu pufos. Din câte am aflat de la o păsărică ce se nimerise să treacă pe lângă mine acum un an, oamenii nu au cum să ne atingă, noi suntem doar un fel de abur.

Fata era năucită de ce tocmai se întâmplase. Eu nu înțelegeam prea multe, dar eu nu înțeleg multe lucruri, așa că la început am tăcut. S-a lăsat o liniște stânjenitoare pentru mine. Fetița tot era distrasă de milioane de întrebări în legătură cu teleportarea ei. N-am mai suportat liniștea, așa că, pentru a nu se speria, i-am șoptit:

- Salut! Eu sunt Nor. Tu cine ești?

Fata răspunse cu un glas ca de mierlă. Poate chiar mai frumos decât al mierlei, dar păsările sunt unele dintre puținele lucruri pe care le cunosc și mă pot raporta la ele. Între timp, am aflat că o cheamă Rosie, îi place să picteze, să citească și să privească cerul.

Voiam să o duc la o plimbare, așa că am încercat să mă mișc, și, spre surprinderea mea, era prima dată când și reușisem. Am pornit cu o viteză așa mare! De obicei, mă mișcam doar cât mă ducea vântul, nu știu ce s-a întâmplat atunci. Cerul albastru era ca o pătură ce aduna toate ghemotoacele pufoase cu nume de nori. O rază suavă de soare reflecta pe pământ umbra noastră. Șuvițele de un castaniu strălucitor ale fetei zburau în vântul puternic. Survolam norii, nu alta. Sincer, nu știu cât de multe pot spune aceste cuvinte, dar știu sigur că nu are cum să vă facă să trăiți sentimentul trăit de noi. Și, mai ales, sentimentul meu atunci când Rosie se întorcea spre mine și îmi zâmbea. Nu mai trăisem așa ceva până atunci. Simțeam că eu chiar am un rost în viața asta. Era minunat. Uneori se uita în zare și îmi povestea câte ceva. Eu o mai întrebam unele lucruri despre viața oamenilor, iar ea râdea puțin și începea să îmi spună tot felul de minunății. În sfârșit mă puteam și eu referi la altceva în afară de păsări. Iar acum pot zice că vocea ei era ca de înger, nu ca de mierlă.

Când o rază mai roșatică se ivi pe cer, iar ora apusului se apropie, nu-mi veni să cred că am zburat și povestit toată ziua. Rosie mă ghidase până la un deal plin cu flori, de unde puteam privi apusul. Nuanțe vișinii, galbene și roz ne învăluiau. Atunci venise momentul pentru al doilea selfie din viața mea. Mă simțeam iubit, împlinit. Aveam un prieten, un om pe care mă puteam baza și, o zi minunată. Chiar când să îmi curgă un picur, adică o lacrimă, Rosie închise ochii și se făcu totul negru pentru câteva secunde.

Eram pe câmpia unde ne-am întâlnit. Eu strigam la Rosie, dar parcă strigam la pereți. Nu auzea nimic, nu mă înțelegea și nici de văzut nu mă vedea. Rosie, nedumerită, căuta prin galeria ei, și găsi poza de la apus. Nu mă vedea pe niciunde, așa că plecă, dar îmi lăsă pe iarbă tabloul cu noi.

Chiar dacă nici acum nu am înțeles ce s-a întâmplat în acea zi, și nici pe Rosie nu am mai văzut-o, am înțeles ceva, am înțeles prietenia. Eu nu mă mai simt un simplu nor, mă simt împlinit, mă simt cineva.

Anisia Oncioiu, clasa a VI a A

Selfie cu un nor

Nor

Ilustrație:

Alexia Mihaela Ciobănuț,

clasa a VI-a A

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță tare drăguță. Îi place să se plimbe cu bicicleta și să mănânce înghețată. Am observat că de fiecare dată vine în parc singură. Cred că nu are niciun prieten. Aș putea fi eu prietenul ei. Încetîșor, mă aproprii de ea și, când sunt deasupra ei, spun:

- Salut, eu sunt Nor!

Ea a tresărit speriată și s-a uitat confuză la mine.

- Ce nor frumos! Este mult mai alb decât frații săi. Are și o formă ciudată, zici că râde și pare foarte pufos, arată că o vată de zahăr. M-aș bucura să fie prietenul meu. Păcat că nu poate să vorbească, a spus ea ca pentru sine.

- M-aș bucura să fiu prietenul tău. Vrei să fim amici?

- Tu chiar vorbești? spuse mirată fata. Ce bine! Aș vrea să fiu prietena ta. Eu sunt Laura.

Bucuros, am întins o mână pufoasă și am ridicat-o pe umărul meu drept. Încântată, fetița îmi propune să plecăm într-o călătorie

- Unde ți-ai dori să mergi prima dată?

- La capătul curcubeului. De multă vreme îmi doresc un frățior sau o surioară. Am auzit că dacă ajungi la capătul unui curcubeu, ți se va îndeplini dorința.

- Așa facem! Și eu îmi doresc să devin un băiat adevărat.

Și am pornit la drum. Dar nu știam unde găsim curcubeul. Ne-am dus la bunul meu prieten, Soarele, pentru îndrumări. El ne-a spus că a văzut un curcubeu trecând deasupra oceanului. Recunoscători pentru ajutor, am pornit spre ocean.

În drumul nostru am trecut, în tăcere, peste o câmpie plină de flori colorate, din apropierea casei Laurei. La lăsarea serii, ne-am oprit deasupra unui lac cu apă limpede, care avea în el o mulțime de pești. Laura a adormit ascultând orăcăitul liniștitor al broaștelor. Pe când mă pregăteam să adorm și eu, o libelulă albastră s-a apropiat de mine:

- Bună, eu sunt Lili. Am auzit de la Soare că mergeți să vă întâlniți cu un curcubeu. Pot să vin și eu cu voi? Îmi doresc tare mult o familie.

- Desigur! Continuăm drumul în zorii zilei, am răspuns mulțumit că Soarele ne veghează călătoria.

La răsăritul soarelui, pe când pământul era încă adormit, am pornit la drum. Așezate pe burta mea, fetița și libelula își împărtășeau povestitoare, reușind să facă călătoria mai interesantă.

La amiază, am poposit într-un luminiș. Eram înconjurați de copaci găunoși și păsărele care se antrenau pentru plecarea în țările calde. Lili și Laura s-au dus să exploreze pădurea, iar eu am intrat în vorba cu Poli, un pui de rândunică. Îmi povestea cât de mult îi plăcea aici, încât, la toamna, nu mai vroia să plece. Dar era nevoit de răcirea vremii.

Văzându-l așa deznădăjduit i-am povestit despre călătoria noastră și i-am propus să vină cu noi. Plin de speranță, și-a sigilat cuibul cu crenguțe și s-a urcat pe umărul meu. Imediat ce Lili și Laura s-au întors, am pornit la drum. Soarele ne indică direcția cu razele lui.

După mai multe ore de zburat, am început să coborâm pe o potecă abruptă. Poteca era străjuită de tufișuri dese. Deodată, un iepure alb a sărit dintr-un tufiș. În goana lui nu ne observase așa că a aterizat pe spatele meu.

- Vă rog, ajutați-mă. Un lup vrea să mă mănânce, a spus el.

L-am așezat alături de ceilalți pe umărul meu și m-am înălțat repede în văzduh. În timp ce survolăm cerul, iepurașul ne-a spus că numele lui este Leon și că cea mai mare dorința a lui era să fie curajos. La rândul nostru, i-am povestit despre călătoria noastră și a fost de acord să ne însoțească. Acum eram cinci prieteni zburând spre curcubeu.

În scurt timp, am ajuns într-o zonă aridă, un deșert. Imediat realizăm că ne-am rătăcit. Mă uităm neliniștit în jur, căutând un semn de viață. În depărtare am văzut o umbră mișcându-se. Ne-am apropiat și am descoperit o broască țestoasă.

- Salut! Eu sunt Nor. Ne-am rătăcit și ne întrebăm dacă știi cum putem ieși din deșert?

- Bună! Eu sunt Mala. Desigur. Vă conduc eu.

Am urcat-o în spatele meu și cu ajutorul îndrumărilor ei am reușit să ieșim din deșert. Pe drum, Mala ne-a povestit cea mai mare dorința a ei: de a avea o casă lângă o întindere de apă. Drept mulțumire pentru indicații i-am propus să vină cu noi spre curcubeu. A acceptat și am pornit împreună spre destinația noastră.

În dimineața următoare am ajuns la țărmul oceanului. O întindere uriașă de apă se vedea în depărtare. Nu mi-am imaginat că oceanul este atât de întins. Plutind ușor am înaintat în larg, căutând curcubeul. Deodată, văd la orizont o arcadă multicoloră, la capătul căreia se întrezărea o căsuța mică, acoperită de sticlă. Sfioși, ne-am apropiat de casă și am bătut la ușa. Un mic spiriduș, cu o căciulă roșie și o haina verde ne-a deschis. S-a uitat la noi mirat și ne-a întrebat:

- Cine sunteți și cu ce vă pot ajuta?

- Eu sunt Nor și ei sunt prietenii mei. Căutăm curcubeul pentru a ne îndeplini dorințele.

- Eu sunt Emil. Îmi pare rău să vă spun, dar aceasta este doar o legendă.

- Atunci am bătut drumul degeaba? a întrebat foarte supărată Laura.

- Îmi pare foarte rău. Vreți să intrați?, spuse acesta, deschizându-ne ușa.

Foarte dezamăgiți am intrat în casă și i-am povestit lui Emil toată călătoria noastră. Ascultând cu atenție ce avem de spus fiecare, ne-a felicitat pentru drumul parcurs împreună. Ne-a spus că noi avem puterea de a ne îndeplini singuri dorințele. Nedumeriți, l-am rugat să ne explice.

- Pe parcursul călătoriei, voi ați devenit toți prieteni. Prietenii se ajută să-și rezolve problemele, spuse cu voce calmă spiridușul.

Am început, cu toții, să analizăm situația noastră.

- Mala, știai că Lili, libelula, locuiește lângă un lac din apropierea Laurei? Poți să te muți alături de ea. Lili tu îți dorești o familie, de acum Mala poate fi familia ta, spuse curajos iepurașul. Iar eu mă voi mută în pădurea din apropierea voastră.

- Poli, natura nu va rămâne mereu verde. Dacă vrei să rămâi peste iarnă, fă-ti un cuib în interiorul unui adăpost! Poate chiar, la mine în hambar, spuse Laura.

- Leon, tu ești curajos. Ai avut curajul să pleci în această călătorie, ai reușit să fugi de acel lup și ești aici după ce ai călătorit atâta drum. Trebuie doar să ai încredere în tine, spuse Nor.

- Laura, tu îți dorești un frate. Bebelușii sunt bucăți de nor care au suflet de soare în ei. Ți-ar plăcea ca Nor să fie acest frate? întrebă, plină de speranță, țestoasa Mala.

- Ce frumos ar fi! spuse ea emoționată.

- Atunci cred că Nor ar putea să ceară Soarelui să îl trimită în familia ta. Întoarceți-vă acasă și bucurați-vă de prietenia voastră cât mai mult timp, încheie spiridușul vesel.

- Da. Câtă dreptate ai! au răspuns cu toții în cor.

Împăcați, ne-am întors cu toții acasă. În scurt timp, eu m-am transformat într-un bebeluș foarte mic și barza m-a adus în familia Laurei. Ce bucuroasă a fost! Ne jucăm toată ziua împreună cu toți prietenii noștri și încerc să nu îi supăr pe noii mei părinți.

Și așa am ajuns de la un simplu nor la un băiat adevărat. Totul a pornit de la un simplu selfie și o întâlnire între un nor și o fată.

Claudia Teleșpan, clasa a VI a B

Selfie-ul unei prietenii

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță tare drăguță. Îi place să iasă afară și să fotografieze toate lucrurile interesante. Lubește animalele și le ajută oricând poate. Probabil vă întrebați de unde știu atâtea despre ea. Aflați că eu o cunosc de ceva timp, cam de câteva luni. Cred că și ea mă știe, poate nu la fel de bine, dar știe că exist. La urma urmei, avem o fotografie împreună.

Deși ziua începuse ca oricare alta, simțeam că acea zi va fi una cu adevărat specială. Urma să se întâmple ceva care va rămâne în istorie. M-am trezit la răsăritul soarelui, am luat micul dejun format din vapori de apă. Vântul era răcit, izolat la el în casă, așa încât, astăzi mă puteam mișca după propria dorință. Oare ce mai face fetița? Am ocolit orașul pentru a ajunge mai repede lângă casa ei, dar nu era în curte. Apoi, am văzut-o. Era întinsă în livadă, alături de un câțel blănos, care o lingea pe față. O aud spunând, privindu-mă direct:

- Rex, nu ți se pare că acel nor seamănă cu un unicorn?

Cățelul a lătrat scurt. Fata și-a scos telefonul din buzunar și mi-a făcut o fotografie. În sfârșit am fost observat. Am apărut în prima mea fotografie! Eram atât de fericit încât m-am rotit repede, fiind aproape să stârnesc o furtună. Doream atât de mult să-mi văd pentru prima dată chipul. Însă fetița se pregătea să plece spre casă, fără să-mi arate poza.

După ce am încercat, mișcându-mă în fel și chip, să-i atrag atenția, am ajuns la concluzia că trebuia să vorbesc. Nu mai vorbisem niciodată cu un om. Oare cum să încep?

- Bună! Ăă... Îmi poooți arăta și mie poza pe care mi-ai făcut-o? am rostit eu emoționat.

- Cine vorbește? întrebă speriată fata.

- Eu mă numesc Nor și...sunt un nor. Acum, îmi arăți, te rog, poza? Este prima oară când am ocazia să mă văd.

- Sigur! Uite! a răspuns și a întins telefonul spre mine.

Nor

Ilustrație:

*Alexia Mihaela Ciobănuț,
clasa a VI-a A*

Când am văzut fotografia, aproape am căzut din cer. Arătam incredibil. Și chiar aveam formă de unicorn. Eram alb și păream pufos. Parcă eram făcut din vată de zahăr. Vocea fetei m-a trezit din visare.

- Mereu am vrut să vorbesc cu un nor. Ai putea, dacă nu te deranjează, să-mi răspunzi la câteva întrebări?

- Desigur, dar și eu aș vrea să te întreb câte ceva!

Vedeam întotdeauna oameni făcând tot felul de activități, dar nu aveau nici un sens pentru mine. Acum aveam șansa să aflu detalii despre viața oamenilor.

- În regulă! încuviință fata. Prima întrebare - Toți norii se numesc „Nor”?

- Nu. De fapt numele meu e Norulus, dar fiindcă e prea greu de pronunțat toată lumea îmi spune Nor.

Rândul meu - Ce gust are mâncarea voastră?

Și am continuat tot așa până seara. Dintr-o dată, s-a făcut foarte întuneric. Luna nu apărea pe cer.

- E deja ora nouă. Spuse mirată fata, pe care am aflat că o cheamă Maia. De ce nu a răsărit Luna? Ar fi trebuit să apară să lumineze calea în săptămâna aceasta.

- Habar n-am. Stai puțin să întreb Soarele. El știe tot ce se întâmplă pe cer. Dacă el nu știe atunci nimeni nu știe.

Însă nici el nu știa unde să o găsească pe Lună. Atunci m-am panicat. Dacă Luna lipsea atunci ordinea era întreruptă și oamenii deveneau agitați. Trebuia să o găsim pe Lună. Și era un singur loc în care ea s-ar fi putut duce dacă nu vroia să fie găsită: printre stele.

I-am spus și Maiei ideea mea și a fost de acord să vină cu mine în căutarea Lunii.

- Dar cum vom ajunge acolo sus?

- Sunt un nor, deci pot călători oriunde vreau, în lipsa vântului.

- Și ne poți ține și pe mine și pe Rex?

- Da! Chiar dacă mulți oameni cred că suntem făcuți din gaz, suntem alcătuiți dintr-o substanță solidă. Deci, e ca și cum ai sta pe o pernă. Acum să pornim la drum!

Maia și Rex s-au urcat imediat în spatele meu și am pornit în înaltul cerului. Stelele, după cum toată lumea știe, trăiesc foarte sus fiindcă nu vor să vadă Soarele. Acum mult timp, cineva a spus că stelele seamănă cu niște sori mai mici, iar asta le-a înfuriat. Nu le place ca lumea să le compare cu altcineva. Le place să creadă că sunt unice. Iar de atunci ele stau doar sus, în cel mai îndepărtat colț al cerului și acceptă să lumineze doar noaptea.

După un timp, am ajuns. Erau mii de stele adormite. Nici nu știau că printre ele se află mareața Lună. Căci, dacă ar fi știut, s-ar fi agitat mai rău ca un copil care a mâncat prea multe dulciuri. Și, acolo, printre stele, era Luna. Abia am recunoscut-o. Era deghizată și părea tristă. Ne-am apropiat și am făcut o plecăciune.

- Stăpână Lună, am venit să te aducem înapoi.

- Eu nu vin! spuse ea hotărâtă.

- Dar, de ce? întreb eu neliniștit.

- Nimeni nu mă place și nu am nici un prieten. Toate stelele se tem de mine, iar pe Soare nu-l văd niciodată. Eu nu mă întorc! Mai bine stau aici, ascunsă.

- Dar toți oamenii te iubesc! Agricultorii se bucură când răsari pe cer, iar poeții ți-au dedicat sute de poeme, spuse Maia. Și pot să fiu eu prietena ta.

- Chiar ai face asta? întrebă nesigură Luna

- Bineînțeles! Mereu mi-am dorit să te cunosc! răspunse Maia entuziasmată.

- Deci, ce spui? Te întorci? întreb și eu.

- În regulă! spuse Luna după câteva secunde de gândire.

- Atunci să ne grăbim. Imediat oamenii se vor întreba de ce nu apari.

Apoi, pentru a doua oară în acea zi, Maia și Rex s-au urcat în spatele meu. Se pare că devenise o obișnuință să port persoane în spate.

În timp ce ne grăbeam spre Soare, Luna și Maia discutau despre diferite cercetări privind atmosfera. Maia era încântată. Aflase o mulțime de lucruri interesante despre noapte, Lună și stele. Dar cea mai fericită era stăpâna nopții, Luna. În sfârșit avea o prietenă. După ceva timp am ajuns înapoi de unde am plecat. Oamenii începuseră deja să își pună întrebări. Din ce am prins din discuțiile lor, cei mai mulți se gândeau că întârzierea apariției Lunii este un fenomen științific ciudat pe care au uitat cercetătorii să îl anunțe. În sfârșit am ajuns lângă Soare. Era foarte obosit. Abia a reușit să se mute în locul în care își petrecea nopțile. Când Luna a pășit mândră pe cer, o puzderie de stele au apărut. Își simțiseră stăpâna. Maia și Rex erau adormiți pe spatele meu. I-am dus acasă în tăcere și m-am retras și eu pe cer, obosit.

De atunci, Luna nu s-a mai simțit niciodată singură. Maia vorbește în fiecare noapte cu ea. Acum eu și Luna avem un întreg album de fotografii pe care Maia le realizează cu drag. Deși petrecem doar câteva ore împreună, toți am găsit un dar neprețuit: prietenia.

Iar pentru mine, Maia a rămas primul copil cu care am vorbit și fata care m-a prins pentru prima dată într-un selfie. Și, uite așa, doar dintr-o poză am descoperit o prietenie neașteptată.

Andreea Teleșpan, clasa a VI a B

Poveștile lui Nor

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță tare drăguță. Îi place să exploreze, să descopere și să înțeleagă lumea înconjurătoare. Atunci când are nelămuriri, caută singură răspunsuri. Când nu știe o problemă, se zbate până o rezolvă. Când se ivește o greutate, nu dă înapoi, ci o înfruntă cu curaj. Dacă are o idee, o pune în practică și nu renunță până când nu ajunge la final.

Când am văzut-o prima oară avea o carte în mână. Asta m-a uimit puțin, deoarece, până atunci, am zărit doar copii care butonau pe niște cutii de metal numite telefoane. M-am oprit să mă uit mai bine. Citea o carte intitulată „Civilizațiile din Mesopotamia”. Părea interesantă, deoarece fetița era atât de captivată, încât nu a auzit tunetul ce prevestea o furtună. „Ups!” mi-am spus atunci în gând: „Înseamnă că Furtunosul e prin apropiere! Mai bine aș pleca înainte să mă spulbere!” Dar Furtunosul era prea aproape. Părea un uriaș balaur cu șapte capete ce scotea foc pe gură, ochi și nări. Știind că Furtunosul putea distruge totul în calea lui, dărâma case, rupea copaci, culca la pământ lanuri și culturi întregi, m-am străduit să mă adăpostesc cât mai bine. Dar degeaba, eram încolțit. Furtunosul făcuse o perdea de nori negri și nu mai puteam fugi. El se îndrepta spre mine gata să mă spulbere. Mă uitam disperat în jur, după o cale de scăpare. Când m-am uitat în jos, am văzut fereastra de la camera fetiței deschisă. Am încercat să plonjez, dar pe Furtunos nu l-a surprins această mișcare. El a creat un curent de aer, care trăgea de mine înainte și înapoi. A început să râdă răutăcios:

- Crezi că poți scăpa de mine? șuiera Furtunosul, nori mult mai puternici decât tine au încercat să mi se împotrivescă, dar toți și-au găsit sfârșitul!

În timp ce el vorbea, eu încercam să mă eliberez din strânsoarea cea rece a vântului. Mă smuceam și mă zbăteam, dar curentul de aer nu ceda. M-am smucit din nou și spre surprinderea mea curentul de aer s-a rupt. Apoi am început să cad.

Paul Țiplic, clasa a VI a A

Când m-am dezmeticit eram lângă fetiță, în camera ei. Ochii ei albaștri ca florile de nu-mă-uita mă cercetau curioși. Privirea ei curioasă m-a făcut să mă prezint. I-am spus cine sunt, cum am ajuns aici, cum am vrut s-o întâlnesc, cum mă jucam cu frații mei și cum aduceam ploaie în unele zile ca să udăm culturile. M-a ascultat cu atenție și nu m-a întrerupt ca să-mi pună întrebări. I-am povestit cum m-am născut deasupra stâncilor zimțate și golașe sub forma unui fulg de zăpadă alb și gingaș, cum m-am topit și m-am transformat într-o picătură de apă ce s-a evaporat încet, creând astfel un nor mic și pufos, cum mânat de vânt am călătorit în jurul lumii. I-am descris ținuturi de gheață, unde vântul rece stârnea furtuni de zăpadă, în care nici o viețuitoare nu se încumeta să se aventureze, tundre cu maci galbeni ca soarele și animale albe ca omătul, care se jucau printre copacii mici și strâmbi ce au reușit să străpungă pământul înghețat, păduri de brazi, veșnici verzi ce se întindeau parcă la nesfârșit. Dar pe măsură ce pluteam din ce în ce mai mult spre sud, pădurile și tundrele se răreau lăsând loc așezărilor urbane aglomerate și a fabricilor ce emanau un fum negru și înecăcios care înconjurau acele așezări cu o pâclă. După ce m-am îndepărtat de orașe, am văzut deșerturi fierbinți cu nisipuri înșelătoare, unde doar cele mai rezistente animale puteau să supraviețuiască, și păduri tropicale neumbrate de om, unde uriașul Amazon și-a făcut albie. I-am descris călătoria peste Atlantic, unde am văzut delfini jucându-se printre recife de corali și păduri de alge. După aceea, am traversat Africa în lung și lat, unde am văzut falnici lei, puternice gorile și uriași elefanți. Am plutit peste munții Asiei ce parcă sprijină bolta cerului, peste stepele Australiei unde țopăie cangurii și peste ghețarii Antarcticii unde cochetii pinguini supraveghează întinsul regat de cleștar al zăpezii și uriașele aisberguri. I-am descris prietenii mei fiecare loc, peisaj și moment din călătoria mea în jurul lumii. Se uita atentă la mine. Când am terminat de vorbit, soarele se scufunda încet după orizont, trimițând ultimele raze ale acestei zile.

Am oftat. Trebuia să plec acasă, înainte ca familia mea să se îngrijoreze. Aș fi vrut să stau, să povestesc la nesfârșit cu fetița. Dându-și seama că mă supără ceva, și-a băgat mâna în buzunar și a scos un telefon. Mi-a făcut semn să mă apropii, după aceea a apăsat pe un buton. O lumină a traversat camera, iar eu și fetița am apărut pe ecran. A făcut un selfie cu noi doi.

Acela a fost primul meu selfie. Eram foarte fericit și încântat. În acel moment am înțeles ce înseamnă selfie-ul, „ilustrându-mă” într-un eveniment nemaiîntâlnit în călătoriile mele. El se alătură celorlalte amintiri neprețuite, punându-l lângă jocul delfinilor sau priveliștea savanelor. În aceea clipă mi-am spus că niciodată nu o să uit această zi și nici de unica prietenie pe care am legat-o cu dragălașa fetiță.

O prietenie pe viață

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță tare drăguță. Îi place să surprindă imagini inedite. Îmi amintesc de ea încă de anul trecut când o urmăream în fiecare zi, curios să văd ce lucruri fascinante surprinde cu aparatul foto. Încă de atunci îmi doream să mă remarc în vreun fel, astfel că luam diferite forme: dragon, inimă, copac sau floare, însă niciodată nu s-a uitat spre mine. Până acum.... când și-a ridicat privirea spre cer și m-a văzut. Tocmai pe mine, între atâția alți nori mai mari, mai albi, mai pufoși decât mine. Și acum nu se mai oprește din a mă fotografia, iar acest lucru mă intimidează, mă emoționează, transpir, simt că nu mai am aer.... Doamne, oare ce vede așa impresionant la mine??? Încă o poză, și încă una, și din stânga, și din dreapta.... trebuie să rămân calm, să nu îmi citească emoțiile.

În timp ce îmi face poze, fetița zburdă, cântă, dansează și își flutură mâinile bucuroasă în toate direcțiile, încercând parcă să îmi facă cu mâna. Este o fetiță cu un zâmbet molipsitor, cu o voce cristalină, cu părul galben ca soarele arzător și poartă mereu niște haine curate și elegante. Mereu m-am întrebat cum o fetiță de vârsta ei poate fi așa curată, îngrijită și aranjată. Copiii de vârsta ei se joacă cu nisip, cu mingea, se trântesc pe jos, sunt murdari din cap până în picioare. Dar ea e altfel... Îi fac și eu cu mâna, iar ea îmi zâmbește în timp ce îmi mai face o poză. Așa a început prietenia noastră.

După clipe bune de stat împreună, nici nu ne-am dat seama când a apărut luna lângă mine, așa că fetița e nevoită să plece acasă, iar eu rămân pe loc urmărind-o din înaltul cerului. Pe drum fetița se întâlnește cu un grup de copii care au început să râdă de ea și de pasiunea ei pentru fotografiat, îmbrâncind-o, batjocorind-o și încercând să-i fure aparatul foto. Văzând acestea, eu m-am înnegrit de furie, moment în care s-a pornit o ploaie ce i-a alungat pe copii la casele lor, înainte să apuce să îi facă vreun rău prietenei mele.

A doua zi i-am povestit fetiței că eu am trimis ploaia încercând să o ajut, dar ea râdea în hohote, nevenindu-i parcă să creadă. De atunci, în fiecare zi, oriunde s-ar afla, fetița mă caută sus pe cer și mă recunoaște de îndată printre atâția alți nori. Iar când mă vede, mă salută cu mâinile fluturând, îmi mai face câte o poză, dansează, îmi povestește sau îmi citește dintr-o carte. Uneori o rog eu să îmi cânte câte un cântecel și stau și-o urmăresc minute în șir cum sare veselă de pe un picior pe altul, cum se învârte și face piruete emanând o poftă de viață incredibilă. De fiecare dată când pleacă, își ia rămas bun cu brațele larg deschise și îmi spune că abia așteaptă ziua de mâine să ne reintâlnim.

În drum spre casă, trecând prin pădure, fetița le face mereu cu mâna tuturor copiilor, uitând răutățile acestora de altădată. Cu timpul, copiii și-au dat seama că este o fetiță cu un suflet cald, care nu merită cuvintele și batjocurile lor din trecut, o copilă veselă, cu poftă de viață, plină de bucurie, astfel că au simțit nevoia să își ceară iertare și să o accepte în grupul lor. Fetița este acum în centrul atenției, reușind să se facă plăcută de toți copiii. Ea le cântă, le dansează, le face poze care mai de care mai caraghioase, apoi le arată și râd împreună, reușind astfel să dea o bună dispoziție și să creeze o atmosferă caldă și armonioasă în grup. Întreaga pădure răsună a voie bună.

Fetița cu aparatul foto nu mai era singură, era fericită alături de noii ei prieteni, însă nu m-a uitat niciodată pe mine, Nor, primul ei prieten. Și nici la aparatul foto nu a renunțat. Îl poartă cu ea peste tot. Și nu ratează nicio ocazie să îmi facă câte un selfie. Pe care mi-l arată, apoi îl pune în cușorul cu amintiri. Avem atâtea amintiri frumoase împreună, încât ar fi imposibil să mă uite. Și pentru mine ar fi la fel de imposibil. Între noi s-a legat o prietenie pe viață, immortalizată în sute de poze și amintiri.

Sebastian Fărcașiu, clasa a VI a B

Fotografia perfectă

(Text premiat în cadrul concursului organizat de revista
„**Ordinul Povestitorilor**”, nr. 11)

Coordonator: prof. dr. Marcela Ciobănuț

Ați vrut vreodată să faceți poza perfectă, dar universul să completeze împotriva voastră? Apolodor a trăit o astfel de întâmplare. Avea nevoie de o fotografie pentru albumul anual al clubului. Era hotărât să aibă o poză originală, însă pandemia de COVID-19 i-a anulat toate planurile. Visase să meargă, în aprilie la Paris și să se pozeze cu Turnul Eiffel în spate, dar granițele s-au închis. Astfel, Apolodor a trebuit să aștepte sfârșitul stării de urgență. Prins de spectacole, amână realizarea fotografiei.

Deoarece se apropia finalul anului, iar fotografia pentru album nu era încă realizată, pinguinul a căutat o destinație locală. Încântat de toate pliantele care recomandau Bucovina, a hotărât să facă fotografia perfectă la Cetatea de Scaun a Sucevei.

Apolodor și-a cumpărat un bilet de tren până în Suceava și a rezervat o cameră la hotel. Era foarte nerăbdător și entuziasmat. Nu mai călătorise singur din perioada în care își vizitase familia în Labrador. Va fi o fotografie cu un fundal de toamnă timpurie.

După o noapte zbuciumată, a venit și ziua mult așteptată. Din nefericire, ajuns la gară, Apolodor nu putu părăsi Bucureștiul din cauza numărului mare de infectări cu coronavirus. Dezamăgit, acesta se îndreptă spre casă, mormăind supărat că va fi albumul cu cea mai banală fotografie. Dintr-odată, observă că cineva îl urmărea. De fiecare dată când întorcea capul în urma lui era același domn îmbrăcat într-un pardesiu negru. Enervat, pinguinul decide să-și înfrunte următorul.

- Scuză-mă, dar pot să știu de ce mă urmărești?

- Trebuie să ajungi la Suceava, nu-i așa? Ei bine, și eu merg în aceeași zonă. Dacă vrei poți veni cu mine. Desigur, dacă nu ai rău de înălțime.

Ordinul

Povestitorilor

**Revistă de scriere creativă
și alte forme de magie**

Pinguinul acceptă imediat și îl urmărește pe misteriosul domn. Acesta îi explică planul său. Urmau să se urce într-un balon cu aer cald și să zboare până la Suceava. Dacă totul mergea bine trebuiau să ajungă dimineața următoare. Balonul era într-un depozit de la marginea orașului. Puteau pleca chiar în seara aceea.

La lăsarea serii, în timp ce toată lumea dormea, cei doi călători se ridicau de la sol. Să pilotezi un balon cu aer cald era mai greu decât își imaginase Apolodor. Trebuia să ai grijă să nu te înalți prea mult, să nu pierzi ruta, dar nici să cobori prea mult, astfel încât să atingi zonele înalte. În aer era frig, dar entuziasmul primei călătorii de acest fel îl încălzea pe Apolodor. Deoarece era noapte, fotografia perfectă, trebuia să aștepte.

Spre dimineață au început să coboare. Balonul avea o fisură. Au aterizat în mijlocul unui câmp. După estimările bărbatului, orașul Suceava trebuia să fie la câțiva kilometri distanță. Din cauza ceții cei doi s-au despărțit pe neașteptate. Apolodor a pornit spre luminile care se vedeau în zare. Bărbatul misterios a rămas să-și repare balonul și să pornească spre destinația sa. Când Apolodor a ajuns în orașul din apropiere și-a dat seama că pierduse aparatul de fotografiat. Un indicator îi spuse că ajunsese în orașul Vatra Dornei. Acest lucru l-a amărât și mai tare. Și-a continuat drumul sperând să găsească un loc în care să se reorganizeze.

Deodată, un băiat brunet se izbi de el. Băiatul avea în mână un teanc de foi care s-au împrăștiat pe jos. Încerca să le adune în timp ce își cerea scuze. După ce Apolodor îl asigură că era în regulă, îl întrebă dacă știe un loc în care să înnopteze.

- Toate hotelurile sunt închise din cauza pandemiei, dar dacă doriți puteți sta o noapte la mine.

Pinguinul acceptă și porniră spre casa acestuia. Află că și aici, trenurile erau anulate. Oare cum se va întoarce acasă? Din vorbă în vorbă, Apolodor descoperi că băiatul, Matei, locuia singur la periferia orașelului în care ajunsese deoarece familia lui era plecată în străinătate. Acolo nu era internet și în timpul școlii on-line mergea în fiecare zi la un coleg ca să participe la ore. Se pare că Matei voia să devină inginer când va crește.

- Am ajuns, anunță băiatul și se opri în fața unui bloc vechi.

Cei doi urcară pe scări, iar Matei descuie o ușă veche de lemn. Îi prezentă apartamentul și vechiul aparat foto al bunicului său. Îi propuse lui Apolodor să folosească aparatul pentru fotografia lui. Pinguinul era hotărât să facă poza cât mai repede. Cu siguranță Matei îi putea recomanda o zonă pitorească. Îl îngrijora mai mult întoarcerea acasă.

Din fericire, Matei se oferi să-l ajute și cu această problemă. Cunoștea un bătrân care avea o barcă de pescuit. Puteau face poza pe râul din apropierea orașului, iar apoi să continue drumul râului spre București. Doar toate râurile duc la Dunăre. După micul dejun, cei doi prieteni porniră spre casa bătrânului. Bătrânul le împrumută barca, iar Matei îl conduse pe Apolodor spre râul Bistrița Aurie, care curgea prin apropiere.

Era momentul pentru fotografia perfectă. Pe fundal se reliefa strălucirea râului chiar la apusul soarelui. Era cadrul perfect. Soarele se reflecta în apă, dând impresia că a pornit un foc în adâncuri. Mulțumit, Apolodor se așeză în barcă și poză pentru Matei.

Deși fusese scurtă, călătoria lui Apolodor se încheiase. Obținuse o poză originală și un nou prieten, dar acum trebuia să plece. În câteva zile începea turneul circuitului și nu putea lipsi. Matei îi dăruie pinguinului aparatul bunicului său, iar Apolodor îi dădu în dar fracul său norocos.

- La revedere, Matei! Sper să ne revedem curând! strigă Apolodor când se îndepărtă cu barca pe râu. Nu era sigur că băiatul îl auzise, dar un lucru știa sigur: Se va întoarce cât de curând la noul său prieten. Trebuia să înapoieze și barca, nu-i așa?

Și se ținuse de promisiune. Cel mai nou spectacol al circuitului a avut reprezentarea chiar în orașul Vatra Dornei. Dar asta este o altă poveste. Cât despre Apolodor, faimosul pinguin tenor, a avut cu siguranță cea mai originală fotografie din istoria circuitului.

Andreea Teleșpan, a VI-a B

Text inspirat de *Cărțile cu Apolodor*, de Gellu Naum

O călătorie în pandemie

(Text premiat în cadrul concursului organizat de revista
„**Ordinul Povestitorilor**”, nr. 11)

La începutul verii, după încheierea perioadei de alertă, la Circul din București era mare agitație. Maestrul Domilasolfa tocmai i-a anunțat pe artiștii de la circ că vor merge în turneu. Toată lumea era încântată și se apucase să împacheteze. În dimineața următoare urmau să plece la Brașov. Apolodor visa cu ochii deschiși cum vor încânta publicul. Se și imagina pe scenă, primind nenumărate aplauze.

La plecare, s-au urcat cu toții în autocar și au pornit la drum. Treceau pe lângă câmpuri mirifice, copaci înalți până la cer și ape limpezi. La autogara din Brașov, peste tot erau autocare din care coborau oameni încărcăți de bagaje. Toți așteptau să li se ia temperatura pentru a putea părăsi în siguranță autogara.

Întreaga companie de teatru s-a așezat la coadă. Dar, când i-a fost luată temperatura maestrului Domilasolfa, termometrul a indicat mai mult decât 37, 3 grade. Artiștii și maestrul au fost duși în izolare. Toți cu excepția lui Apolodor, pinguinul tenor.

Derutat, Apolodor privea fascinat un tren cu cinci vagoane trase de o locomotivă cu aburi. Deodată, un sunet strident a străpuns agitația de pe peroane. Locomotiva se pregătea să plece. Apolodor și-a luat avânt și în ultimul moment s-a agățat de tren. Cu pași mici a intrat în primul vagon. La intrare se afla un panou pe care scria: „Vă dorim călătorie plăcută cu Trenul Regal!”. În vagon era plin de oameni îmbrăcați la patru ace, astfel încât Apolodor, îmbrăcat cu fracul lui strălucitor, se pierdu imediat în mulțime.

După trei ore, trenul se opri într-o gară pustie pentru o scurtă pauză de alimentare. Invitații au fost sfătuiți să viziteze împrejurimile pentru două ore. Curios, pinguinul coborî și se îndreptă spre centrul satului. Apolodor își continuă drumul până ajunsese în fața unui restaurant închis. Pe treptele de la intrare stătea un bucătar-chef. Pălăria era aruncată pe jos și plângea în hohote.

Ordinul

Povestitorilor

Revistă de scriere creativă și
alte forme de magie

- Cum voi trăi eu? Cum voi deveni cel mai mare chef dacă s-au închis restaurantele? Deodată, s-a ridicat în picioare și-a început să strige:

- Mâncarea comandată nu e mâncare. Ea trebuie aleasă, degustată, nu mâncată pe fugă. Experiența culinară începe cu intrarea în restaurant. Bucătarul s-a oprit și l-a privit pe Apolodor:

- Micuțule pinguin vrei tu să-mi guști mâncarea?

Pinguinul s-a apropiat timid, iar bucătarul l-a poftit în restaurant. Erau mese acoperite de pânze prăfuite și scaune înghesuite într-un colț. Bucătăria strălucea de curățenie și pe blat erau întinse o mulțime de ingrediente. Bărbatul se apucă de lucru și în scurt timp pregăti în fața lui Apolodor fursecuri crocante și delicioase. Oferea indicații la fiecare ingredient adăugat. După ce termină de gustat toate sortimentele, bucătarul îi puse în față un pahar cu lapte. Apolodor îl bău pe tot, în timp ce chef-ul îi pregăti un rucsac plin cu mâncare pentru drum.

Apolodor se îndreptă spre Trenul Regal pentru a-și continua călătoria. La urcare, primi un bilet spre Curtea de Argeș. De mult timp își dorea să vadă mormintele foștilor regi. Pe drum realizează că nu știa ce s-a întâmplat cu artiștii de la circ. Oare erau bine? Îl căutau?

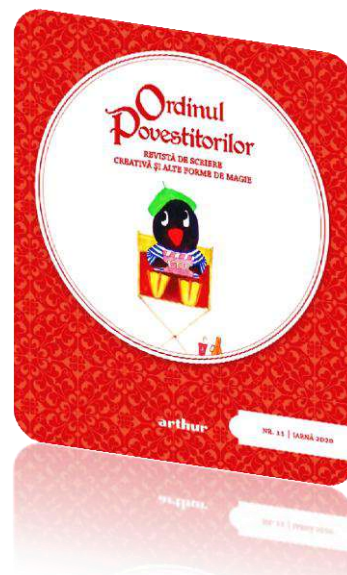
Adâncit în gânduri, nu observă străinul ce se așează lângă el. Era un bărbat îmbrăcat în haine negre, avea în mâini o servietă albastră și privea absent pe geam. Se întoarse cu fața spre el și scoase din buzunar o bomboană, oferindu-i-o. Apoi deschise servieta și lăsă să se vadă un joben apoi, o mulțime de măști: galbene, roz, cu flori, cu animale, cu triumfiuri, de toate formele și mărimile. Bărbatul a continuat să exerseze trucuri cu măști. Era un magician. Apolodor îl privea mirat neștiind ce să creadă. Cu teamă, luă o mască albă din cutie. Magicianul îi zâmbi mulțumit, așa că îi dădu în schimb mâncare de la restaurantul vizitat.

Anunțat că trenul a ajuns la destinație, Apolodor coborî și luă la pas drumul plin de praf ce i se întindea în față. Soarele ardea pe cer, papionul se desfăcu și Apolodor se opri la răscrucea unor drumuri. Se pare că mai avea de mers kilometri până în oraș. Obosit, înconjurat de dealuri uscate, adormi.

Când se trezi era înconjurat de cinci pisici și un băiat, care îl privea amuzat. Cu grijă, acesta își adună animalele și o porni spre un drum. Apolodor îl urmă nerăbdător. În scurt timp, un semn îi anunță că au ajuns în oraș. Merseră în continuare până la o școală. Băiatul se așează pe o bancă, își scoase caietul și alinie pisicile într-un șir.

- Deci, următorul exercițiu: Cinci plus patru ori doi, Alb și Verde ridicăți-vă în picioare. Avem opt plus cinci adică treisprezece.

A continuat să rezolve exercițiile folosindu-se de pisici. Se pare că în zilele noastre nu se mai folosește socotitoarea sau calculatorul. Acum se folosesc animalele. Băiatul le așeza una după alta la adunare, la scădere le scotea din șir, la înmulțire le număra picioarele și la împărțire le hrănea.

Încă intrigat de noua metodă de calcul, Apolodor intră în biblioteca de peste drum de școală. În bibliotecă se aflau mai mulți profesori. Aceștia încercau, folosind calculatoarele bibliotecii, să facă lecții online cu elevii. De la o masă se auzeau mai mulți copii care cântau în monitoare. De la alta se auzeau zgomote de animale, iar în cel mai îndepărtat colț, un profesor încerca să înțeleagă ce spun copiii despre râurile României. Nedorind să deranjeze orele, Apolodor ieși din bibliotecă.

Studie harta și porni spre Mănăstirea Curtea de Argeș și mormintele regilor României. Spera să găsească îndrumare pentru a trece cu bine peste această perioadă și să-și găsească ordinea în „noua normalitate”. Aceasta era plină de măști, ore online, copii ce reinventează matematica, restaurante închise și orașe izolate. O vreme în care profesorii primesc sfaturi de la copii pentru a accesa internetul și unde nimeni nu știe cum arată lumea dincolo de perioada de izolare.

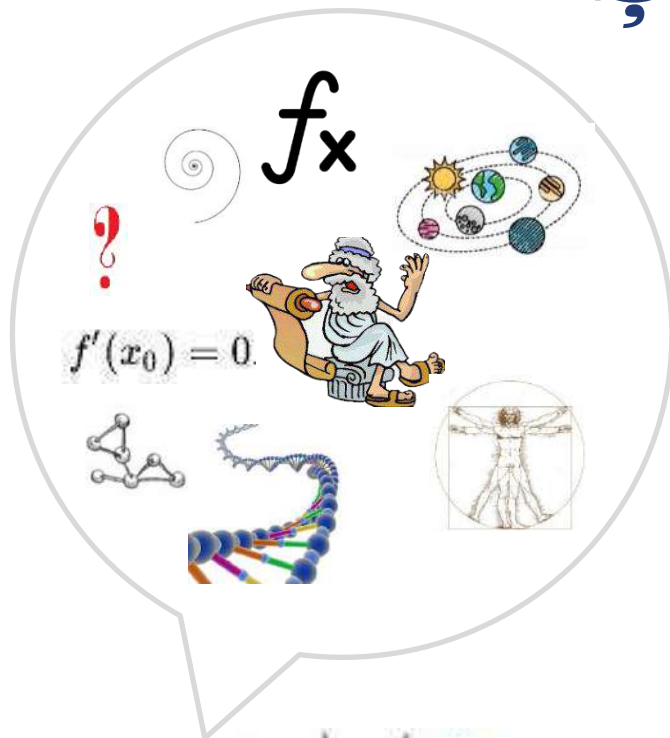
Oare cum va arăta „normalitatea” de mâine? Vom putea să umblăm fără mască pe stradă sau vom intra cu toții în izolare? Va mai exista școală normală sau vom continua să ne vedem online?

Claudia Teleşpan, clasa a VI-a B

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo“

Secțiunea

Științe

$$E = mc^2 !$$

Pagina de istorie

Cum a apărut... Crăciunul

prof. Mihaela Avram

Crăciunul nu este o perioadă, nici un sezon, ci o stare de spirit. Adevăratul spirit al Crăciunului înseamnă să prețuiești pacea și bunăvoința, să oferi, din plin, compasiune. (Calvin Coolidge)

Originea termenului

„Cuvântul Crăciun, spun specialiștii, ar proveni din latinescul creatio – creație, referindu-se la nașterea lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. O dovadă în plus ar fi termenii din limbile surori: Noël (franceză), Natal (portugheză), Natale (italiană), Navidad (spaniolă). Povestea nașterii lui Iisus este frumos relatată în Noul Testament și îndeamnă la bucurie și speranță.”

Datele la care se sărbătorește Crăciunul sunt orientative, pentru că nu se știe data exactă a nașterii lui Iisus. Primii creștini au ales datele de 25 decembrie sau 6 ianuarie ca moment al nașterii Fiului lui Dumnezeu deoarece la aceste date, în lumea romană, germanică și orientală se celebrau diverse date de naștere ale zeilor păgâni.

- 6 ianuarie era ziua în care grecii sărbătoreau nașterea zeului Dionis, zeul care, ca și Iisus, transforma apa în vin. Tot în 6 ianuarie era data solstițiului egiptean, iar egiptenii sărbătoreau revărsarea apelor Nilului și în „cultele misterelor” locale nașterea „eonului” din fecioară;
- La sfârșitul secolului al IV-lea și începutul secolului al V-lea, sărbătoarea păgână „calatio” a fost înlocuită cu sărbătoarea creștină a nașterii lui Hristos. Astfel, Crăciunul a început să fie serbat de către creștini pe 25 decembrie.

Bradul de Crăciun

„Simbolul bradului de Crăciun este o reminiscență a unui cult celtic, conform căruia pomul este o metaforă a axului lumii, a legăturii spirituale dintre Pământ și Divinitate. Bradul are o semnificație aparte la români, (fiind considerat pomul vieții) și este legat de mai toate sărbătorile și ritualurile, de la naștere și nuntă, până la moarte.”

Tradiția bradului împodobit a apărut în anul 1510, în Letonia. Zece ani mai târziu, în 1521, prințesa Helene de Mecklenburg a dus tradiția și în Franța, după ce s-a căsătorit cu ducele de Orleans. În anul 1841, bradul apare în casele din Anglia, apoi această tradiție se răspândește în toată Europa. Bradul de Crăciun, așa cum îl vedem astăzi, a apărut pentru prima dată la Breslau, datorită ducesei Dorothea Sybille von Schlesian.

Bradul în cultura românească tradițională era cunoscut ca fiind pomul vieții și folosit în ceremonialul nunții și la înmormântarea tinerilor necăsătoriți. Bradul de Crăciun a apărut la români relativ recent. În anul 1866, regele Carol I de Hohenzollern a împodobit bradul de Crăciun și de atunci românii au importat această tradiție de origine germană.

Pomul de Crăciun este de obicei un conifer decorat, natural sau artificial. Tradițional este asociat cu celebrarea Crăciunului. Este adus în case și decorat cu lumini de Crăciun (inițial erau lumânări, dar o dată cu evoluția tehnologiei, se obișnuiește folosirea becurilor led sau a diferitelor cabluri luminoase), ornamente, ghirlande, bomboane și dulciuri în perioada de dinainte de Crăciun. Tradiția spune că pomul de Crăciun se împodobește în Ajun de Crăciun, pe 24 decembrie. Un înger sau o stea poate fi pusă în vârful pomului, reprezentând îngerii sau steaua de la Betleem.

Moș Crăciun

Moș Crăciun este un personaj mitologic care împarte cadouri tuturor copiilor în noaptea de Crăciun (24 – 25 decembrie). Chiar dacă mitul variază de la zonă la zonă, în general Moș Crăciun este imaginat ca fiind îmbrăcat într-un costum roșu, având o barbă lungă și albă și locuind într-o țară nordică. Acesta pune sub bradul împodobit cadourile pentru copii.

Sfântul Nicolae din Myra (Demre) reprezintă sursa primară de inspirație pentru Moș Crăciun. El a trăit în secolul al IV – lea și a fost un episcop creștin al provinciei Licia din Anatolia Bizantină, fiind renumit pentru faptul că împărțea cadouri oamenilor săraci.

Un rol important în crearea mitului l-a avut pastorul american Clement Clarke Moore, autor al unui poem în care creionează imaginea Sfântului Nicolae: un personaj simpatic, dolofan și zâmbitor, care împarte cadourile din sania sa trasă de reni.

Crăciunul în tradiția românească

Una dintre cele mai îndrăgite tradiții de Crăciun este mersul cu colindul. În prima zi de Crăciun, colindătorii merg din casă în casă cu steaua în mână și le vestesc oamenilor nașterea lui Iisus prin cântece și poezii. Se spune că acela care nu le deschide poarta colindătorilor va avea parte de un an neroditor și de ghinioane în casă, cauzate de zgârcenia de care a dat dovadă.

O altă tradiție importantă este chiar masa de Crăciun unde familia se adună și sărbătorește nașterea Domului. În data de 25 decembrie ia sfârșit postul Crăciunului, care durează aproximativ șase săptămâni. În această zi, oamenii se pot desfăta cu bucatele tradiționale de Crăciun: tobă, lebăr, sarmale, caltaboși, colaci, cozonaci, pită, prăjituri, salate, cârnați sau friptură. Carnea folosită pentru prepararea bucatelor de Crăciun este proaspătă, întrucât de Ignat, în data de 20 decembrie, are loc un alt obicei: tăierea porcului.

Selecție și prezentare :

Daniel Bischin, Anda Denisov, Anca Ighiștorfean, Alexandra Tatu, Răzvan Cotoară, clasa a VIII-a A

Surse de informare:

- <https://dlscrib.com/download/craciunul-pe-glob>
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Cr%C4%83ciun>
- <https://www.google.com/search?q=images>

„Orașul cu ochi”

Coordonator: prof. Grigore Lazăr

Trăim în orașul nostru drag, Sibiu, oraș din inima Transilvaniei, supranumit „orașul cu ochi”. Sibiul este o destinație turistică, bine-cunoscută atât de către cetățenii României cât și de vizitatorii ei externi. Este cunoscut pentru cultura, istoria, gastronomia și arhitectura diversă, ce include și clădirile cu modelul lor unic care „privesc” din înalt trecătorii grăbiți.

Sibiu – Glossă

„În orașu-n care turnuri stau de veghe
lângă porți
Străjuit de ziduri groase cum țărnu'-
nalt o mare
De se sparge-n ceasuri timpul și în
clopote la morți,
Se adună de pe margini rotund în
piața mare.
Trec pe strada cetății unde turnuri se
îclină
Călători grăbiți prin vreme, voiajori
fără statut
Toate deopotrivă în prusacă disciplină
Să îți faci un drum prin umbre fără să
fi abătut. ...”

Nicolae Vălăreanu Sârbu

Grafică: Miruna Dospinescu

Ce știm despre orașul nostru?

Câteva reperi istorice

Sibiul a fost inițial un oraș daco-roman numit Cedonia, mai târziu, în jurul anului 1147, a fost refondat de coloniștii sași cu numele de Hermannstadt.

De-a lungul timpului, Sibiul a făcut parte din Dacia, din Imperiul Roman, din Regatul Ungariei, respectiv din Imperiul Austriac. Între anii 1526 și 1699, Transilvania a fost stat autonom, sub suzeranitatea Imperiului Otoman. Începând cu anul 1699, Sibiul a devenit capitala Principatului Transilvaniei.

În secolul al XIV-lea, orașul era deja un important centru comercial. Prima bancă înființată în România își avea sediul în acest oraș (Banca Albina-1871). Asociația Transilvană pentru Literatura Română și Cultura Poporului Român (ASTRA), instituție cu rol important în dezvoltarea culturală și politică a românilor transilvăneni, a fost înființată la Sibiu în anul 1861.

După Primul Război Mondial, când Austro-Ungaria s-a destrămat, Sibiul a devenit parte a României.

Începând cu anii 1950-1990 o mare parte din populația Sibiului de origine germană a emigrat în Austria și Germania. Printre cei aproximativ 2000 cetățeni sași care au rămas se numără Klaus Iohannis, actual președinte al României.

Geografie

Așezat într-o zonă depresionară, orașul este traversat de Râul Cibin și înconjurat de munți la sud și sud-vest. Poziția geografică a Sibiului îl face unul dintre cele mai importante noduri de transport din România cu principale drumuri și linii de cale ferată care trec prin el.

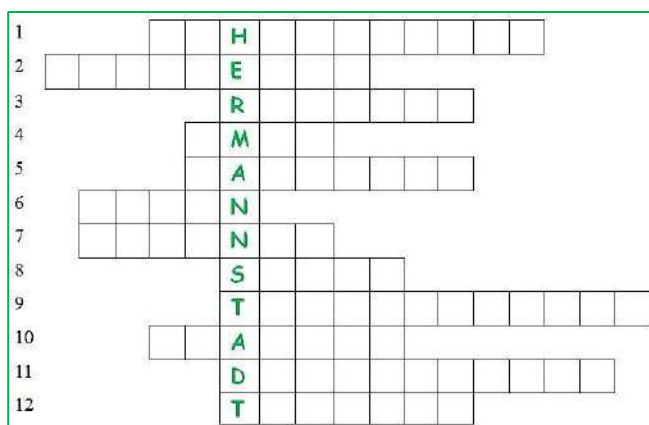
Caracteristici arhitectonice

Lucarnele, „ochii”, din acoperișurile caselor sibiene au apărut în preajma anului 1700 și sunt strâns legate de caracteristicile arhitecturii baroce. Ele sunt specifice construcțiilor realizate de sașii transilvăneni, dar au elemente distinctive în funcție de locul în care au fost realizate (în orașele săsești: Brașov, Sibiu, Sighișoara, Timișoara, Târgu Mureș etc. există tipuri diferite de lucarne standard sau stilizate). Lucarnele mici, de forma ochiului sunt amplasate pe acoperișurile caselor, au rol de aerisire a podurilor.

Clădirea cea mai reprezentativă a acestui stil arhitectural este Palatul Brukenthal, construit între anii 1778–1788, de baronul Samuel von Brukenthal, guvernator al Marelui Principat al Transilvaniei.

Sibiul astăzi

- ✓ este un oraș prosper, cu aproape 170.000 de locuitori;
- ✓ administrează și satul Păltiniș, stațiune de schi situată la 35 km spre sud;
- ✓ Sibiul este considerat al treilea cel mai important centru al Bisericii Ortodoxe Române;
- ✓ în Sibiu există peste 20 de instituții de învățământ. Printre cele mai importante se numără și școala noastră, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”.

1. Sibiul e cunoscut pentru istoria, gastronomia și _____ diversă.
2. Este situat la aproximativ 275 km N-V de orașul _____.
3. Situat în țara _____.
4. Sibiul are un climat continental _____.
5. Localitatea _____ este populară din punct de vedere turistic (pentru părții, creste împădurite, etc).
6. Râul _____ traversează Sibiul.
7. A fost inițial un oraș daco-roman numit _____.
8. Reședința de județ a Sibiului este municipiul _____.
9. Sibiul este un oraș din _____, regiune a României.
10. Sibiul este cunoscut și pentru Târgul de _____.
11. Sibiul e amplasat în _____ Cibin
12. În Sibiu vin anual zeci de mii de _____.

Prezentare realizată de:

- *Dospinescu Miruna*
- *Zafiu Andreea*
- *Demian Anamaria*

(clasa a VIII-a A)

Cum îngrijim păsările în anotimpul rece

prof. Mihaela Mailat

Dintre aspectele importante surprinse în desfășurarea proiectului se pot remarca câteva informații interesante care au stat la baza studiului, precum și câteva fotografii cu lucrările elevilor.

La ce trebuie să fim atenți când vorbim despre hrănirea păsărilor?

Cu ce le hrănim?

- Semințe uleioase
- Grăsimă animală
- Hrană vegetală

Hrănirea păsărilor pe timpul iernii are o lungă tradiție în Europa de Vest, dar și în țara noastră, în special în ultimii ani. Mulți iubitori ai păsărilor le hrănesc pe timpul iernii. În apropierea hrănitoarelor se pot observa îndeaproape păsările, hrănirea lor fiind o activitate delectantă, plăcută, reconfortantă și în același timp utilă oferindu-ne posibilitatea de a recunoaște diferitele specii de păsări. Acest lucru este deosebit de plăcut în special pentru copii care, din păcate, petrec tot mai puțin timp în natură. Hrănirea păsărilor este recomandată și de asociațiile de protecție a naturii în vederea cunoașterii mai bune a speciilor de păsări. Totodată hrănirea păsărilor nu trebuie confundată cu protecția speciilor pe cale de dispariție deoarece la o hrănitoare, păsările participante sunt în marea lor majoritate specii comune.

Elevii din gimnaziu, clasele a V-a și a VI-a din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, au participat activ la desfășurarea proiectului „Cum îngrijim păsările în natură”, confecționând câteva hrănitoare, activitate în care au avut ocazia să aplice cunoștințele acumulate în cadrul orelor de biologie.

Cu ce să NU le hrănim?

- Miez de pâine
- Hrană condimentată
- Paste și orez crud

Hrănire pe sol:

dacă nu e pisica prin preajmă!!!!

HRĂNITOARE SUSPENDATE CONFECTIONATE DE ELEVII

- **Hrănitore de tip căsuță**
- **Hrănitorea de tip platformă decorativă.** Are un aspect rustic și se realizează din crengi și sfoară. Se pot folosi și alte materiale aflate la îndemână: trestie, scoarță de copac, papură, diferite tulpini lemnoase, etc.

Cum o asamblăm

La îmbinări se poate adăuga o picătură de aracet, iar la sfârșit hrănitorea se poate lăcui sau vopsi. Dimensiunile, materialele folosite precum și alte moduri de realizare, rămân la inițiativa constructorului.

- **Hrănitore din plastic.** Unul din cele mai practice modele pe care colegii noștri l-au utilizat a fost acela în care s-a folosit un recipient de 5 l (pet). Au decupat 4 deschideri (ferestre) mari, lăsând în partea de sus câte o streășină. În acest recipient au introdus forțat un pet (au tăiat din partea de sus a recipientului din interior cât să încapă), în fundul căruia au tăiat câteva deschideri mici, prin care să iasă semințele. Recipientul interior a fost umplut cu semințe, care ies treptat prin partea de jos în recipientul mare, de unde sunt luate de păsări.

De ce este important să hrănim păsările în anotimpul rece?

Păsările vin iarna la hrănitore deoarece este mai ușor să aibă grijă de ele și în felul acesta nu iroseasc energie inutil. Păsările se hrănesc din luna Noiembrie până la sfârșitul lunii Februarie. În cazul în care totul este înghețat și există multă zăpadă, păsările acceptă cu drag oferta noastră.

În timpul lunilor calde ale anului, păsările găsesc cu ușurință hrană, atât vegetală, cât și animală. În schimb, iarna, păsările sedentare (cele care rămân la noi, permanent) și cele care doar ierneză la noi, suferă adesea de foame, aceasta fiind una dintre principalele cauze de mortalitate în sezonul rece, în rândul lor.

Unde amplasăm hrănitorele?

Amplasați întotdeauna hrănitorea acolo unde nu ajung pisicile, dar, în același timp, să le puteți observa. Dacă există posibilitatea, o puteți amplasa între tufișuri sau arbori/arbuști în așa fel încât păsările să găsească adăpost în cazul unui atac din partea răpitoarelor. Se recomandă o atenție sporită dacă în apropiere se găsesc geamuri, ferestre. Păsările nu pot vedea aceste elemente și de obicei ferestrele devin capcane letale pentru ele. În zborul lor nu le observă și, în urma impactului, majoritatea se alege cu fracturi de coloană în zona cervicală. Dacă totuși nu aveți alte opțiuni pentru instalarea lor, se recomandă lipirea de modele sau autocolante care fac ferestrele vizibile.

Prin activitățile desfășurate, proiectul și-a atins scopul și anume acela de a salva aceste mici vietăți care ne înveselesc cu ciripitul lor și nu numai. Ele ne luminează viața cu paleta multicoloră a penajului și cele mai multe dintre ele ne vestesc unul din cele mai frumoase anotimpuri: primăvara.

Au participat cu mult entuziasm la acest proiect:

Radu Leca, Tudor Purcar, Andreea-Ioana Hunyadi, Sebastian Oloșutean, Alexandra Mărginean, Bogdan Zăgan, Timeea Rusu, Vanessa Cotruș, Ioan Trif și Larisa Radu din clasa a V-a B.

Patricia Belașcu, Maria Lupean și Ana Galea, clasa a VI-a B

Surse de informare:

1. Delin, Hakan și Svensson, Lars – Păsările din România și Europa, Cluj Napoca, Editura SOR, 1999
2. <https://www.nabu.de/tiere-und-pflanzen/voegel/helfen/vogelfuetterung/index.html>

Matematica distractivă

Caligrame ...magice

Perioada Crăciunului este, poate, cea mai frumoasă perioadă a anului, iar Ajunul Crăciunului e magic. Elevii claselor de gimnaziu și-au permis să viseze, iar rodul imaginației lor sunt aceste frumoase caligrame, ce conțin scrisorile lor către Moș Crăciun.

prof. Steliana Mărginean

Moș Crăciune, Moș Crăciune
Te aștept cu note bune
Și **probleme** rezolvate,
Exerciții calculate.

Arce, raze, diametre
Par grele ca niște pietre
Bisectoare și triunghiuri
Îți provoacă niște junghiuri.

Dar cu muncă multă, multă
Matematica te-ascultă.
Și ajungi să o-ndrăgești,
Poate chiar să o iubești.

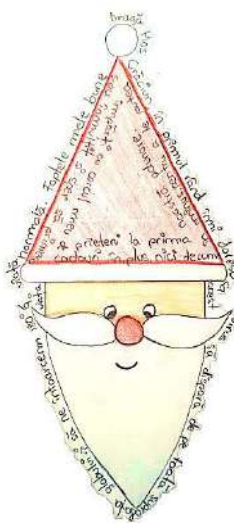
Dragă Moș Crăciun,

Să știi că am avut doar **rezultate pozitive** în acest semestru și că am fost extrem de cuminte. Bradul de Crăciun, acum mai viu ca niciodată, l-am împodobit cu o **mulțime finită** de globuri sclipitoare, egală cu **c.m.m.m.c. [45,18]**, cu **pătratul** bomboanelor din pomul de anul trecut. Am târguit un număr de ghirlande noi, egal cu **c.m.m.d.c. (572;156)**. Am pus **cu 20 la sută mai multe** decorațiuni decât anul trecut și un număr de clopoței egal **cu răsturnatul lui 41**. Îmi doresc ca din orice **unghi** privesc bradul, acesta să fie **proporțional și echilibrat**.

Vreau să știi că anul acesta nu îmi doresc decât ca intinerariul tău să **includă** casele cât mai multor copii sărmani de pe glob și să **împarți** bucurii și cadouri **la puterea n**. Vreau ca toate familiile să fie **reunite**, ca drumurile noastre să se **intersecteze** cu cele ale prietenilor noștri și să formăm un **cerc** al prieteniei. Sper ca anul **2022-1** să fie o **mulțime infinită** de bucurii și o **mulțime vidă** de nefericiri și suferințe. Aș dori să primesc daruri de suflet care nu pot fi neapărat **măsurate cu rigla** ori cu **raportorul**.

Cu drag, cel care te iubește nespus,

Luca

Dragă
Moș
Crăciun,
Să știi că am avut
doar rezultate pozitive
în acest semestru și că am fost
extrem de cuminte. Bradul
de Crăciun, acum mai viu ca niciodată, l-am
împodobit cu o mulțime finită de globuri sclipitoare,
egală cu c.m.m.m.c. [45,18], cu pătratul
bomboanelor din pomul de anul trecut. Am târguit un număr
de ghirlande noi, egal cu c.m.m.d.c. (572;156). Am pus
cu 20 la sută mai multe decorațiuni decât anul trecut
și un număr de clopoței egal cu răsturnatul lui 41. Îmi doresc ca
din orice unghi privesc bradul, acesta să fie proporțional și echilibrat. Vreau să știi că
am așteptat cu răbdare să te întâlnesc și să te bucur de
cât mai multe copii sărmani de pe glob și să împarți bucurii și cadouri la puterea n.
Vreau ca toate familiile să fie reunite, ca drumurile noastre să se intersecteze cu cele
ale prietenilor noștri și să formăm un cerc al prieteniei. Sper ca anul 2022-1 să fie o mulțime
infinită de bucurii și o mulțime vidă de nefericiri și suferințe. Aș dori să primesc daruri de suflet
care nu pot fi măsurate cu rigla ori cu raportorul.

Dragă Moș Crăciun,

...Îmi doresc să **înmulțești** numărul zâmbetelor îndeplinind **numărul** nesfârșit de dorințe pe care le au oamenii sau să-i surprinzi pe oamenii buni aducându-le ceea ce își doresc.

Aș vrea să reușești să-mi citești scrisoarea (din **mulțimea** scrisorilor diferiților copii de pe glob) și sper că îmi vei îndeplini și mie dorința, și, ca să prinzi puteri sporite pentru a putea duce cadourile tuturor copiilor, te aștept cu **trei** fursecuri și cu un **număr** de felii de prăjitură **egal** cu vecinul **mai mare** al numărului **trei**, împreună cu **250 mililitri** de lapte cald. Pentru renii tăi voi pregăti **un c.m.m.m.c. de doi și cinci** de morcovi așezați **paralel**.

Cu drag, Radu

...Numele meu este Radu Larisa Maria, am **unsprezece** ani și locuiesc în Sibiu. Am încercat să fiu un copil bun anul acesta. Câteva dintre lucrurile bune pe care le-am făcut sunt: am **înmulțit** zâmbetele familiei mele, am **adunat** familia în jurul sobei și a bradului, am **scăzut** stresul oamenilor dragi, am **împărțit** bucurie și dragoste și, în **plus**, mi-am îmbrățișat mai des familia.

De asemenea, aș vrea să-ți spun ce îmi doresc de Crăciun. Îmi doresc ca fiecare om și animal să primească cadouri și să fie fericiți, inclusiv familia mea și, dacă ai timp, să-mi aduci ceva și mie.

O să fiu adormită când vei trece pe aici, dar îți promit să-ți las ceva bun de mâncare lângă brad.

Îți doresc un Crăciun fericit și un An Nou plin de bucurii!

Cu drag, Lori

...Mă numesc Ana. Sunt o fetiță de doisprezece ani căreia îi place să danseze. Te aștept ca în fiecare an, dar de data aceasta, îmi doresc un altfel de cadou. Îmi doresc ca toți copiii care nu au ce să pună pe masă, să poată zâmbi de Crăciun și nu numai. Îmi doresc ca toți copiii care au o viață încercată de dificultăți, să poată simți ce este dragostea și bucuria unui cadou. Toată lumea merită să aibă un loc în care să trăiască în pace.

Anul trecut de Crăciun, mama ne-a spus o poveste foarte frumoasă pe care aș dori să ți-o împărtășesc și ție. Se spune că demult, trăia o familie foarte săracă. Aceștia mergeau în fiecare duminică la biserică, unde se rugau foarte mult. Într-o zi de duminică, când era sârbătoarea Sfântului Nicolae, părintele a spus că vrea să strângă o sumă de bani pe care să o doneze unei familii nevoiaș. La acest îndemn, familia noastră a decis să folosească cât mai puțin curent, apă caldă și să se rețină de la mâncare, cu dorința de a-i ajuta pe ceilalți. În ziua de Crăciun, spre marea lor surpriză, banii strânși s-au îndreptat tocmai către ei. Chiar dacă nu aveau tot ce le trebuia, ei au decis să ajute o altă familie săracă. Mai mult de jumătate din bani strânși de oameni, au fost donați chiar de această familie. De aici învățăm că și dacă avem puțin, putem să fim oameni buni și să ne gândim la cei din jurul nostru. Putem să aducem celor din jur zâmbetul pe buze.

Așa că, te rog, dragă Moș Crăciun, cadoul meu să fie pentru cei care sunt în nevoie, să mă bucur de zâmbetul și încântarea lor. Mulțumesc!

Aștept sărbătorile Crăciunului și mai ales pe tine.

Cu mare drag, Ana

Proiect clasa a VI-a B. Prezentare:

Luca Anastase, Maria Lupean, Ana Galea, Radu Țugnean, Daria Ilisei, Iris Neașu, Daria Geamănu, Nicolas Ciovică și Andrei Mironescu

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea *Arte*

Grafică: Ioana Matei

Din galeria personalităților C.N.G.L.

Omagiu părintelui Gheorghe Șoima la 110 ani de la naștere (13.02.1911- 26.11. 1985)

Compozitor, profesor, teolog, muzicolog

Fost elev al Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu (1921- 1928), s-a născut la 13.02.1911 la Sibiu. În perioada liceului, profesorul Nicolae Oancea (compozitor și dirijor) îi descoperă talentul muzical și îl ajută să se perfecționeze. Absolvind liceul printre primii se înscrie la Academia Teologică „Andreiană” (1928 - 1932). Beneficiază de o pregătire teologică profundă. Pasiunea pentru muzică i-a prilejuit primirea unei burse de la Mitropolitul Nicolae Bălan pentru a studia la Academia de Muzică și Artă Dramatică București (1932 -1937). A avut șansa să întâlnească somități în domeniul muzical: compozitorul Mihail Jora, muzicologul și compozitorul Dimitrie Cuclin (Enescu numindu-l „cel mai mare creier muzical al țării,.) la estetică muzicală; etnomuzicologul Constantin Brăiloiu (Președintele etnomuzicologiei mondiale cu sediul la Geneva), la folclor muzical.

Revenit la Sibiu, predă muzică la Școala Normală „Andrei Șaguna” (1937 - 1941). Este hirotonit preot (1939). Devine titularul catedrei de *Muzică bisericească și Ritual* la Academia Teologică „Andreiană” din Sibiu, până la pensionare (1941 - 1976). Se căsătorește, devine tată (fiicele Monica și Liliana) și bunic (Ariana) exemplar. Avem mărturia fiicei Liliana Șoima–Arcu (muziciană) :

„Am căutat în memorie care ar fi cea mai timpurie amintire a mea cu tata. Și mă văd un copil cam de patru ani, cu tata de mână, în întinericul dinaintea dimineții, mergând la slujba Învierii. La Catedrala din Sibiu, o bună bucată de vreme, s-a celebrat slujba de Înviere la cinci dimineața, din porunca Mitropolitului Nicolae Bălan. Corul ieșea în balconul exterior de deasupra intrării, (la o înălțime de mai bine de două etaje de azi). Mă uitam printre coloanele de piatră și vedeam marea de lumânări fremătândă. În balcon era liniște deplină și de jos abia se auzeau preoții slujind (nu era amplificare pe atunci). Deodată, la semnul mâinii lui tata, corul izbucnea în fortissimo: Hristos a înviat din morți. Mă uitam fascinată la tata, parcă dirija și un cor ceresc ce dădea vestea Învierii.

După câteva ore (timp în care s-a continuat slujba înăuntru și apoi Liturghia), ne întorceam de la biserică, tata ținându-mă de mână și era ziuă și LUMINĂ”.

Gheorghe Șoima a intuit devreme înclinația pentru compoziție, devenind preocuparea cea mai importantă din activitatea sa. Astfel **creația simfonică** numără peste 20 de lucrări. Cele mai importante: Simfonia „Alpii Transilvaniei”; „Odă” în memoria lui Gheorghe Lazăr; „Introducere și fugă pentru orchestră de coarde” (dedicată lui Mihal Jora); „Balada pentru corn și orchestră”; monumentalul oratoriu pentru cor, soliști și orchestră „Octoiul de la Sibiu” compus în 1970 și transcrisă după manuscris în anul 2006 de dirijor Florentin Mihăescu; Poem pentru cor, soliști (mezosoprană și bariton) și orchestră „Andrei Șaguna”, compusă în anii '60 și transcrisă după manuscris în anul 2020 de prof. dr. Vasile Bebeșelea Sterp; Uvertura „Pe Valea Ștezei”.

Muzică religioasă pentru cor mixt sau bărbătesc: „În Biserica Măririi Tale”, „Liturghia Dogmatică” („...trisonul major sugerează Dogma Sfintei Treimi” Gheorghe Șoima), „Tatăl nostru”, „Cămara Ta, Mântuitorule”, „Cântarea dragostei creștine”, „Pe pământ pace”, „Colinde”.

Din creația laică: „Anastasier Șaguna”, „Jieneasca”, Suita „Nunta ciobănească”, „Speranța” (versuri de Mihai Eminescu), „Eu știu un basm” (versuri de Octavian Goga).

Lucrări de muzicologie: „Cântarea în comun la Sfânta Liturghie”; „Funcțiunile muzicii liturgice”; „Expresivitatea religioasă a psaltichiei românești”.

Scrierile teologice descriu problemele liturgice și pastorale: „Pregătirea pentru știutele slujbe și evlavioasa lor trăire”; „Divina audiență”; „Despre rugăciune”; „Arhitectura formelor culturii creștine”; „Aspecte ale cultului divin orthodox”; „Bucuria, Criteriu al iubirii”.

Imnul lui Axente Sever

Versuri: Familia *Ioan Gabor* (loc. Axente Sever) Muzica: *Vasile Bebeșelea Sterp*

Moderato

Soprano

1. Sat na-tal stră - bu - nă va - tră, Vie - țu - ind în grea - uă soartă,
 2. În pă - mân - tul din stră - buni Am a - rat și - am se - mă - nat
 3. Sfân - ta Cru - ce să pă - zească, Le - gen - da - rul nos - tru sat! -

Alto

Tenor

Bass

S
 Ne ești lea - găn și mor - mânt, Ge - ne - ra - ții rând pe rând, rând pe rând
 Ne - a dat vin și pâi - ne bu - nă, Co - pi - iie - am în - vă - țat, în - vă - țat
 Dom - nul Sfânt să o - cro - teas - că, Via - ța ca - re ni s - a dat! ni s - a dat!

A

T

B

Refren

S
 A - xen - te Se - ver le - gen - dar, Nu - me drag pe - al nos - tru plai

A
 A - xen - te Se - ver le - gen - dar, Nu - me - drag pe - al nos - tru plai

T
 A - xen - te Se - ver le - gen - dar, Nu - me drag pe - al nos - tru plai

B
 A - xen - te Se - ver le - gen - dar, nos - tru plai

S
 În Ar - dea - lul nos - tru drag, Sla - vă ți - e „Colț de Rai”

A
 În Ar - dea - lul nos - tru drag,, Sla - vă ți - e „Colț de Rai”

T
 În Ar - dea - lul nos - tru drag, Sla - vă ți - e „Colț de Rai”

B
 În Ar - dea - lul nos - tru drag, Sla - vă ți - e „Colț de Rai”

Gheorghe Șoima a fost dirijorul Corului Catedralei din Sibiu, dar și al Corului Studenților Teologi, al Reuniunii de Muzică „Gh. Dima” din Sibiu, al Reuniunii de Cântări din Săliște.

Pregătirea muzicală desăvârșită a Părintelui Gheorghe Șoima, putea să-l plaseze ca profesor la oricare din conservatoarele țării. Având de îndeplinit misiunea teologică nu s-a putut desprinde de Sibiu drag, rămânând un exemplu de bunătate, generozitate și căldură sufletească. Este încă viu în gândurile și amintirea noastră, a celor care l-am cunoscut, chiar și acum la 35 de ani de la trecerea în veșnicie (26 noiembrie 1985).

prof. dr. Vasile Bebeșelea Sterp - etnomuzicolog și dirijor

Arte plastice

Pictură și grafică

Arta este un mod de expresie a creativității umane care ne însoțește la fiecare pas. Desenul, grafica, pictura, fotografia pot fi un mod de a-ți petrece plăcut timpul liber, dar pot fi și o pasiune, un mod de a-ți câștiga existența sau chiar de a câștiga celebritatea, lucrările din palmaresul unui artist devenind astfel o referință în lumea artelor. Însă, indiferent de drumul pe care ți-l deschide arta, urmează-l cu încredere, el te va duce spre tine însuși, spre acea dimensiune specială a ființei tale.

prof. Raluca Filip

Alexia Ciobănuț, clasa a VI-a A

Reina Macrea, clasa a V-a A

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

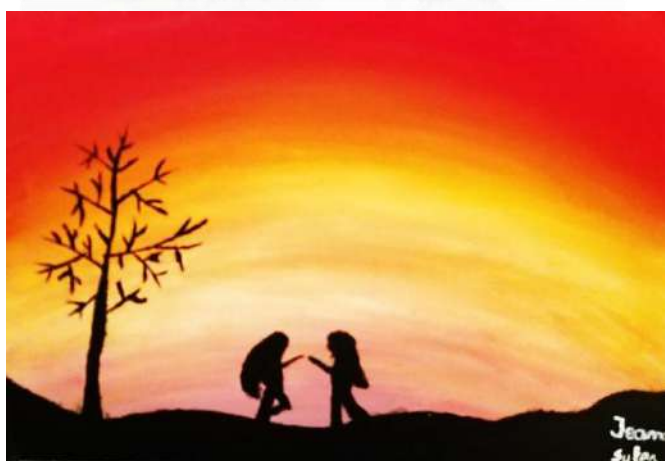
Natalia Voic, clasa a V-a B

Anisia Oncioiu, clasa a VI-a A

Karina Teodora Roșianu, clasa a V-a A

Ioana Șulea, clasa a VI-a A

Vanessa Cotruș, clasa a V-a B

Maria Lupean, clasa a VI-a B

Daniel Pantiş, clasa a VII-a B

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

Adina Săvoiu, clasa a VII-a B

Vanessa Cortuş, clasa a V-a B

Cristiana Damian, clasa a V-a B

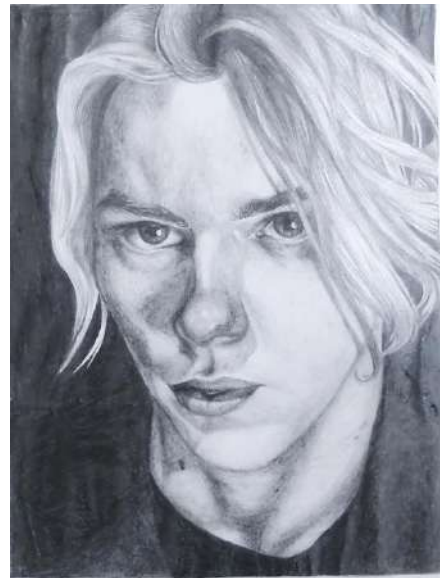
Cezara Răuciu, clasa a V-a B

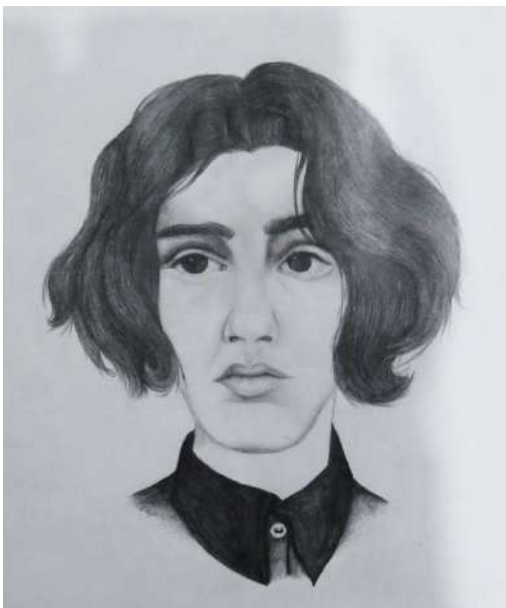
Andreea Zahiu, clasa a VIII-a A

Lisa Maria Cloțan, clasa a VIII-a B

Miruna Dospinescu, clasa a VIII-a A

Miruna Dospinescu, clasa a VIII-a A

Andreea Zahiu, clasa a VIII-a A

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Proiecte internaționale

Grafică: Andreea Mateescu

Concursul Internațional „Jurnal de toamnă”

Coordonatori: *prof. dr. Daniela Lorinczi și
bibliotecar Marinela Rusu*

*Toamna roșie, ruginie,
scurge prin palme picăturile ploii...
Vinul este și el o picătură dintr-o viță de vie,
iar toți tăietorii de rugină
stau cugetând în lume...*

Francesca Lorinczi, clasa a V-a A

Ce este Asociația Cultural - Științifică „Pleiadis”?

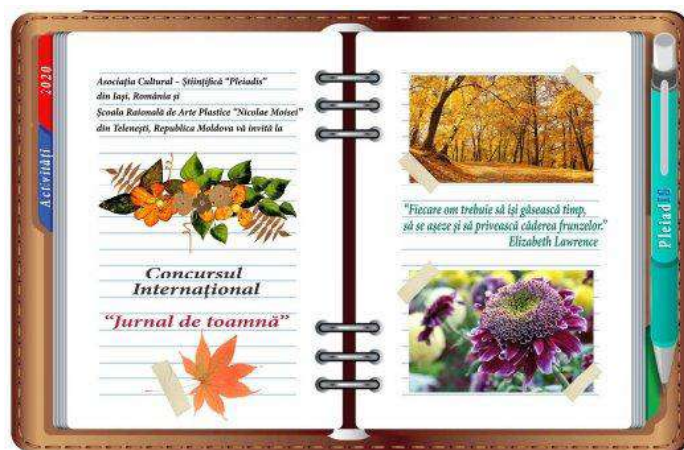
Este o asociație culturală care își propune realizarea unui mediu favorabil desfășurării de activități științifice, culturale, artistice și educaționale din diferite domenii, un mediu în care, elevii și profesorii din cele două țări-surori: România și Moldova, au posibilitatea să interacționeze, să socializeze, să-și promoveze valorile umane și culturale.

Proiectele propuse acoperă activități diverse dintre care putem menționa:

- Concursuri: „Călătorie prin Toamnă în 91 de Zile”, Tradiții și obiceiuri de iarnă pe ulița mea,
- Promovarea tinerilor talentați care doresc să își facă debutul în domeniul literaturii: Antologia Literară „Debut 2021”.
- Activități de promovare a cercetării și punerii în valoare a vieții și activității înaintașilor noștri: „Pleiada Personalităților Neamului Românesc”.
- Conferințe, mese rotunde și ateliere de lucru în cadrul cărora cadrele didactice au posibilitatea de a se perfecționa și de a-și promova proiectele: „Stimularea creativității prin art-terapie”, „Repere ale managementului cultural – educativ. Trecut – Prezent – Viitor

Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” a participat la Concursul Internațional „Jurnal de toamnă” 2020 cu echipe de elevi coordonați de prof. dr. Daniela Pănzăan Lorinczi și bibliotecar Marinela Rusu. Creațiile literare și plastice realizate de noi au fost apreciate de membrii juriului.

bibliotecar Marinela Rusu

Creații plastice

Ana Galea – „Șoapte”

Andreea Mateescu – „Spre Răsărit”

Toamna anului 2020 a însemnat pentru noi o provocare, un alt fel de a percepe mediul înconjurător. Elevii noștri au surprins aceste aspecte folosindu-și creativitatea, umorul și cunoștințele despre lume.

Haz de necaz

Când chinezul mort de foame
S-a apropiat de oale,
Căutând adânc în sac
A găsit un liliac!

L-a fiert cu orez și poame
Și a dat de-un VIRUS mare!
Generos nevoie mare,
L-a trimis peste hotare.

Început de an în forță!
China „arde” ca o torță,
Europa pofticioasă
L-a poftit și ea la masă.

Din martie începe balul:
Debutând la noi vulcanul!
Lege de la guvernare:
Nu ai voie la plimbare.

Panica, nevoie mare!
Schimbăm stilul de purtare
Și-n primăvara frumoasă
Ne baricadăm în casă.

Nici excursii, nici plimbare,
Ne luăm gândul de la mare.
Școala se mută on-line
Și acasă-i tare „fain”!

Fainoșag să vezi acum
Că nu poți ieși pe drum.
Stăm tot timpul pe terasă:
Noroc că eu stau la casă!

Garderoba s-a schimbat:
Blugi și fuste - demodat!
Pijamaua din dotare
Este „forță”, cea mai tare!

Teodora Dima, clasa a VII-a A

Facem lecțiile de acasă,
Nu contează: pat sau masă,
Dormitor, bucătărie,
Baie sau sufragerie.

Vine vara, jale mare
Că nu poți ieși la soare.
Scoți cățelul la plimbare
Până-l lași fără picioare!

Totu-i complicat, măi frate,
Dar noi mergem mai departe!
Accesorizăm la bască
Doar dezinfectant și mască!

Vine toamna, hai la școală!
Ca să fii luat ca din oală!
Când în clasă, când acasă,
Cum pandemia te lasă!

Sport, muzică și desen
Nu-s în trend acuma - „gen”!
La mate stai gură-cască
Noroc că te-ascunzi în mască.

La română lecturi
Parcă să mai evadezi.
Așa că e mai ușor
Povestești cu drag și spor!

Fizică, biologie,
Chimie sau tehnologie
Engleză sau geografie
Nu lipsesc din panoplie!

Totul - digitalizat
Soft și hard „s-au combinat”
Să susțină învățarea
Că-ntr-un an vine TESTAREA!

Stăm cuminți și tragem tare
Purtăm masca din dotare
Ca la anul care vine
Să ne revenim, în fine!

Negativ să fii, măi frate,
Să ai multă sănătate,
Să ai gust, să ai miros
Și să fii mereu VOIOS!!!!

Secțiunea I: Articole și creații literare

Premiul I

- ✓ **Maia Loloiu** – „Trecătoarea toamnă (zilniciere)”
- ✓ **Georgiana Muntean** – „Frunza de speranță”

Premiul al II-lea

- ✓ **Teodora Dima** – „Jurnal de carantină. Haz de necaz”
- ✓ **Francesca Lorinczi** – „Prințesele toamnei”
- ✓ **Alexandra Popescu** – „Salvați... Toamna (jurnal)”
- ✓ **Mihai Vasiliu** – „Toamna... în pandemie”
- ✓ **Diana Voicu** – „Anotimpul culorilor și al mireasmelor (pagini de jurnal)”

Premiul al III-lea

- ✓ **Autor colectiv** – „Dacă aș fi un copac”

Secțiunea a II-a: Creații artistico-plastice

Premiul I

- ✓ **Andreea Mateescu** – „Spre Răsărit”

Premiul al II-lea

- ✓ **Ana Galea** – „Șoapte”
- ✓ **Andreea Zafiu** – „Abundență”

Premiul al III-lea

- ✓ **Ana Timofte** – „Anotimpuri”

<https://www.schoolandcollegelists.com/RO/Iasi/1768520823420770/Asociatia-Pleiadis>

C.N.G.L.

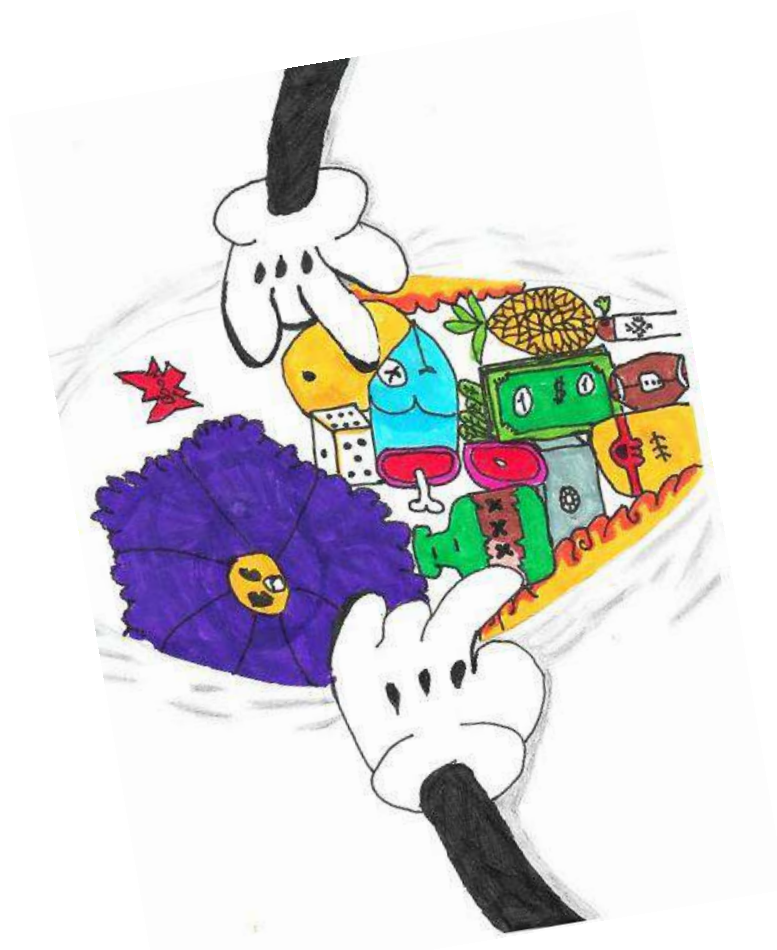
SIBIU

„Aequo animo“

Secțiunea

Concursuri și proiecte

educaționale

Grafică: Rareș Florea

Concurs - Ordinul povestitorilor

Prof. dr. Daniela Pănăzan Lonrinzi

În Paris cu Apolodor

Am avut bucuria de a participa la concursul inițiat de Editura Arthur, în care elevii și-au imaginat noi aventuri cu pinguinul explorator

Apolodor. Am fost cu toții câștigători, fiindcă am devenit ... exploratorii cuvintelor magice prin care am călătorit în lumea întregă alături de simpaticul Apolodor.

Revista „Ordinul Povestitorilor”, coordonată de Adina Popescu, ne-a răsplătit eforturile.

Era o zi caldă de vară și am decis să merg la cinema pentru a viziona un film. După ce am cumpărat biletele, am intrat în sală. Deodată, după mine, a intrat o creatură mică, cu joben și papion care a început să își caute locul. L-am recunoscut imediat! Era Apolodor!

M- am dus imediat la el și l-am întrebat:

- Ce faci aici? Nu ar trebui să fii la concert?
- Nu! Tocmai am terminat ultimul concert din acest an, aș vrea să merg în vacanță, dar nu am cum! spuse Apolodor.
- De ce? am întrebat eu.
- Păi, eu chiar vreau să ajung din nou în Franța, să vizitez Parisul, dar nu vrea nimeni să mă însoțească.
- Am eu o idee! Eu și clasa mea plecăm mâine spre Paris într-o excursie. Cred că toți am fi bucuroși dacă ne-ai însoți.

Apolodor a acceptat bucuros și după film l-am invitat la mine acasă, unde mama, care e un mare fan al cărților cu Apolodor, a fost și ea șocată să-l vadă pe celebrul pinguin mâncând macaroane cu brânză la noi în bucătărie. După ce am terminat de mâncat, i-am spus lui Apolodor să vină la ora șapte la autogara din Sibiu. El mi-a mulțumit încă o dată și a plecat grăbit spre casă.

Dimineața următoare, la ora șapte, Apolodor a ajuns la autogară și am pornit entuziasmați spre capitala Franței. Nu toți colegii l-au observat din prima, dar pe măsura ce vedeau pinguinul ori mergând pe culoarul autocarului, ori mergând la baie, îl opreau și începeau să îi pună diferite întrebări.

După nici treizeci de minute, Apolodor i-a furat telefonul lui Victor, un băiat din clasa mea și a început să se joace pe el. Victor a văzut într-un final telefonul și a încercat să îl smulgă din brațele lui Apolodor. Când a tras mai tare, telefonul a zburat pe singurul geam deschis al autocarului chiar din spatele lui Victor pierzându-se pentru totdeauna. Atunci am realizat toți că Apolodor nu e cel mai cuminte pinguin și că va fi o excursie cu multe peripeții.

A doua zi, ajunși în capitala Franței, ne-am cazat la hotelul Vivaldi, un hotel situat la periferia orașului. Hotelul era unul mic și cochet, exact pe placul meu. Eu stăteam în camera 1203 cu Mario și Vlad, prietenii mei cei mai buni, și desigur cu Apolodor. Ne-am desfăcut valizele și ne-am organizat hainele în dulapuri. Eu l-am ajutat pe Apolodor, deoarece avea mai multe haine decât noi toți la un loc. Apoi am coborât pentru a discuta ce vom face în fiecare dintre cele două zile pe care le vom petrece aici. Seara, am decis să merg cu Apolodor la un restaurant thailandez din apropiere, pentru a lua mâncare. Proprietarul magazinului a observat pinguinul și a rămas cu gura căscată când a constatat că își comandase tăiței cu sos picant. După ce am luat mâncarea, am plecat spre hotel, unde am petrecut seara uitându-ne la un film și distrându-ne de minune.

Dimineața următoare, ne-am trezit și am coborât la micul dejun unde am fost bucuroși să aflăm că Apolodor poate veni cu noi pentru a vizita obiectivele din Paris. La ora opt, am plecat spre muzeul Luvru unde am fost uimit să văd că oamenii îl recunosc pe micul pinguin din cărțile lui Gelu Naum și ale lui Florin Bican și că mulți vor să aibă amintiri cu el. Ne-am fotografiat împreună în fața piramidelor de la intrare, Codului lui Hammurabi, Mona Lisei și mumiilor antice. Mai apoi, am plecat spre Notre Dame, unde am văzut multe artefacte antice bisericesti. După cinci ore de vizitat, ne-am oprit în fața turnului Eiffel la o gelaterie unde Apolodor a cam exagerat cu înghețata, dar nu credeam că o să ne afecteze călătoria.

Ghidul ne-a recomandat să urcăm în turn pentru o panoramă de vis a Parisului. Zis și făcut. După un set de scări și o urcare înfricoșătoare cu liftul am ajuns la cel mai înalt punct vizitabil din turn. Eu, Mario și Vlad am decis să facem un selfie, dar după ce am obținut fotografia Apolodor nu mai era de văzut. Deodată, am auzit oameni țipând și arătând spre vârful turnului. Când m-am uitat după el, l-am văzut pe Apolodor urcat în cel mai înalt punct al turnului. Atunci am început să strig la el să coboare, dar pinguinul refuza cu încăpățănare.

Am luat telefonul pe care îl lăsase pe jos și am sunat-o pe doamna pinguin, mama lui Apolodor. După ce i-am spus ce s-a întâmplat, a urlat ceva în pinguinește la telefon și l-am văzut pe Apolodor că a început să coboare. Ajunși la baza turnului, altă surpriză: poliția era gata să îl ia în custodie și să îl ducă la zoo, dar și ei l-au recunoscut și au decis să îl lase să plece. Chiar au făcut poze cu el! După ce am mers la Sacre Coeur și la Domul Invalizilor ne-am întors la hotel, unde ne-am bucurat de încă o seară relaxantă în care Apolodor a stat liniștit, spre surprinderea noastră.

A doua zi, după micul dejun, am plecat spre paradisul oricărui copil: Disneyland. După un drum lung cu trenul, am ajuns în fața palatului magic, în care Apolodor era nerăbdător să intre. Din fericire, am luat bilete on-line deoarece nu cred că Apolodor avea răbdare să stea la o coadă atât de lungă. Pinguinul se simțea ca acasă în palat, dar la un moment dat, am văzut că lângă mine se afla un mic Mickey Mouse. El era de fapt Apolodor. Mi-a spus că visul lui era să ajungă la Disneyland deoarece Mickey este personajul său preferat și că totdeauna se uită la desene animate cu el când are timp liber. După o zi plină de magie, Apolodor era extrem de fericit. La fel și eu, deoarece i-am îndeplinit visul unuia dintre personajele mele de carte preferate. Seara, am organizat toți o petrecere în sala de mese, am dansat și ne-am simțit grozav.

Dimineața la ora cinci ne-am îmbarcat în autocar și am pornit înapoi spre România. Pe autocar, Apolodor i-a dat un telefon nou nouț lui Victor, care în final l-a iertat. La autogara din Sibiu, pinguinul ne-a mulțumit tuturor pentru această experiență grozavă. Eu am făcut schimb de numere de telefon cu el și mi-a mulțumit încă o dată, oferindu-mi bilete la spectacolele lui de la București.

Pentru mine fost o experiență grozavă, am vizitat Parisul alături de celebrul pinguin, cel mai năzdrăvan explorator al Ținutului cărților...

Titus Bâja, clasa a VII-a B

Noua misiune a lui Apolodor

(Text premiat de Revista „Ordinul Povestitorilor”, Editura Arthur)

Apolodor era într-una dintre anualele sale vacanțe de vară. Era îmbrăcat cu o cămașă cu model floral, o geantă gri, o pălărie care avea o anemonă roșie împletită pe margine și străbătea străzile aglomerate ale Italiei. A fost surprins de un bărbat îmbrăcat în negru care căra o geantă identică cu a sa și fugea cu mare viteză în direcția lui. El i-a strigat ceva lui Apolodor, dar acesta, nevorbind italiana, nu a înțeles nimic. Neputându-se opri, omul s-a ciocnit de pinguin și s-au prăbușit amândoi. Înainte ca vreunul dintre ei să poată spune ceva, alți doi indivizi au dat colțul, căutând ceva. Bărbatul de lângă pinguin a apucat geanta gri și s-a integrat în mulțimea de oameni, făcându-se nevăzut. Apolodor s-a ridicat de pe asfalt, încă zdruncinat și confuz după întâmplarea precedentă. A pornit spre hotelul în care era cazat, dar la jumătatea drumului s-a oprit să bea puțină apă. A întins mâna după sticlă, dar în interiorul geții a găsit un cip auriu și un CD.

A alergat până la camera de hotel, unde a răsturnat pe pat conținutul geții. O stare de panică l-a acaparat. Toate actele de identitate, biletele de avion și telefonul i-au dispărut. Camera a început să se învârtă, curând totul devenind negru.

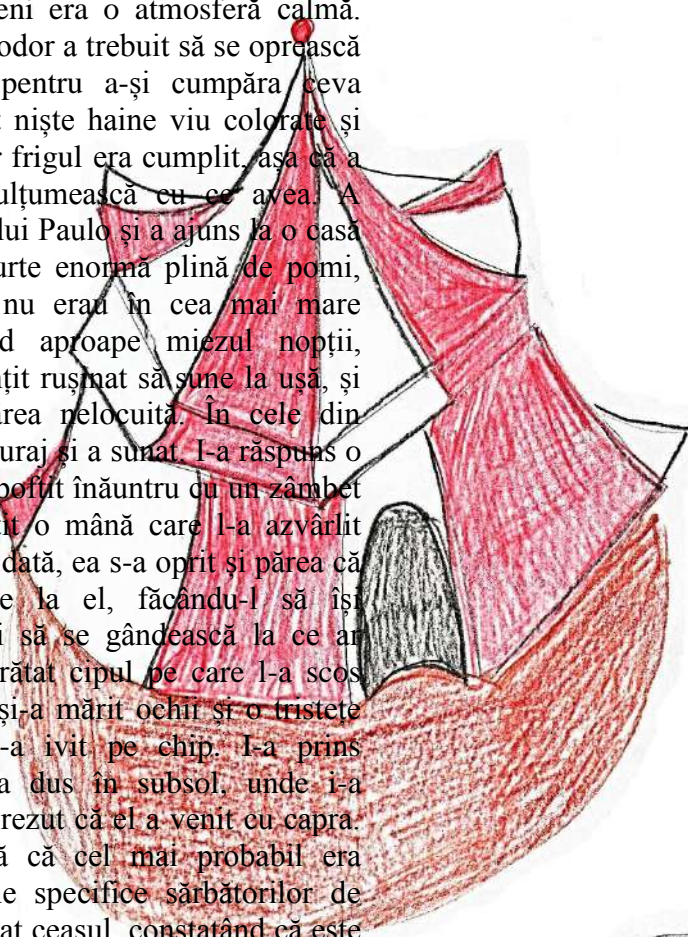
O voce feminină îl îndemna să se trezească. Două mâini fine, cu miros de crizanteme i-au desfăcut eșarfa din fața ochilor. Era într-o cameră albă cu o masă în mijloc. În fața lui era un bărbat într-un costum negru cu o cravată smarald care se potrivea cu ochii lui de sticlă pătrunzători și reci. A început să îl întrebe despre un anumit cip, dar Apolodor nu înțelegea nimic, a negat tot. Văzând că întrebările nu duc la niciun rezultat, bărbatul cu ochi de sticlă le-a făcut semn agenților din spate, care l-au ridicat și l-au azvârlit într-o celulă. Avea cărămizi vizibile și podeaua din cuburi de piatră. Pinguinul a observat un geam mic, dar prin care putea încăpea. S-a strecurat afară și a început să alerge spre hotel, realizând că este posibil să se fi implicat în probleme de securitate națională. A deschis laptopul și a introdus CD-ul. A recunoscut persoana pe care o avea în față ca fiind bărbatul cu care a încurcat gețiile și a aflat că îl chema Paulo Regazzi. Pe CD era menționat faptul că, dacă cineva este în posesia acestui cip, înseamnă că a fost compromis și că trebuie să îi ducă misiunea până la capăt. Familia i-a fost răpită, așa că a făcut o înțelegere să ducă acest cip unei organizații bulgare pentru a o recupera.

Apolodor a realizat că nu este ceva din care ar vrea să facă parte, dar deja fugind de autorități, care până acum probabil că îl considerau suspect, a decis să îl ajute. Și-a adunat lucrurile și s-a apropiat de ușă, dar a auzit voci, recunoscând a fi agenții. A ieșit pe geam și s-a rezemat de peretele clădirii pe o margine a fațadei. Intrușii au început să caute prin fiecare cotlon al camerei. Pinguinul a sărit pe o umbrelă a unei cafenele și s-a făcut nevăzut în mulțime.

A găsit o mașină cu patru bărbați care l-au trecut granița cu Austria, de acolo s-a ascuns într-o mașină ce transporta mobilă care l-a dus în Ungaria. A trebuit să se oprească pentru a-și reface proviziile. Când era la casa de marcat, o familie a intrat pe ușa principală. Apolodor nu prea a băgat de seamă până când limba i s-a părut cunoscută. Din videoclip și-a amintit că trebuia să ajungă în satul Medeleni din Moldova, unde se va întâlni cu o persoană de încredere care îi va spune ce trebuie să facă în continuare. I-a convins pe membrii familiei să îl ia cu mașina lor, deoarece aceștia mergeau spre Iași. Când au ajuns, și-a scos bagajele, iar curenții reci l-au făcut să tremure din cap până în picioare. De-a lungul călătoriei avea sentimentul că e urmărit tot timpul, simțind o frică nejustificată de a fi găsit. Într-o noapte, pe undeva aproape de Budapesta, putea să jure că a închis geamul înainte de a se culca, dar surprinzător, când s-a trezit era deschis, iar acest lucru i-a intensificat starea de teamă.

În Medeleni era o atmosferă calmă. Fiind iarnă, Apolodor a trebuit să se oprească la un magazin pentru a-și cumpăra ceva călduros. A găsit niște haine viu colorate și aspect ciudat, dar frigul era cumplit, așa că a trebuit să se mulțumească cu ce avea. A urmat indicațiile lui Paulo și a ajuns la o casă cu două etaje, curte enormă plină de pomi, dar fiind iarnă, nu era în cea mai mare splendoare. Fiind aproape miezul nopții, pinguinul s-a simțit rușinat să sune la ușă, și în plus, casa părea nelocuită. În cele din urmă, și-a făcut curaj și a sunat. I-a răspuns o bătrânică. Ea l-a poftit înăuntru cu un zâmbet larg, apoi a simțit o mână care l-a azvârlit înăuntru. Dintr-o dată, ea s-a oprit și părea că așteaptă ceva de la el, făcându-l să își mijiească ochii și să se gândească la ce ar putea vrea. I-a arătat cipul pe care l-a scos din buzunar. Ea și-a mărit ochii și o tristete nemaivăzută i s-a ivit pe chip. I-a prins încheietura și l-a dus în subsol, unde i-a explicat că ea a crezut că el a venit cu capra. Atunci el realizează că cel mai probabil era îmbrăcat în haine specifice sărbătorilor de iarnă. Și-a verificat ceasul, constatând că este seara de Anul Nou. Și-a dat seama cât timp a trecut de când e plecat de acasă și că prietenii și familia erau cu siguranță îngrijorați. Bătrâna a dat un telefon și în câteva ore un Corvette ZR1, una dintre cele mai rapide mașini din lume, a ajuns în fața casei, și l-a transportat pe pinguin până la punctul de întâlnire cu mafiotul bulgar - plaja din Constanța. După ce s-a produs schimbul și au pregătit siguranța familiei Regazzi, un elicopter a apărut și i-a capturat pe infractori.

După ce li s-a explicat totul autorităților italiene, lui Apolodor i-a fost oferită o medalie de onoare. Prietenii lui din Târgul Moșilor l-au întâmpinat cu bucurie, ei știind deja ce s-a întâmplat și așa a devenit cunoscut nu doar ca un tenor de excepție, dar și pentru curajul dovedit.

Cartile
cu
Apolodor
de Zella
Naum

Text - Angelina Floricioiu, clasa a VII-a B
Imagini - Gabriela Șpan, clasa a VII-a B

călătorie pe Transfăgărășan

Am emoții! Am emoții pentru că mâine plec la munte. Am de gând să străbat drumul printre munții Făgărașului pentru a ajunge pe Transfăgărășan. Am auzit că este un traseu spectaculos cu multe locuri de vizitat. Traseul mai este denumit și „drumul printre nori”.

Alături de mine pornesc PISOIUL Tit, ARICIUL și URSUL. Au ținut neapărat să mă însoțească în această călătorie. Ne trezim dimineța devreme. Așa se procedează când ai un drum lung de făcut. Toți suntem gata, mai puțin ARICIUL:

- Hei, ce tot faci acolo? Motorul mașinii e pornit! spuse URSUL.
- Fac tot ce pot, dar știi că nu pot ieși din casă nearanjat. Luați-o înainte!, eu voi lua motocicletă și vă voi ajunge din urmă. Știu drumul, spuse ARICIUL.
- Vremea nu e prielnică pentru a merge cu motocicletă, adaugă PISOIUL Tit.
- Mă voi descurca, spuse ARICIUL.

Așa că l-am lăsat pe ARICI în urmă și am pornit la drum.

Transfăgărășanul este considerat cel mai frumos drum din România, drum printre nori și munți. Din cauza numeroaselor serpentine, am început să ne simțim rău. Ni s-au înfundat urechile și aveam greață. Nu prea ne mai puteam bucura de peisajul mirific. Nu ne-a atenționat nimeni că ni se va face rău.

- Oprește mașina! urlă URSUL. Trebuie să ies afară, să iau aer!

Astfel, ne-am hotărât să facem o pauză. Am ieșit toți din mașină, dar ce să vezi? Era un viscol de nedescris. Nu mai zic de frig... Începuse să ningă...

PISOIUL Tit a venit cu ideea să facem repede câțiva pași, pentru a ne reveni. Dar eram în sandale, și picioarele ne-au înghețat instant... Am intrat repede în mașină și am hotărât împreună să facem cale întoarsă. Ne-am promis că vom reveni și că ne vom pregăti mai bine pentru o dată viitoare.

Am pornit motorul. Nu pot crede! Acesta nu mai pornește. Serios?!? Chiar așa de ghinionisti să fim?!? Mai încercăm o dată. Nimic. Stăm și ne uităm unii la alții. Parcă e un vis urât. Nici măcar nu putem admira fulgii care par petale de ghiocei aruncate în aer. Începem să ne liniștim și să admirăm peisajul. Până la urmă, tot va veni cineva să ne salveze. Până atunci, privim muți de uimire crengile albite ale pomilor.

Și ninge mereu... Dispare și senzația de frig de la atâta frumusețe.

Începe să se întunece. URSUL spune că ar trebui să coborâm din mașină, chiar dacă ne vor îngheța picioarele și să încercăm să o împingem. Poate vom reuși cu toții și va porni motorul. Zis și făcut. Cu mult entuziasm și cu dorința de a reuși, începem să împingem mașina. PISOIUL Tit e la volan.

- Bravo, prieteni dragi! Am reușit! strigă PISOIUL. Haideti în mașină până nu va transformați în statui de gheață.

Ne urcăm în mașină. Pornim pe un ger de crapă lemnele. Mergem încet, pentru a nu patina, dar și pentru a admira natura amorțită.

Uff! Greu se merge pe zăpadă! Și încet!

Mergând noi pe serpentine, încercând să ajungem în siguranță acasă, ce credeți că vedem pe marginea drumului, înfipt într-un morman de zăpadă? Știu că ați ghicit! Era ARICIUL, care, exact ca și noi, a plecat nepregătit la munte, pe o motocicletă cu cauciucuri de vară.

Cum a dat de zăpadă, în prima curbă de pe serpentine, a patinat cu motocicletă și s-a înfipt în primul morman de zăpadă.

Doamne, ce s-a mai bucurat când ne-a văzut!

A urcat în mașină și ne-am continuat drumul spre casă, unde am ajuns în siguranță după câteva ore pline de emoții.

Seara am stat la povești și am rememorat toată aventura noastră. Ne-am promis că o vom repeta, dar și că vom fi pregătiți și echipați mult mai bine. Și că vom verifica și mașina înainte!

Rianna Tămaș, clasa a VII-a A

„Dragă Apolodor,
...L-am cunoscut pe inventatorul tău – îl
cheamă Gellu Naum – și tare aș fi vrut să
pun mina pe telefon și să-mi risipesc, de
dragul tău, toate vorbele bune. Dar,
Apolodor, trebuie să afli că el a plecat
acum vreo doi ani într-o misterioasă
călătorie, în Labrador sau pe
Mississippi, într-un bac, sau a zburat, în
cosmos, pe urmele tale...”

Ioana Pârvulescu

„...Deci, nu era nici scamator,
Nici acrobat, nici dansator;
Făcea și el ce-i mai ușor: Cînta la cor. (Era tenor.)

Grăsuț, curat, atrăgător
În fracul lui strălucitor,
Așa era Apolodor...”

Naum, Gellu - *Cartea cu Apolodor*, București, Editura
Humanitas, 2008

Gabriela Șpan, clasa a VII-a B

Autumn and winter customs and traditions

Even if this has been an unusual year, we, the pupils from VI A, didn't forget about different autumn and winter customs and traditions from our country and from around the world. Guided by our English teacher, Victoria Șerban, we wrote stories as part of a contest that couldn't be organized in the end (due to the pandemic ☹️), we had a poster project together with our school mates from VI B (guided by their English teacher, Daniela Bunea) and we also drew and wrote holidays wishes for our classmates and teachers. Merry Christmas and a Happy New Year, everyone!

A Magic Christmas

It was Christmas Eve. We were all together and we were singing carols. My uncle was singing beautiful old carols. I was listening and imagining how it was back then in the same day, but I saw something in the kitchen. There couldn't be anyone. All of us were in the living room. I got up and went into the kitchen. There wasn't anyone. A strange light was coming from the hall. I looked back. No one was paying attention to me, so I went into the hall. There was someone. A big man was standing next to the Christmas tree and a little boy was helping him put something under the tree. I realized the big man was Santa Claus and the little boy was an elf. I went near them. "Santa, is really you?" I asked shyly. The elf dropped the present he was holding. "Of course I am Santa. Please be quiet and don't tell anybody. You shouldn't see me," said Santa and kissed me on my forehead. Then they both left. I smiled while I was looking at the sky. I was truly happy.

prof. Victoria Șerban

Karina Dragoman, clasa a VI-a A

Being Thankful

Thanksgiving is about being thankful and spending time with my family so this year I visited my grandparents in Wisconsin.

After a long drive, my grandparents welcomed us with open hands. When I entered the garden I got really nostalgic of the times I'd come here as a kid and meet my old friends from the neighbourhood; some of them moved and I kind of drifted apart from the rest. As I entered through the front door my grandmas cat "Patches" greeted me and my parents.

Now, after some time had passed, we were getting ready for dinner. "Time flies when you do something you love" people say, and it's true. I loved being with my grandparents again and they loved having us all here.

When we sat down to eat, my grandpa started telling me why Thanksgiving is an important holiday and how it came to be this way. I listened intrigued, while I was eating the food we had all prepared.

This was one of the best Thanksgivings I had ever had, if not the best, because it was spent with my entire family.

Irina Florea, clasa a VI-a A

Our posters and cards - VI-a A

Christmas Magic

It's the middle of the night. All over the town the houses are decorated with colorful lights. It's Christmas time.

Lots of children are waiting for Santa Claus. One of them is Jack, a boy that loves Christmas. All his family is excited about Christmas, too. As usual they adorn the Christmas Tree. The tree is amazing, it has among its green branches a long and red tinsel, yellow candles, festive balls and delicious candies. Jack's family goes to their bedroom, but he decides to stay in the living room, on the sofa, near the beautiful Christmas Tree. He wants to meet Santa Claus. Unfortunately he is asleep. Suddenly, the lights start to sparkle and giggle, the fir tree begins to dance and sing carols with a strong voice. The boy doesn't wake up. On the roof lands a sleigh pulled by eight reindeer that make a lot of noise. A fat man gets off the sleigh and comes down the chimney. He puts presents near the Christmas tree.

A festive ball falls and breaks. The boy wakes up and runs to the window. He can see a flying sleigh and whispers 'Christmas Magic!'

Andrei Marius Țiplic, clasa a VI-a A

Thanksgiving Day

Leaves were falling, the sun was shining, it was Thanksgiving Day. It seemed like a beautiful day, but not for all of us.

Two cars, speed ... and POC! The ambulance came and its sound was like a thorn in the ear. Panic installed in everyone's souls. Four people in white costumes brought a stretcher with a beautiful girl in the red car with alarming lights.

People were screaming in the girl's head. She was not sure if she was dead or alive. She felt like a thunder in her full body. A lot of ghosts were pulling her up to the sky, but, she was stronger than them.

A man with black clothes appeared from the shadow and started to scream: "You won't do it! You can't!" Her breathing was getting slower. Her heart stopped beating so hard. In the last second, a man in white came. He walked normally on the hallway but when he saw the girl, he knew how to save her. The girl saw a light and her eyes opened. Someone said: "I'm thankful for my life!" Everyone started to say that!

Don't forget to be thankful for your life!
You won't know when it ends!

Anisia Riana Oncioiu, VI A

Christmas Magic

It is Christmas Eve. In a part of London, George and his family are decorating the Christmas Tree. George isn't very happy, he looks really bored. He doesn't believe in Santa Claus. He suspects that his parents put the presents under the Christmas Tree.

George wants to catch the 'fake' Santa Claus. He hides a video camera in the living room and goes to bed. In the middle of the night George wakes up. He's thirsty. He gets up and goes to the kitchen to drink a cup of fresh water. Then George goes in the living room to check the video camera. He is surprised. The toys are alive. They laugh, play, talk to each other, dance and sing carols like children. In that moment, the boy hears a strange noise and he becomes quickly alert. Then a fat man slips down the chimney. This man is Santa Claus. He puts some presents under the wonderful Christmas Tree and looks around. The cheerful Santa Claus sees George and smiles at him friendly. Then he says:

'Merry Christmas, George and don't forget the Christmas Magic! Ho-ho-ho!' and disappears.

Paul Ioan Țiplic, VI A

Parteneriat

„Școala mea colorată”

Bibliotecar Marinela Rusu

Colaborarea lăzăriștilor sibieni cu profesorii și elevii de la Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” din Constanța a început din anul 2016. Astfel, în acest an școlar se împlinesc șase ani de experiențe comune, de participare la proiecte cu un conținut divers și incitant, de schimb de idei și exemple de bune practici.

Tematica proiectelor:

Anul școlar 2016-2017 a constituit pentru noi prima „piatră de încercare”. Este vorba despre *Gânduri închise în caligrame*, un proiect transdisciplinar, atractiv și inedit în cadrul căruia am învățat că între matematică, literatură, simbolistică și arte vizuale pot exista legături și interferențe, în urma cărora elementele specifice fiecărui domeniu, puse în legătură într-un mod personal și creativ, se metamorfozează și dau drumul în lume unui fluture viu colorat.

Începând cu anul școlar 2017-2018, partenerii noștri au regândit activitățile. Sub denumirea generică de *Școala mea colorată* am fost provocați să participăm la un proiect structurat pe trei tipuri de activități care îmbină cercetarea documentară și lectura cu promovarea cunoștințelor despre protejarea mediului. În același timp, activitățile propuse au urmărit dobândirea de abilități și atitudini din sfera socială, precum și înțelegerea faptului că suntem inseparabili de mediul în care trăim.

Școala mea colorată este un proiect de ecologie și protecția mediului în cadrul căruia am învățat cum să amenajăm și să păstrăm un mediu curat și estetic în casa și în școala noastră, folosindu-ne de imaginație și de materialele reciclabile aflate la îndemână.

În toată această perioadă, am abordat cu entuziasm și multă curiozitate activități cu tematică diferită precum:

1. Eco-Decor interior/exterior - amenajarea grădinilor și interioarelor școlii cu plante ornamentale, picturi murale; eco-decor - aranjamente de interior, folosind ca suport materiale reciclabile (activitate reluată în fiecare an școlar);
2. Udă pomul cu balonul – micii ecologiști pe roți;
3. O carte într-un poster – expoziție cu postere care ilustrează cărți despre natură și nu numai;
4. Panoul centenar;
5. O carte într-un LAP-BOOK – creare și expoziție de lap-book-uri;
6. Masa anotimpurilor – amenajarea unui spațiu în Centru de Documentare și Informare/clase dedicat anotimpului din calendar;
7. Afîșul școlii – expoziție prin intermediul căreia elevii și-au promovat propria școală.

Gânduri închise în caligrame

Obiectivul central al acestui proiect a fost învățarea unei tehnici de creație literară, caligrama, care să dezvolte elevilor imaginația, creativitatea, interesul pentru matematică și literatură.

Pentru a face demersul mai incitant, am început prin a participa la expoziția lui Cristian Bădiliță (poet, teolog, eseist, traducător român stabilit în Franța) „*Poeme pentru păsări și extraterestre*” organizată de Direcția Județeană pentru Cultură Sibiu. Am desfășurat activități de cercetare-documentare privind opera autorilor români și străini care au utilizat caligrama pentru transmiterea creațiilor lor: Cristian Bădiliță, Iordache Golescu matematicianul și poetul roman Ion Barbu (Dan Barbilian), Guillaume Apollinaire, am citit poezii, teatru, fabule sau epigrame și am participat la atelierele de creație. Lucrările selectate au făcut obiectul expoziției organizate la Constanța și au fost incluse într-o publicație cu ISSN.

Vezi: Proiect educațional. Gânduri închise în caligrame, în *Laboratorul de idei*, Nr. 12/2017, p. 54

Cartea despre natură.

O carte într-un poster

Copacul minciunilor de Frances Hardinge

Este o carte despre curajul de a învinge prejudecățile. Personajul principal este Faith, o fetiță inteligentă, care dorește să depășească limitările epocii în care trăiește.

(Stan Mara, Racheriu Mihai, Luca Rațiu Raul, Stimer Sabin, Bădilă Vlad și Crețu Crina)

Viața secretă a copacilor de Peter Wohlleben

Peter Wohlleben, un pădurar de naționalitate germană, ne invită în lumea magnifică a copacilor, cu scopul de a ne face responsabili față de natura înconjurătoare. Prin intermediul acestei cărți am aflat lucruri inedite: copacii comunică între ei prin mesaje olfactive, au sentimente, memorie și simt durerea.

(Gritu Sebastian, Vlad Tudor și Ungureanu Bogdan)

O carte într-un LAP-BOOK

Lap-book-ul este o metodă interactivă, amuzantă și stimulativă prin care copiii învață cum este structurată o carte, care sunt cheile de acces la informație, o metodă prin care informația din cartea preferată este sintetizată și redată într-un mod logic și creativ. Redăm mai jos câteva exemple dintre Lap-book-urile realizate de noi:

- „Viața și ecologia” de Isabelle Bourdial;
- „Lumea fără noi” de Alan Weisman;
- „Cartea cu Apolodor” de Gellu Naum;
- „Atlasul oceanelor” – autor colectiv;
- „George și cheia secretă a Universului” de Lucy și Stephen Hawking;
- „Vulcani și cutremure” de Rubin Ken .

Au participat la activități elevi de gimnaziu și de liceu sub coordonarea: prof. dr. Marcela Ciobănuț, prof. Steliana Mărginean, prof. Antonia Ursu, dir. adj. prof. Gabriela Săndulescu, bibliotecar Marinela Rusu (an școlar 2018-2019)

Școala mea colorată. Afișul școlii

Anii școlari 2019-2020 și 2020-2021 au însemnat pentru noi o schimbare radicală. Am învățat să receptăm informația într-un mod inedit, am învățat noi reguli de comportament și de interacțiune, am învățat să comunicăm on-line. Abordările, gândurile și sentimentele noastre sunt diferite.

Școala în oglindă.

Cum vedem noi școala în an de pandemie?

Școala mea este locul în care îmi petrec o mare parte din timp. Ea este practic, a doua casă, după cea părintească. Aici, frații îmi sunt colegii de clasă, iar părinții îmi sunt profesorii. În celelalte clase pot considera că am verișori, rude mai îndepărtate. Este o familie foarte numeroasă și suntem toți diferiți. Trebuie să ne adaptăm, să învățăm, să conviețuim împreună.

Clădirea școlii este impunătoare. Este o construcție veche și mare care te duce cu gândul la multele generații de elevi și profesori care i-au trecut pragul și la strădania lor de a face din această școală un nume, un brand, cum spunem noi acum. Fiecare a pus câte o cărămidă la această construcție. Are holuri late și ferestre luminoase. Prin ele pătrund razele soarelui, ca o pulbere de aur.

Școala este locul în care aud clopoțelul. Sunetul lui, deși e mereu același, aduce când bucurie și exaltare, când fiori de teamă. Sun sigur că, și peste ani de zile, îmi va fi dragă amintirea lui și, dacă îl voi mai auzi, voi re trăi toate emoțiile de acum.

Școala mea, însuflețită de atâtea glasuri de copii și de privirile ocrotitoare ale profesorilor, este un tărâm minunat. Pe zi ce trece avem mai multe și mai multe întrebări. Fiecare lucru învățat îmi zgândează curiozitatea. Pas cu pas, noțiune cu noțiune, avansează pe drumul meu anevoios, alteori ușor, câteodată amuzant.

Soarele, pentru mine, e locul în care învăț să zbor. La început încet, temător, aproape de sol. Apoi tot mai mult, tot mai sus voi putea zbura în înaltul cerului spre visul meu.

Eduard Ilincescu, clasa a VII-a B

Diana Voicu, clasa a VII-a A

Andreea Mateescu, clasa a VII-a B

Era 10 martie și a doua zi urma să intrăm în carantină, adică să nu mai venim la școală și să mutăm cursurile online din pricina unui virus care a făcut ravagii în China, Italia și care apăruse și în țara noastră.

Surpriză mare. Unii colegi s-au bucurat la început că vor scăpa de școală, dar, în timp, abia au așteptat să revină în bănci.

Așa a început această aventură. În primele zile am făcut câteva ore online, iar în decursul mai multor săptămâni am mai primit câte un material, o lecție nouă, iar la unele materii doar am recapitulat ce învățasem până atunci.

A fost o perioadă foarte ciudată pentru simplul fapt că nu m-am întâlnit cu nimeni, nici cu rudele sau bunicii. Am comunicat doar prin intermediul telefonului și acest lucru m-a întristat.

Totuși, am avut mai mult timp să îmi exprim talentele artistice, să mă relaxez sau să studiez.

Îmi pare rău că nu am mai reușit să particip la olimpiade, deși m-am pregătit din timp și am petrecut mult timp învățând.

Adina Săvoiu, clasa a VII-a B

Au participat la activități elevi de gimnaziu și de liceu sub coordonarea: prof. dr. Daniela Pânăzan Lorințci, prof. Antonia Ursu, bibliotecar Marinela Rusu (an școlar 2020-2021)

SFATUL MEDICULUI

IZOLAREA SOCIALĂ: BENEFICII ȘI DEZAVANTAJE

În situații de criză și în contextul unei izolări sociale, în care locul nevoilor personale a fost luat de nevoile societății și majoritatea informațiilor au venit înspre individ indirect, de la surse mass-media, cu atât mai mult, reacțiile individuale au fost unele foarte diferite.

Izolarea socială în contextul pandemiei de coronavirus a avut un mare impact asupra desfășurării activităților de zi cu zi, atât asupra elevilor, cât și asupra părinților.

În această perioadă a vieții, când școlile au fost în mare parte închise, când interacțiunea față în față cu prietenii sau colegii a fost substituită de petrecerea timpului în fața unor calculatoare, tablete sau telefoane, când ieșirile și petrecerile au fost sortite anulării, viața elevilor a fost dată cu totul peste cap.

Obligativitatea supunerii la anumite norme care nu sunt interiorizate pe deplin și cu care mulți dintre oameni nu au fost la început de acord, susținută de sentimente de frustrare, a condus la mari stări de tensiune interioară.

Numeroase studii efectuate de către cercetători au demonstrat că diversele forme de izolare sunt generatoare de comportamente deviate în rândul tinerilor, cum ar fi fumatul excesiv, consumul sporit de alcool și de alimente, utilizarea excesivă de internet și totodată conduc la apariția unor boli mintale cum ar fi depresia și anxietatea, tulburările de somn, atacurile de panică.

„Mens sana in corpore sano”

Juvénal, Satire

Cum ne-a afectat?

Într-un studiu realizat în perioada aprilie-mai 2020, de către psihologul Mihai Copăceanu, au fost identificate următoarele probleme în rândul celor peste 1200 de tineri participanți din țara noastră:

- în jur de 40% dintre adolescenți au avut tulburări de somn;
- în jur de 33% dintre tineri au experimentat stări de anxietate;
- în jur de 22% dintre participanți au declarat că plâng mai mult ca de obicei;
- în jur de 80% dintre tineri folosesc internetul în exces;
- tinerii care folosesc internetul în exces prezintă tulburări de somn într-un procent mai mare decât ceilalți;
- aproximativ 50% dintre tineri au avut un consum mai sporit de alimente;
- în jur de 17 % s-au îngrășat în perioada stării de urgență;
- în jur de 15% dintre băieți au consumat mai mult alcool;
- în jur de 56% dintre tineri au considerat că educația lor a avut de suferit în perioada de școală online.

Ce am învățat?

- Am învățat să acceptăm că virusul Covid-19 există, putem să trăim cu el și să ne ferim de el.
- Am învățat că ori de câte ori avem nevoie, este bine să cerem ajutor specializat.
- Am învățat că o cantitate moderată de teamă face ca noi să fim mai precauți, astfel încât să ne protejăm sănătatea.
- Am învățat să ne dezinfectăm, să ne spălăm mai des pe mâini, să purtăm mască.
- Am învățat să nu ne îngrijorăm în exces, astfel încât să nu dezvoltăm diverse tulburări de comportament sau boli mintale.
- Am învățat că putem face multe activități interesante și utile chiar și acasă.
- Am învățat să comunicăm mai mult cu membrii familiei, să le cerem ajutorul și să ne bucurăm de momentele petrecute cu ei.
- Am învățat să prețuim mai mult momentele petrecute cu prietenii și colegii.
- Am conștientizat că socializarea este importantă pentru o dezvoltare normală.
- Am conștientizat că este bine să ne informăm mai mult și să ascultăm sfaturile specialiștilor.
- Am învățat că dispozitivele electronice de comunicare sunt utile, dar este de asemenea importantă păstrarea unui echilibru între folosirea lor și desfășurarea altor activități.

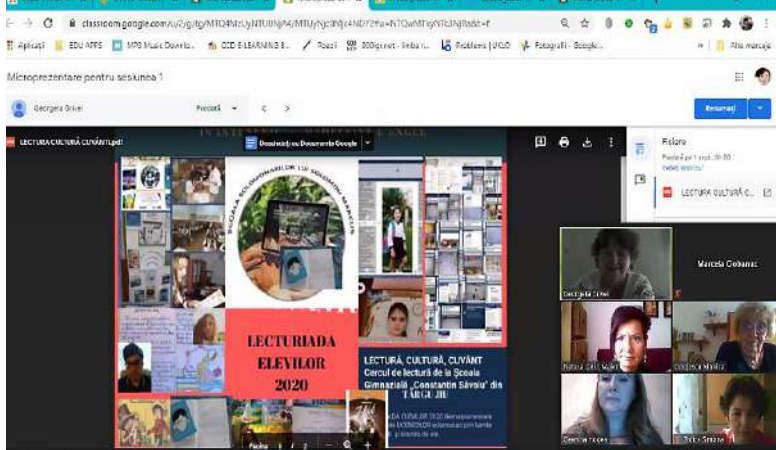
- Am învățat că ne putem implica în activități care ne aduc bucurie și ne relaxează, cum ar fi cititul, grădinăritul, reamenajarea camerei, petrecerea timpului cu animalul de companie.
- Am învățat cât sunt de importante sportul, mișcarea și conectarea cu natura.
- Am învățat să ne odihnim mai mult.
- Am învățat să avem răbdare.

Bibliografie:

1. Copăceanu, Mihai - *Ghid de supraviețuire în pandemie: 500 de sfaturi de la adolescenți pentru adolescenți și părinți*, Iași: Editura Polirom, 2020;
2. [www.unicef.org.romania/Cum pot adolescenții să-și protejeze sănătatea mintală în timpul pandemiei de coronavirus;](http://www.unicef.org.romania/Cum%20pot%20adolescenții%20să%20și%20protejeze%20sănătatea%20mintală%20în%20timpul%20pandemiei%20de%20coronavirus;)
3. [www.oammrbuc.ro/Izolarea Socială.](http://www.oammrbuc.ro/Izolarea%20Socială.)

Asistent medical: Mihaela Mangu

La taifas cu Solomonarii: istorisim amintiri din cadrul Lecturiadei elevilor - 2020

Coordonator: prof. dr. Marcela Ciobănuț

Ca și în anii precedenți, **Lecturiada elevilor** s-a desfășurat între 1 și 3 septembrie, sub egida Asociației Profesorilor de Limba și Literatură Română (ANPRO – Cluj), atelierelor fiind coordonate de președinta asociației, doamna Monica Onojescu. Noi, cei care am participat ca reprezentanți al Cercului de Lectură „Cetatea Lecturii”, coordonat de doamna profesoară Ciobănuț Marcela, vă vom prezenta toate încăperile din Școala Solomonarilor (un alt nume al Lecturiadei), de la Laboratorul de Povești până la Sala de Teatru. Dar să știți că nici aici, pe Celălalt Tărâm, nu a stat prea bine treaba cu virusul acesta. Odăile din Școală au fost și ele izolate. Și totuși, cele trei Sfinte care ne-au întâmpinat (Sfânta Marți – alias prof. Delia Maier, Sfânta Miercuri – alias prof. Alina Petri, și Sfânta Joi – alias prof. Monica Onojescu) au găsit metode inovative, cu ajutorul platformelor Zoom Meetings și Google Classroom.

Prima zi de răpciune (1. 09. 2020)

A debutat cu citirea mesajelor scrise de solomonarii ucenici și calfe, participanți la ediția precedentă a Lecturiadei, urmată de prezentarea de către profesorii coordonatori și de către elevii participanți a cercurilor de lectură și a echipelor acestora. Echipa cercului nostru de lectură, „Cetatea Lecturii”, a fost reprezentată de trei elevi din clasa a V-a, coordonați de doamna profesoară Marcela Ciobănuț.

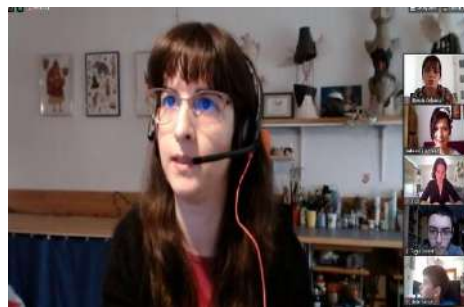
* În cadrul primului atelier, de **lectură și scriere creativă**, am avut onoarea de a o cunoaște pe scriitoarea Adina Popescu, care a lansat ucenicilor solomonari mari și mici provocarea de a încerca, pornind de la un fragment din prima carte „Cartea pricoliciului”, O istorie secretă a Țării Vampirilor”, să descopere împreună noi prevestiri, viziuni și prorociri despre viitorul țării și al lumii poveștilor, prin imaginarea unor semne care prevestesc un pericol.

* A urmat atelierul de **ilustrație**, având-o ca invitat pe Andreea Ilisăi, care ne-a arătat cât de importantă este ilustrația într-o poveste, mai ales când vorbim despre o carte pentru copii. Am învățat că a ilustra un text înseamnă a-l interpreta și a-l completa cu elemente care nu se regăsesc în text, astfel încât povestea să fie dusă la un alt nivel. În plus, am aflat că ilustratorul nu este întotdeauna autorul povestirii. Provocarea atelierului a fost „malaxorul” sau „tombola”, care a amestecat poveștile scrise anterior și a dat posibilitatea fiecăruia de a ilustra povestea altui copil.

A doua zi de răpciune (2. 09. 2020)

A început cu invitata Ileana Surducan, o artistă a **benzilor desenate**. Ne-a introdus în lumea benzilor desenate și ne-a arătat tehnicile ei. Am avut ocazia să vedem etapele creării unei benzi desenate, povestea din spatele ei și chiar secretele acesteia. Ne-a arătat ce se află în spatele unei benzi desenate pornind de la o idee sau un text literar, care sunt regulile utilizate pentru vocea narativă din casete și bule de dialog, legătura dintre secvențe, proporțiile dintre text și desen etc. Am primit ca temă realizarea unui strip de 3 sau 6 cadre care să illustreze ideea „din greșeli se-nvață”, pe baza unui șablon și a unui set de reguli.

Ciobanuc Alexia
Colegiul Național "Gheorghe Lazăr"

* A urmat un alt atelier împreună cu Mihaela Mureșan - jurnalistă și cu Ovidiu Duță care este fotograf, videograf, ambii conferențieri la Universitatea „Babeș- Bolyai” din Cluj-Napoca. Aceștia ne-au pus la încercare cu exerciții de genul: să găsim întrebări noi ale pixului, ale telefonului, sau să găsim formă, gust și culoare unor cuvinte precum blog, etc. Apoi, am discutat și ne-au fost date sfaturi despre felul în care ar trebui să fie construit un blog, pornind de la atitudinea autorului, punct de plecare și cel mai important povestea blogului. Pentru temă am fost invitați să creăm o imagine cu realitatea și așteptările pe care le avem din partea ei. A fost extrem de apreciată imaginea unui Time square devenit spațiu de proiecție al Lecturiadei, locul unde se intersectează drumurile cititorilor pasionați.

* Ultimul atelier din cea de-a doua zi l-a avut ca invitat pe Sebastian Topan - vlogger și student în anul II la teatru, care a făcut un **workshop de improvizație**, punând în valoare nevoia de joc a lui Solomon Marcus. Jocul propus i-a implicat toți participanții și a presupus ca replica spusă de cel dinainte să fie continuată de următorul, solomonarii fiind împărțiți în două tabere: cei noi - aparținând generației Z (familiarizați cu tehnologia), și solomonarii vechi de la „anul 1900”.

A treia zi de răpciune - Ziua Joimăriței a început cu transmiterea de către Sfânta Joi a salutului „Bună ziua și bine ați venit la Școala Solomonarilor!”, considerat un ritual al Lecturiadei, trecând apoi în revistă câteva dintre răspunsurile la întrebarea despre influențeri din Biletele de ieșire din seara precedentă.

★ Ca introducere, atelierul a început cu o discuție despre școala derulată în mediul online, unde doamna Monica Onojescu a pus o serie de întrebări despre nevoia de interacțiune dintre elevi și profesori și despre timpul petrecut în fața calculatorului. Apoi, s-a făcut trecerea către titlurile unor cărți prezentate pe siteul Lecturiadei: (<http://www.lecturiadaelevilor.anp.ro.ro/carti-de-top/>), și s-a discutat despre volumele citite și întocmirea unui top al cărților recomandate de către fiecare solomonar participant. Surpriza atelierului a fost prezentarea unui interviu cu scriitorul Matei Vișniec (<https://www.facebook.com/watch/>), intitulat „Despre lecturile de vacanță”, în care propune un joc literar prin care recomandă unor extratereștrii o singură carte din care aceștia să înțeleagă aventura umană, exemplificând prin mesajul cărții „Don Quijote de La Mancha” - operă literară a scriitorului spaniol Miguel de Cervantes Saavedra. Atelierul s-a încheiat cu un tur în care fiecare a făcut câte o recomandare în sensul provocării lui Matei Vișniec.

★ A urmat un alt atelier susținut tot de **Mihaela Mureșan** și **Ovidiu Duță**. Aceștia au prezentat câteva elemente ce trebuie a fi urmărite atunci când se scrie conținut pentru un blog: scopul pentru care e scris, existența unui mesaj bine conturat, completarea textului cu elemente multimedia sau încadrarea în tema blogului.

Încet, încet s-a ajuns și la analiza digiportofoliilor, care printr-o selecție „aleatoare” din cele șapte colecții, a făcut ca site-ul nostru (www.pasaportliterar.wordpress.com) să fie ales pentru a fi prezentat. Au fost apreciate conținutul literar divers și bine scris, modul ordonat în care a fost organizat totul și multitudinea de aplicații folosite la realizarea postărilor, faptul că este „viu” și „colorat”, precum și utilizarea de clipuri video ca alternativă la unele prezentări. Un alt aspect apreciat a fost realizarea tag-urilor pe autorii cărților și realizarea legăturilor cu Wikipedia. Bineînțeles, au existat și critici din care am învățat că trebuie să existe rupturi de text, create cu ajutorul imaginilor, care ar fi de preferat să fie realizate tot de copii și nu preluate de pe Internet.

A fost o sesiune de aducere aminte, în care s-a refăcut drumul parcurs de solomonarii ucenici, calfe și măștrii în cele trei zile, trecând prin încercările la care au fost supuși în călătoria lor pe blogobalaur de-a lungul celor șapte ateliere.

Alături de cele trei sfinte, care ne-au întâmpinat în toate aceste zile din spatele ecranului, au mai fost prezenți alături de noi măștrii solomonari Ileana Surducan și Sebastian Topan, care au încercat să dea o definiție solomonarilor moderni ce au reușit să stăpânească acest balaur numit Internet și să-și dea întâlnire la școala on-line.

Capsula timpului 2020

Mesaje pentru viitorii ucenici

Dragi ucenici solomonari vechi și noi,

Mă bucur că am ajuns ca la finalul „Lecturiadei 2020. Istoria unui posibil viitor” să vă pot împărtăși din prima mea experiență la întâlnirea cu balaurul, sălbăticit de această dată de pandemie, unde am parcurs o experiență deosebită, am dobândit cunoștințe noi și, bineînțeles, m-am distrat. Cu ajutorul fermecat al imaginației și al puterii prieteniei am reușit să-l îmblânzim și să ieșim din peșteră călare pe el, on-line.

Am speranța că mă voi afla printre voi la Lecturiada următoare când, poate, ne vom putea vedea față în față.

Sebi Caminschi

Au consemnat:

- **Sebastian Caminschi**, clasa a VI-a B
- **Anisia Oncioiu**, clasa a VI-a A
- **Alexia Ciobănuț**, clasa a VI-a A

MESAJ CĂTRE VIITORII LICEENI

De ce să alegi profilul matematică informatică?

prof. Monica-Maria Oancea

În rândurile ce urmează aş vrea să împărtăşesc elevilor de gimnaziu experienţa interesantă pe care au avut-o elevii de la CNGL, clasa a IX-a I cu profil matematică-informatică atunci când le-am propus ca temă de recapitulare a noţiunilor învăţate la informatică semestrul I, realizarea unor proiecte în cadrul unor echipe. Deşi li s-a impus echipa şi folosirea noţiunilor nou învăţate elevii s-au dovedit a fi foarte inventivi, au ţesut nişte poveşti care au trezit interes şi a fost o adevărată plăcere să lucreze împreună. Au inventat nume, logo, motto pentru echipă, au căutat să rezolve probleme întortocheate în care au explicat paşii de rezolvare în scheme logice stufoase, au tradus totul în pseudocod pentru înţelesul tuturor, iar apoi au codificat în limbajul C++ şi au testat soluţiile în CodeBlocks. Asta e povestea mea, acum adaug şi punctul de vedere al câtorva elevi. **Cristea Beatrice din 9 I scrie:**

I Etapa de verificare:
P(1): Primul an, $2^{1-1} = 4$ lei
P(2): Al doilea an, $2^{2-1} = 8$ lei

II Etapa de demonstraţie:
Presupunem afirmaţia P(n): În al n-lea an sunt 2^{n-1} lei şi demonstrăm implicaţia $P(n) \rightarrow P(n+1)$, adică şi afirmaţia $P(n+1)$: În al (n+1)-lea an sunt 2^n lei. Astfel, după al n-lea an, în junglă sunt 2^{n-1} lei, adică 2^n leoaice. Anul următor, fiecare dă naştere la câte 2 pui, adică $2 \cdot 2^{n-1} = 2^n$ pui, dar în junglă mai erau 2^{n-1} lei, deci în al (n+1)-lea an erau $2^n + 2^{n-1} = 2^n$ lei, ceea ce trebuia să arătăm. Astfel, în al n-lea an vor fi 2^{n-1} lei.

Start
Citeste n
i=1
x=1
Deci i=1
x=x*2
i=i+1
stop

Start
intregi n,i,x
citeste n
i=1
x=1
cat timp i<=n-1 executa:
x=x*2
i=i+1
sfarsit_cat_timp
scrie "numarul total de lei din savana este x"
sfarsit

Distanţa parcursă de săgeata aruncată oblic depinde de unghiul sub care este aruncată faţă de orizontală şi de viteza iniţială imprimată săgeţii. Cu ajutorul formulei $d = v^2 \cdot \sin^2 \alpha / g$ vom calcula distanţa la care ajunge săgeata în urma introducerii unui unghi, urmând să verificăm dacă aparţine intervalului [25, 35], pentru ca puiul să fie nimerit. Dacă nu aparţine acestui interval, se va reintroduce unghiul, până când veterinarul reuşeşte să captureze leul.

Nume proiect : SIMBa

Motto:

„Ține minte că, leul, nu trăieşte numai din coamă.”

Tudor Muşatescu

„De ce să alegi profilul matematică informatică? Se

spune ca anii de liceu sunt cei mai frumoşi, iar eu consider ca ţine de noi ca aceşti ani să îi trăim aşa cum ne dorim şi să găsim un echilibru şi o îmbinare între muncă şi distracţie. Iată cum arată o temă la info, care iniţial nu părea deloc diferită de alte teme: proiect în echipe după doar un semestru de pregătire în informatică. Tema proiectului nu a fost una strictă, fiecare echipă având libertatea de a-şi alege problemele, singura condiţie fiind folosirea materiei parcurse până în acel moment. De multe ori, ne este greu să muncim în echipă, însă în programare se pare că este cu totul diferit. Fiecare membru al echipei îşi poate aduce aportul cu secvenţe de programe, cu idei care pot fi aplicate oriunde şi în orice fază a proiectului, iar aceasta temă ne-a pus la încercare atât creativitatea şi imaginaţia cât şi cunoştinţele matematice şi informatice. Punctul de plecare a fost desigur alegerea unui nume şi dorinţa de a ne crea propria poveste care să fie integrată şi în partea ştiinţifică a proiectului şi astfel a luat naştere SIMBa.”

Poveste cu probleme

„În urmă cu mulţi ani, în îndepărtata junglă trăiau un leu şi o leoaică. În fiecare an, leoaica dădea naştere la doi pui, o leuţă drăguţă şi un leuţ năzdrăvan. Aceştia creşteau, zburdând liniştiţi prin junglă şi deveneau şi ei părinţii altor doi leuţi.

a) Care este populaţia de lei, după n ani?

b) Din păcate un leuţ s-a rănit, dar un veterinar curajos s-a dus în sălbăticie şi, de la 30 de metri distanţă, încearcă să îl tranchilizeze cu o săgeată pe care o aruncă cu o viteză iniţială de 20 m/s. Sub ce unghi trebuie aruncată săgeata pentru ca veterinarul să anestezieze leul?

c) În data de 7 februarie 2021 leul a ajuns la cabinetul veterinarului. De câte zile de îngrijire credeţi că are nevoie leul pentru a se vindeca? Astfel, veţi afla şi data la care s-a întors în sălbăticie.

d) Vreţi să ştiţi în ce zi a săptămânii v-aţi născut? Introduceţi data şi veţi afla. (în aceeaşi zi cu voi s-au născut şi câţiva leuţi)”

Pune pasiune în ceea ce faci!

Bună, tuturor! Mă numesc Tudor Terian și sunt în clasa a IX-a I (mate-info). Doresc să dedic acest articol tuturor viitorilor boboci care nu știu la ce să se aștepte de la viața de după examen. Încep prin a vă spune că și eu am fost la fel ca voi, am trecut prin gimnaziu, chiar aici la Colegiul „Gheorghe Lazăr” și am avut aceleași emoții la examen. Partea interesantă a poveștii mele începe cu sfârșitul gimnaziului, cu semestrul al II-lea din clasa a VIII-a.

Pe atunci cea mai mare grijă a mea era examenul. M-am pregătit bine, dar tot nu mă puteam imagina având în față o foaie de care va depinde viitorul meu. Pandemia parcă făcea timpul să treacă mai repede și am ajuns în momentul în care am ieșit din sala de examen. Dar acum trebuia să aleg profilul unde urma să mă înscriu. Șovăitor, am ales ca primă opțiune matematică-informatică. Deși mi s-a spus că va trebui să depun mult efort, iar eu nu cunoșteam deloc programarea, eram determinat să învăț această materie misterioasă și captivantă. Matematica, pe de altă parte, mi-a plăcut dintotdeauna și, deși nu doream să mă fac matematician, știam că vreau să continui să o studiez. Însă, după ce am plecat din sala unde trebuia să ne stabilim opțiunile, am început să am tot felul de dubii... Dacă am făcut sau nu alegerea corectă? Dacă nu o să îmi placă? Dacă nu o să mă adaptez?

A trecut și vara, iar începutul ciclului liceal a fost și el, după cum probabil vă așteptați dragi cititori, plin de emoții. Au trecut și primele zile de școală și am început să mă obișnuiesc încet cu profesorii, cu colegii și cu noile materii. Am început să descopăr informatica, a început să îmi placă prin logica ei, iar dacă ești atent la ore se învață ușor, pas cu pas. Profesorii ne-au fost alături și ne-au îndrumat cu răbdare, mai ales în această perioadă dificilă de ore online. Programarea este deosebit de frumoasă: imaginați-vă cum ar fi să creați un program care să rezolve tema fratelui mai mic sau un quiz pe care să îl rezolvați împreună cu prietenii! Pentru mine este incredibil când un program pe care l-am făcut de unul singur, de multe ori cu dificultate, chiar funcționează! Acum, în semestrul al II-lea, pot spune nu numai că nu regret decizia făcută, dar că simt că mi se potrivește perfect! Programele și rezultatele pe care le obțin merită pe deplin orice fel de efort!

În final, viitori boboci, vă îndemn să alegeți profilul mate-info și sunt sigur că veți fi încântați!

Au fost odata ca niciodată patru cavaleri care au pornit într-o lungă călătorie de patru ani, la finalul căreia și-au propus să cunoască toate tainele limbajului informaticii. Prima probă la care au fost supuși a fost cea a întâlnirii unui balaur cu patru capete: algoritmul, schema logică, pseudocodul și programul în C++.

Primul cavaler, Mario, a avut de înfruntat primul cap al balaurului: algoritmul. Mario s-a sfătuit cu ceilalți cavaleri și, după o luptă aprigă, a reușit să învingă algoritmul. A venit apoi rândul Alessiei; ea avea de învins schema logică și a reușit cu bine să rețea și cel de-al doilea cap al balaurului. A urmat Diana să învingă pseudocodul. Ajutată de progresul făcut de Mario și Alessia, și-a făcut un plan de atac foarte bun, care a dus la înfrangerea pseudocodului. În final, cel de-al patrulea cavaler, Tudor, a învins și ultimul cap al balaurului, deja slăbit. Tudor a rețezat C++-ul și astfel cei patru cavaleri Novellas au câștigat această batalie.

Tudor Terian, clasa a IX-a I

Proiectele noastre:

C++Kids, Echipa dragonilor, DALUIRO, IUANGAPA, Novellas, Fresh

Vă invit să vă delectați cu creațiile echipelor în care se îmbină culoare, istețime și rezolvări ingenioase.

O mare surpriză o să aveți dacă plecați de la butonul START, evident sunt multiple căi pe care puteți călători și în final vă odihniți la STOP.

În final o informație pentru elevii de gimnaziu este dată de elevul Turcu Darius din clasa a 9 a I, care se ocupă de dezvoltarea, în colaborare cu domnul informatician Cojocaru Gabriel, a site-ului <http://cdi.pcinfosibiu.ro> ce furnizează informații referitoare la Centrul de Documentare și Informare al Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu Site-ul oferă informații despre rolul, istoricul și organizarea CDI-ului. De asemenea, asigură accesul elevilor la revista școlii, la publicații relevante și la o galerie foto plină cu creațiile elevilor din colegiu. Site-ul oferă și informații în legătură cu activitățile extracurriculare care se desfășoară la moment, dar și cele anterioare. În concluzie, site-ul(care este momentan în lucru) oferă copiilor de gimnaziu accesul gratuit la toate informațiile de care ar putea avea nevoie în legătură cu orice activitate extrașcolară desfășurată în interiorul școlii. **Darius Turcu, clasa a IX-a I**

Coord.: Oancea Monica-Maria, profesor de informatică

Pașaport Literar

Un proiect al elevilor de gimnaziu din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

asociat Atelierului de lectură și scriere creativă „Cetatea Lecturii”

Preluăm ștafeta!!!

O pasiune – un site – un Cerc de lectură

Coordonator: prof. dr. Marcela Ciobănuț

Sebastian Caminschi este numele meu și sunt elev în clasa a VI-a B, la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, iar peste câteva luni se împlinesc un an de când am fost selectat de doamna profesoară Marcela Ciobănuț, pentru a face parte din echipa cercului de lectură al școlii noastre - „Cetatea Lecturii”.

Era pe la începutul lunii mai 2020, când am primit o invitație pe grupul nostru de WhatsApp pentru a participa la o întâlnire on-line cu „profa de română”, fără să știu exact pentru ce am fost ales și ce avea să urmeze, dar cu siguranță la acea dată nu cunoștințele mele despre tehnologiile web au fost cele care au contat.

Am avut surpriza de a vedea că suntem mai mulți colegi adunați pentru a face parte din echipa de realizare a ceea ce urma să fie site-ul cercului nostru denumit Pașaport Literar (<https://pasaportliterar.wordpress.com>).

Bun. Și acum să vă spun câteva cuvinte despre acest site. Site-ul a apărut la sugestia doamnei profesoare, din dorința de a avea un portofoliu electronic a activității cercului de lectură, și mai apoi să participăm cu el la „Lecturiada 2020 - Istoria unui posibil viitor”, la secțiunea (Digi)portofolii - „Nemaipomenitele călătorii cu BLOGOBALAUURII ale UCENICILOR solomonari prin lumile CĂRȚILOR și dincolo de ele”.

La primele întâlniri on-line, am discutat despre formatul proiectului nostru: blog sau site, cum am vrea să arate, ce secțiuni să cuprindă, cam ce tipuri de materiale urma să încărcăm acolo etc. Bineînțeles, mi-am spus și eu cu părerea, propunând pentru realizare platforma Wordpress, pe care știam să o utilizez corespunzător, întrucât în urmă cu câțiva ani luasem contact cu ea în cadrul unor cursuri pe care le-am urmat la SwissWeb Academy. Până la întâlnirea următoare am realizat un DEMO pe platforma gratuită Wordpress pe care apoi l-am prezentat, ideea fiind agreată de ceilalți colegi și, bineînțeles, validată de doamna profesoară.

Titlu. Aici au fost mai multe idei. Trebuia ceva care să fie un fel de carte de vizită a cercului nostru și în același timp să exprime ideea de proiect. Până la urmă s-a votat pentru Pașaport Literar, denumire care a fost aleasă și pentru domeniu.

Ne-am stabilit un target pentru lansarea site-ului pentru data de 1 iunie 2020, am stabilit secțiunile acestuia astfel încât să corespundă cu regulamentul concursului, și s-au stabilit responsabilitățile fiecăruia dintre cei nouă membri ai proiectului. Normal, mie mi-a revenit partea tehnică. Am căutat idei de prezentare (teme pentru site), am început să adun de la colegii mei fotografii cu ei, cu coperti și recenzii ale cărților citite, materiale despre activitățile derulate de noi și colegii noștri etc., pe care apoi le-am distribuit pe secțiunile create (Recenzii, Evenimente, Țesătorii de povești, Digitaliada și COOLEctura).

A fost nevoie de utilizarea mai multor tool-uri, în special Photoshop, Gimp și instrumente Office: Word, Pages și Keynote, dar și de aplicații on-line cum ar fi Canva. Apoi pentru crearea de conținut multimedia a fost nevoie de YouTube Studio, iMovie, MockUp și favoritul meu Let Me Google That For You, iar din platforma Wordpress de o grămadă de widget-uri pentru inserarea și organizarea materialelor realizate.

Odată ce site-ul prindea contur, iar la întâlnirile noastre săptămânale se stabileau lucruri ce trebuiau apoi implementate, a apărut și nevoia unui jurnal pe care l-am adăugat apoi în meniul site-ului iar pe ultima pagină am inserat un calendar al postărilor. S-a ajuns ca în data de 1 iunie 2020 site-ul să aibă o formă foarte apropiată de ceea ce ne doream, în acea zi având 235 de vizitatori, iar în prezent suntem la peste 1350 de vizitatori unici cu peste 11000 de vizualizări, ceea ce mi se pare că e bine, pentru un site lansat cu mai puțin de un an în urmă.

În cadru site-ului am activat mai multe opțiuni prin care vizitatorii se pot abona la noutăți și pot să ia contact cu noi (email din formularul de contact), pot face comentarii, da aprecieri la articolele postate și să distribuie conținutul pe platformele sociale Facebook și Twitter (lucru care a ajutat enorm la creșterea numărului de vizualizări). Autorii cărților despre care eu și colegii mei am scris recenzii au fost tag-uți și conectați cu Wikipedia sau alte site-uri unde cititorii pot regăsi informații suplimentare despre aceștia.

A urmat o perioadă în care alimentarea cu conținut s-a diminuat, probabil din cauza vacanței, dar am profitat și am avut timp să mă ocup de securitatea site-ului - activând Two-Factor Authentication, apoi l-am optimizat - astfel încât să fie indexat de motoarele de căutare, iar pentru protecție am activat o funcție de backup periodic. Apropos, la finalul cursurilor de Web Design, de care spuneam mai sus, am avut o surpriză neplăcută când datorită utilizării unei parole slabe m-am trezit cu tot conținutul șters de un grup de hackeri din Italia. Dar cum și din greșeli se învață, la acest site am luat măsuri suplimentare de protecție.

Înainte de a participa la Lecturiada 2020, am propus doamnei profesoare și realizarea unui trailer, pe care sper că l-ați văzut și dacă nu, vă invit să-l vizualizați prin link-ul distribuit pe pagina de Facebook a lecturiadei sau direct din YouTube (https://youtu.be/YIP1OQ_63MM).

Acum, ce înseamnă gestionarea și administrarea acestui site? Păi, în primul rând trebuie să țin cont de dimensiunea fișierelor încărcate pentru a nu depăși spațiul alocat. Apoi, trebuie să mă asigur că acestea sunt formate corespunzător pentru a putea fi vizualizate pe cele mai cunoscute browsere. Desigur, atunci când postez câte ceva, verific dacă funcționează corespunzător și pe varianta de mobile, unde adesea sunt probleme de afișare datorită rezoluției foarte diversificate a smartphone-urilor. Toate acestea după un timp devin obișnuință și nu mai presupun o dificultate extraordinară.

Până să lucrez la acest proiect realizările mele au avut mai mult scopul de a învăța, aici putând să folosesc multe dintre instrumentele pe care le-am exersat anterior. Bineînțeles, pentru anumite cerințe a fost nevoie să mă documentez suplimentar, pentru a vedea cum se fac, YouTube-ul fiind o sursă excelentă pentru a găsi soluții la probleme.

Acest proiect nu ar fi putut să fie ceea ce este în prezent fără să lucrăm în echipă și fără să fim coordonați cu entuziasm de doamna profesoară Marcela Ciobănuț cu care, cel puțin eu, comunic constant prin email și WhatsApp. Mă bucur că am reușit să avem un astfel de portofoliu și sper să vă placă ceea ce au realizat în ultimele luni membrii cercului de lectură „Cetatea Lecturii”.

Sebi Caminski, clasa a VI-a B

În ciuda restricțiilor impuse de acest an școlar atipic și al activităților suplimentare necesare desfășurării școlii online, elevii și profesorii colegiului nostru au găsit resursele necesare pentru a realiza activități frumoase care au fost transpuse în paginile acestei reviste. Am reușit astfel, cu efort, cu implicare și cu multă dăruire, să realizăm ultimele două numere ale revistei „*Laboratorul de idei*”.

În spatele dorinței de a duce mai departe proiectele noastre de suflet, se află „spiritul școlii” acel „ceva” redat sugestiv de fostul nostru elev, Vlad Pojoga în articolul „*De ce Lazărul e, totuși, cel mai bun liceu din Sibiu*”.

“...Lazărul e cel mai bun liceu din Sibiu pentru că nu-și sufocă valorile.

Lazărul e cel mai bun liceu din Sibiu pentru că acolo oamenii se simt aproape unii de alții.

Lazărul nu stă în note. Pentru că Lazărul e mai mult decât atât, pentru că ceea ce se întâmplă acolo e ceea ce contează cu adevărat. Lazărul e despre oameni și despre ce știu să facă acești oameni. Lazărul e despre creativitate și despre folosirea ei fără bariere. Lazărul e despre inițiativă și opinie. Lazărul e despre prietenie și despre acționarea ca un întreg pentru a atinge obiective ceva mai îndrăznețe decât primul loc pe județ la medii sau la bac sau la evaluarea națională.

...« Gheorghe Lazăr nu e un liceu. Gheorghe Lazăr e o stare de spirit ». Cineva sintetiza atât de bine scopul întregii educații când spunea asta. În aerul din Lazăr există ceva pe care, vrând nevrând, îl respiri.”

(<http://vladpojoga.blogspot.ro>)

Bibliotecar Marinela Rusu

